

हरि भगत दवार

२६० धीरपुर दिल्ली - ०६

(नेडे - किंगज वे कैप, निरंकारी कलोनी)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

★ ੫ ਕਤਕ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੧, ੨੬੦ ਧੀਰਪੁਰ ਦਿੱਲੀ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਕਖਣ ਸਮੇਂ ★

ਪਂਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਲਕੀਅਤ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਿਚਿ ਸੰਸਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਨਤ ਸਾਧ ਸਜਤ ਵੇਰਵ ਅਰਖਾਡ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਵੇਰਵ ਅਵਤਾਰ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਇਏ ਵੱਡਾ ਵੇਰਵ ਵਿਵਹਾਰ, ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਪਰਦੇ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਰਵੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕ ਫਰਮਾਨ, ਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਨੌ ਸਤ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਚਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਬਖ਼ਾ ਇਕ ਜ਼ਾਨ, ਅਜ਼ਾਨੀ ਕਰੇ ਹਲਕਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਣ, ਮਮਤਾ ਦਿੱਤੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਵਰਖਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਦਿੱਤਾ ਜਣਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਦਸ਼ ਕੇ "ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ" ਭਾਗ ਸਭ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਪਰਖਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਦਿੱਲੀ ਦਰਬਾਰ ਖੋਲਲਿਆ ਆਣ, ਆਨਣ ਫਾਨਣ ਵੇਰਵੇ ਸੰਬੰਧ ਲੁਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਜੋਧਾ ਹੋ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਖਣਡਾ ਰਿਵਚਵ ਅਗਮ ਕਮਾਨ, ਚਿਲਾ ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਵੇਰਵੇ ਇਕ ਮੈਦਾਨ, ਮਦਦਗੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਧਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਪੰਚ ਪ੍ਰਵਿ਷ਟੇ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਮਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਹਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਰਿਹਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਵਰਖਾ ਕੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਪੂਰਬਲਾ ਪੂਰਬ ਵੇਰਵ ਮੈਦਾਨ, ਧਰਤੀ ਧਰਤ ਰਿਹਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਪੰਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਧਾਦ ਆਉਂਦਾ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਇਥੇ ਇਕੀ ਦਿਨ ਕ੃਷ਣ ਸੌਂਦਾ ਰਿਹਾ ਉਪਰ ਰੇਤਾ, ਦੂਜਾ ਸੱਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੂਜਾ ਤਕਕਦਾ ਰਿਹਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਬੇਟਾ, ਜੋ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਲੇਖਾ, ਕਾਗਜ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖੇ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਪੰਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਧਾਦ ਆਈ ਤਹ ਧਾਰ, ਜੋ ਧਰਨੀ ਦੇ ਗਵਾਹੀਆ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਕ੃਷ਣ ਸੁਤਾ ਸੀ ਮੂਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਦਕਖਣ ਦਿਸਾ ਕੋਨਾ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਮਸਤਕ ਰਾਗੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸੀਸ ਗੰਦਨ ਤੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਟ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਦੇ ਗਵਾਹੀਆ। ਅਗਮੀ ਦਿਸਦਾ ਚਮਤਕਾਰ, ਜਲਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਿਰਕਰ, ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਬਰਖਾ ਤਹ ਪਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੁਕਾਈਆ। ਤੇਤੀਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਏਹ ਵਿਹਾਰ, ਉਮਰ ਅਵਸਥਾ ਆਧੂ ਅਂਕਡਿਆਂ ਵਿਚਕ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਬਾਹੋਂ ਪਕੜ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਤਹ ਵੇਰਖ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਕਮਲਾਪਾਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਬੰਧਪ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਿਆਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਤਿ ਸੱਚ ਬਣਾਵਾਂ ਤੁਚਕ ਦਿਵਾਰ, ਜਿਥੇ ਦਿਵਾਰਕਾ ਵਾਸੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਮਨਾ ਤਛੁ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੇ ਸਜ਼ਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਵਿਛੜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਸੂਣਟੀ ਵੂਣਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾਡ, ਜਗਤ ਕਿਵਾਡ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ।

ਪੰਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਕ੃਷ਣ ਕਹਾਏ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਲੋਕ ਤਿੰਨ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਰਦਾ ਤੇਰਾ ਚਾਕ, ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਗੋਪੀਆਂ ਵਾਲੀ ਰਾਸ, ਸਰਖੀਆਂ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਗਵਾਲਿਆਂ ਰਕਖਾਂ ਪਾਸ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਤੇਰੀ ਇਕਕੋ ਧਾਦ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਸਮਾਈਆ। ਧੂਫੀ ਟਿਕਕਾ ਰਖਾਕ, ਮਸਤਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋੜ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹਾਥ, ਸੀਸ ਦਿਤਾ ਝੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਘੁਨਾਥ, ਰੈਹਬਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਣਾ ਸਾਥ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੱਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਹੋਵੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੁਣਟ ਚਾਰ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਖਾਤ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵਾਂ ਸਾਖਾਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਢਗਮਗਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਆਰਖ, ਭਗਤਾਂ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਵਿਚਕ ਦੇਵਾਂ ਸ਼ਾਬਾਸ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਤਤਿਆਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾਂ ਲਬਾਸ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਜਲਵਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਣਾ ਘਾਟ, ਪਤਨ ਇਕਕੋ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਦੀ ਮੇਟਾਂ ਵਾਟ, ਵਾਟਾਂ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਿਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਾਟ, ਜਗਤ ਹਟਵਾਣੇ ਦਿਆਂ ਖਪਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਤੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਬਾਤ, ਬੇਵਤਨਾਂ ਦਾ ਵਤਨ ਦਿਆਂ ਵਸਾਈਆ। ਸੱਚ ਦੁਆਰ ਕਰ ਕੇ ਆਬਾਦ, ਆਬਾਦੀ ਸੂਣਟੀ ਦੀ ਦੇਵਾਂ ਘਟਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕਖਰੀ ਅਨੋਰਖੀ ਜਾਚ, ਜਾਚਕ ਆਪਣੇ ਲਵਾਂ ਤਰਾਈਆ। ਲਗਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕੋਈ ਆਂਚ, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਕਤਕ ਮਹੀਨਾ ਉਪਰ ਦਿਵਸ ਹੋਵੇ ਪਾਂਚ, ਪਾਂਚ ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੁਆਰਿਉੱ ਸਾਰੀ ਸੂਣਟੀ ਬਣਨੀ ਇਕ ਨਿਕੀ ਜਿਹੀ ਬਰਾਂਚ, ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਪੰਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਕੁਣ ਗਦ ਗਦ, ਗਦੀ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਤਜਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲ ਗਏ
ਧਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਉਹ ਯਦ, ਯਦਪ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਘਰਾਂ
ਅਸਾਂ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਣਾ ਛਡ੍ਹ, ਛਡ੍ਹਣੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਲੰਘ ਕੇ ਪਾਰ ਹਵਾ, ਦਵਾਰੇ
ਧੁਰ ਦੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਵਾਰ ਤਤਤ ਸਰੀਰ ਗਏ ਲਦ, ਚੌਲੀ ਜਗਤ ਮਾਤ ਹੰਡਾਈਆ।
ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੇਅਨਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵਰਖਾਉਣਾ ਓਸ ਅਗਮੀ ਅਕਰਵ,
ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਰਵ ਸੈਹਜੇ ਦਿਤਾ
ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ
ਦੇਣਾ ਕਰ ਕੇ ਬਸਸ, ਬਸਤੇ ਬਿਸ਼ਟਰਾਂ ਵਿਚਚ ਬੰਧਾਈਆ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਇਕਠ,
ਇਕਉਇਆਂ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਕਖ, ਪਾਰ ਦੀ ਜੜ ਦਿਆਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਰਾ ਭਗਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਕਖ, ਭੁਲਲਾਂ ਦੇਵਾਂ ਸਜਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਦਾ ਏਹ ਪਿਛਲਾ ਰਸ, ਰਸਤਾ ਸੂ਷ਟੀ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੱਤੇ ਸਦੀ ਪਿਛੋਂ
ਰਖਰਚ ਹੋਣਾ ਸਵਾ ਲਕਖ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਧਰਮ ਇਕਕ ਝੁਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕੋਈ
ਵਸ, ਵਸੀਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਪੂਰਬ
ਲਹਣਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਪੰਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕਰੋ ਕਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋ ਪੂਰੀ
ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਸਧਰ, ਸਦਮਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਬਦਲ, ਬਦਲੀ
ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਧਾਮ ਅਵਲੜਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਵਾਲਾ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਲਗਾਈਆ।
ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਰ ਕੇ ਕਤਲ, ਮਕਤੂਲ ਕਲਿਯੁਗ ਲਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਹੀਰੇ ਬਣਾ ਕੇ ਰਤਨ,
ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਚਲਲਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਧਰਨ, ਧਰਥਾਰ
ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸੁਰਖ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਵਸਣ, ਵਸੀਆ ਕਰ
ਕੇ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੁਆਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨੀਂਹ ਆਧਾ ਰਕਖਣ, ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਈ
ਵਡਧਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਦਾ ਅਰਕੀਰੀ ਵਰਖਾ ਕੇ ਪਤਣ, ਪਤਰਾਂ ਵਿਚਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਅਨ-
ਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਓਸ ਵਤਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਾਂ ਹੋਈ ਜੁਦਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਾਲੀ ਆਧਾ ਨੀਂਹ ਰਕਖਣ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਰਵੜਾਈਆ।

ਪੰਜ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਲਗੇ ਵਿਹਾਰ, ਰਖੁਣੀਆਂ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਸੁਹਾਈਆ। ਦਿਸਾ
ਦਕਖਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ ਤਸਾਰ, ਇਵੇਂ ਬਾਹਰਲੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਨੌ ਇੱਚ ਦਾ ਜਿਸ ਪਾਰ, ਨੌ
ਨੌ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਲਹਣਾ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ
ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਰਕਖੇ ਨਾਲ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਦੇ ਬੰਧਨ ਪੰਜਾਂ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚਚ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਪੰਜ
ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣੇ ਨਾਲ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤੇ ਹੋਵੇ ""ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ
ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ"" ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤ ਸਤ ਦੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ, ਕਰਨੀ
ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਧਰਮ ਦਵਾਰੇ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦਾ ਇਕ
ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਵਗਾਰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦਾਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਇਵੇਂ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮੱਕਾਰ, ਪੰਜ ਕਤਕ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ।
ਆਈ ਚਲ ਸਚੇ ਦਵਾਰ, ਨਿਉੰ ਨਿਉੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਹੁਕਮ
ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਤੂੰ ਲਗਣਾ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਓਸ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਵਾਰਾ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ।

ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਵਸਦਾ ਰਹਣਾ ਘਰ ਬਾਰ, ਘਰਾਨਾ ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਾਰਾਨਾ ਨਾਲ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਕੂਡੇ ਨਾਤੇ ਗਏ ਤੁੜਾਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੁਨਾਰਾ ਦੇਣਾ ਉਸਾਰ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਦੀ ਪਿਛੋਂ ਸਥਾਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਵਿਹਾਰ, ਸਦ ਸਦ ਸਦ ਕਰਮ ਸਦ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ।

ਇਹ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਇਕਕ ਬੇਨਤੀ, ਬਿਨੇ ਕਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੋਹੇ ਸੰਗਤੀ, ਸੰਗਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਦਰ ਤੇ ਆਈ ਮੰਗਤੀ, ਮਿਖਾਰਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੋਡ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਅੰਨ ਦੀ, ਤੁਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤਰਸਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਸਾ ਇਕਕੋ ਚਨ ਦੀ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਨਦੀ, ਮਿਨਤਾ ਕਰ ਕਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬੇੜਾ ਬਨ੍ਹਦੀ, ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਬਨ੍ਹੇ ਦੇਵਾਂ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੋਡ ਨਹੀਂ ਛਘਰ ਛਨ ਦੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਰਿਖ ਇਕਕੋ ਗਲ ਦੀ, ਗਲ ਪਲ੍ਲ੍ਹ ਪਾ ਕੇ ਦਿਆਂ ਫੁਫਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਧਨ ਉਹ ਆਤਮ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮ ਦਾ ਦਰ ਮਲਦੀ, ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਰਹੀ ਮਨਾਈਆ। ਅਗੇ ਤਾਕਤ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਲ ਦੀ, ਵਲੀਏ ਛਲੀਏ ਦੇਣੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਅਗੇ ਮੈਂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਉਂਦੀ ਕਦ ਦੀ, ਰੈਣ ਸਬਾਈ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਲੋਡ ਕੇ ਹੜੀ ਕਿਸੇ ਦਲ ਦੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇ ਉਖੜਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਰਖੇਲ ਅਗਮੀ ਪਲ ਦੀ, ਪਲਕ ਅੰਦਰ ਰਖਲਕ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ।

ਇਹ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਈ ਵੈਰਾਗਣ, ਬਿਰਹੋਂ ਅੰਦਰ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਹੋਈ ਵਡ ਵਡਭਾਗਣ, ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਭਗਤਾਂ ਆਈ ਆਰਖਣ, ਸੁਤਤਯਾਂ ਰਹੀ ਜਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉਹ ਸਾਥਣ, ਧੁਰ ਦਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜਲਵਾ ਨੂਰੀ ਵੇਖ ਕੇ ਬਾਤਨ, ਮੇਰੇ ਬਾਹਰ ਵਜ਼ੀ ਵਧਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖ਼਼ੋ ਸਚ ਨਿਵਾਸਣ, ਨਮਸਤੇ ਕਹ ਕੇ ਇਕਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਇਹ ਕਹੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਰੇ ਜਤੇ ਸਾਰੇ ਲਾਉ ਪੰਜਾ, ਪੰਜ ਆਬ ਦੀ ਬਦਲੀ ਦਿਤੀ ਕਰਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਲੇਖਾ ਮੁਕਕੇ ਧਾਰ ਬਵੰਜਾ, ਬਾਵਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗਵਾਈਆ। ਸੀਸ ਝੁਕ ਜਾਏ ਨਾਲ ਅਕਵੰਜਾ, ਇਕਾਵਨ ਧੂਢੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਏ ਉਹ ਸੁਪੰਜਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁੜਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਧਾਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੋਰਾਂਗਾ, ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗਵਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬਨਾ, ਸੂਰਬੀਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ।

ਇਹ ਕਹੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੰਜੇ ਵਾਲੇ ਮੈਨੂੰ ਲਾਯੋ ਪੰਜੇ ਪੋਟੇ, ਰਖੁਣੀਆਂ ਨਾਲ ਛੁਹਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਵੇਖਾਂ ਵਡੇ ਛੋਟੇ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚਵ ਵਜ਼ੇ ਵਧਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਮਨ ਰਹੇ ਸੂਲ ਨਾ ਰਖੋਟੇ, ਸਤਿ ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਕੂਡੀ ਕਿਧਾ ਦੇ ਹੋਣੇ ਟੋਟੇ, ਟੁਕਡਿਆਂ ਵਿਚਵ ਵੱਡ ਵਡਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੋਟੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਤਰ ਦੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ।

★ ੧੫ ਕਤਕ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਿਤ ੯ ਦਿਲਲੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਬਣੌਣ ਦੇ ਸਮੇਂ
੨੬੦ ਧੀਰਪੁਰ ਦਿਲਲੀ ★

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਆ ਗਿਆ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੋਡ ਕੇ ਤਸਾਂ, ਸਮਤਾ ਛਡੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਸੂਛਟੀ ਦ੃ਢਟੀ ਪੌਣੀ ਵਿਚਚ ਗਮਾਂ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਚਿਆ ਮਾਰਗ ਦਰਸਣਾ ਨਵਾਂ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੁਗੰਧ ਰਵਾ ਕੇ ਸਚ ਕਹਵਾਂ, ਕਸਮ ਨਾਲ ਟੁਢਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਭਵਾਂ, ਭਾਵਨੀ ਵੇਰਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰੇ ਕਰਕੇ ਜਸ਼ਾਂ, ਜਸਾਂ ਦੇ ਹਤਥ ਦਿਆਂ ਫੜਾਈਆ। ਜੂਠ ਝੂਠ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਸ਼ਸਾਂ, ਸਚ ਦੀਪਕ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਰਵਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲਵਾਂ, ਲਹਣੇਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਲੇਰਵਾ ਦਵਾਂ, ਸਾਜਣ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅਗਮੀ ਹੁਕਮ ਕਰਾਂ ਰਵਾ, ਰਵਾਨਗੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਸੁਹਜਣੀ ਨੀਂਦ ਸਵਾਂ, ਦੁਕਰਵਾਂ ਵਿਚਚ ਵੇਰਵਾਂ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਰਨੀ ਬਹਵਾਂ, ਬਾਕੀ ਕਰਾਂ ਅੱਤ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਦੀ ਚਰਨੀ ਢਵਾਂ, ਢਾਹ ਢੇਰੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ। ਸੂਰਬੀਰ ਮੰਦ ਮਰਦਾਨ ਜੋਧਾ ਹੋ ਕੇ ਭਹਵਾਂ, ਅਖਾੜਾ ਵੇਰਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ।

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਡ ਘਨੇਰਾ, ਬਿਨ ਰਾਗਾਂ ਨਾਦਾਂ ਵਜ੍ਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਠਾਕਰ ਮਿਲਿਆ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਬਿਨ ਪੈਰਾਂ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਾ ਵਰਖਾਯਾ ਅਗਮੀ ਗੇੜਾ, ਪਰਦਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮੀ ਝੋੜਾ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਰਸਥਾ ਨਾ ਦਿਸੇ ਰਖੇਡਾ, ਉਖੇਡਾ ਦਿਸੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਲੋਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਬਰਖੇਡਾ, ਉਹ ਬਖ਼ਤਾਵਰਾਂ ਦੀ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਬਿਨਾ ਪੱਜਾਂ ਤੁਗਲਾਂ ਤੋਂ ਵਜੇ ਲਫੇਡਾ, ਚੋਟ ਅਗਮੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ। ਨਵ ਸੱਤ ਕਰੇ ਅਨਧੇਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਪਾਏ ਧੇਰਾ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਭਯ ਵਰਖਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਵਾਲਾ ਇਕਕੋ ਬਥੇਰਾ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰ ਦਾ ਖੁਲਾ ਵੇਹਡਾ, ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਝੂਠ ਦਾ ਕਰ ਨਰਖੇਡਾ, ਵਕਖ ਵਕਖ ਦਾ ਬਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰਾ, ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਭਬਕ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਸਾਧ ਸਨਤ ਫੱਸਲਾਂ ਵਾਲਾ ਵੇਰਵ ਬਟੇਰਾ, ਜਾਲ ਆਪਣਾ ਲਾਏ ਫੈਲਾਈਆ। ਇਕੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਲਾ ਲਾ ਉਖੇਡਾ, ਸਫਾ ਦਾ ਲਾਲਟਾਈਆ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚਚਾਂ ਕਰਨਹਾਰਾ ਹੁਕ੍ਰ ਨਬੇਡਾ, ਸਚ ਤੋਫ਼ੀਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਰਵਾ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ।

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤੇ ਕੌਂਫਦੇ ਕਾਰਤਕ, ਕਿਰਤ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਰਵਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਯੋ ਆਰਥਕ, ਅਰਥ ਭਾਵ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਸਮਯ ਪਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਸ਼ਸਤਰ ਪਰਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਰਮਯ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਸ਼ਿਕ, ਇਸ਼ਾਰਧਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਲੇਰਵਾ ਬੁਜੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਸ਼ਿਕ, ਨਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਧਾਰਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅਗਮੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਮੇਰਾ ਬਣਧਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਚਕ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਸਮਯ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਬਿਵਹਾਰ ਤੱਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਦਰਰਖਾਸ਼ਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਿਖਣ ਵਾਰ

ਸਮਝਾਈਆ। ਅਗਸ਼ਾ ਰਵੇਲ ਮੇਰਾ ਵਾਸਤਵਿਕ, ਵਾਸਤਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਾਂ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਰਵਾਂ ਪਾਰਸ, ਸਚ ਸੱਥੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਇਲਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਆਯਾ ਆਰਫ, ਕਲਮਾਂ ਵਿਚਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਰਤ, ਇਕਾਰਤ ਸਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਾਈਆ। ਜੋ ਆਯਾ ਸੋ ਕਰਦਾ ਗਿਆ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਨੈਣ ਖੁਲਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਹਾਂਪਾਰਖ, ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਸਮਝ ਨਾ ਆਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਵਾਸਥ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਬੈਠੇ ਸਾਹ ਸੁਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰਵੇਲ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਬਰਾਸਤ, ਰਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੁਕਾਈਆ। ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਸ਼ੇ਷ ਬਾਸ਼ਕ, ਵਿਘ੍ਨ੍ਹੂਂ ਸਾਂਗੇ ਪਾਂਗ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਇਕਕ ਇਕਕ ਦਾ ਉਪਾਸ਼ਕ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ।

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਾਰੇ ਤਕਕਣ ਰਾਹ, ਰਹਬਰ ਇਕਕੋ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦੁਆ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਝੋਲੀਆਂ ਅਗਗੇ ਢਾਹੀਆ। ਅਮ੃ਤ ਵੇਲਾ ਸੁਹੌਂਦੇ ਗਏ ਸੁਹਾਂ, ਸੋਹਣੀ ਰੁਤ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਬਦਲਦੇ ਗਏ ਤਬਾਂ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਰਥਾ, ਰਖੁਦ ਰਖੁਦ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਮਿਲਿਆ ਔਹਦਾ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਇਕਕ ਗਰੋਹ ਦਾ, ਅੜਤਮ ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਲੇਖਾ ਵੇਰਖ ਕੂੜ ਧਰੋਹ ਦਾ, ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਅਗਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਇਕਕ ਕਤਰਾ ਬਖ਼ਾ ਆਪਣੀ ਲੋ ਦਾ, ਜੋ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਬਖ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮੋਹ ਦਾ, ਕੂੜੀ ਮਮਤਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਤਕਕਾਂ ਉਹ ਕਦ ਦਾ, ਕਦੀਮ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਵੇਰਖਾ ਪਿੱਛਲੀ ਹਵਾ ਦਾ, ਹਵੂਦ ਦਿੱਤੀ ਸੁਕਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕਕੋ ਛਨਦ ਦਾ, ਮੇਰੀ ਵਜ੍ਜੀ ਸਚ ਵਧਾਈਆ। ਪੈਂਡਾ ਮੁਕਕਧਾ ਕੂੜੇ ਪਨਥ ਦਾ, ਕਦਮ ਕਦਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਲੈਣਾ ਇਕਕ ਅਨਨਦ ਦਾ, ਜੋ ਅਨਨਦ ਅਨਨਦਪੁਰੀ ਵਾਲਾ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੇਰਖਣਾ ਓਸ ਚਨਦ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਾਰੇ ਚਨਦ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਨਜ਼ਾਰਾ ਤਕਕਣਾ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਘ੍ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਰਖ ਆਪਣੀ ਰਖੁਣੀ ਜਣਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਤਕਕਣਾ ਸੂਰੇ ਸਰਬਨਾ ਦਾ, ਸਭ ਦੇ ਲੈਹਣੇ ਦੇਣੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਗਗੇ ਬਨਦ ਦਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਨਦਨਾ ਬਨਦਗੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਏ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ।

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਵਾਲਾ ਮਹੀਨਾ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਫਿਰਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੋਕ ਤੀਨਾਂ, ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਦੇਣੀ ਤਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕਾਧਾ ਦੇਣਾ ਪਸੀਨਾ, ਪੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਤਥ ਫਿਰਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇ ਜੀਣਾ, ਜੀਵਣ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸੁਰਖ ਦਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਰਖਾਣਾ ਪੀਣਾ, ਦੁਕਰਵਾਂ ਦਰਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਪਾਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਮੀਨਾ, ਕਮੀਨਿਆਂ ਦੇ ਕਮੀਨੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਰਖਪਾਈਆ। ਇਕਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਪਾਰਖ ਅਸਥ ਉੱਤੇ ਪੈਣਹਾਰਾ ਜੀਨਾ, ਜਿਸ ਸੀਨੇ ਦੇਣੇ ਹਿਲਾਈਆ।

ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਕਿਰਪਾਲ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪੇ ਕੀਨਾ, ਕੀਮੀਆਂ ਕੀਮੀਆਂ ਵੇਰਵੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਚ ਦਾ ਧੁਰ ਨਵੀਨਾ, ਕੀਮਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਪੰਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਧਾਦ ਆਈ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਸਾਂਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗਗਬਰ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਵੇ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਮੈਹਨਦੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਭਵਿਖਤਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਦਰਬਾਰ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਰ ਕੇ ਖ਼ਵਾਰਦਾਰ, ਬੇਰਖ਼ਬਰਾਂ ਦਏ ਉਠਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਖਣਡਾ ਖਡਗ ਲੈ ਕੇ ਤਲਵਾਰ, ਤਲੀਮ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਊੱਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਪਧਰ ਕਰ ਕੇ ਹਮ ਵਾਰ, ਹਮ ਸਾਜਣ ਆਪਣੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸੁਤਤਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਬੇਦਾਰ, ਗਾਫ਼ਲਾਂ ਦੀ ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਕਰਵ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਥੋੜਾ ਰਿਹਾ ਲੇਖਾ ਪੰਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੂੰ ਓਸ ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਣ ਇਕੀ ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਧਿਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਜਲ ਵਾਲਾ ਮਨਾਰ ਇਕ ਤੋਂ ਦੋ ਦੋ ਤੋਂ ਜਾਏ ਚਾਰ, ਚਾਰ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਸਾਰੀ ਸ੃਷ਟੀ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਖ਼ਵਾਰਦਾਰ, ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਹੁਣ ਲੁਕਿਆ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ ਸੰਸਾਰ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਹਣੀ ਮੇਰੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ।

ਪੰਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦੀ ਆਸਾ ਰਕਰਵ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ, ਅੱਤਮ ਦਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਮਨਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭਗਤਾਂ ਸਾਥ, ਸਾਥੀ ਸੋਹਣੇ ਦਿਤੇ ਬਣਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਜੋੜ ਕੇ ਨਾਤ, ਕੂੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਿਤੇ ਛੁਡਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅੱਜ ਸੋਹਣੀ ਆਈ ਪਰਭਾਤ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਬਦਲਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੁਸੀਂ ਸੁਤੇ ਰਹੇ ਰਾਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਖਣਡਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਲਾ ਰਿਖਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ। ਜੇ ਇਕਠਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਖ਼਼ਾਂ ਏਹ ਸੁਗਾਤ, ਸੁਗਂਧੀ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਮਹਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਮਜਾਜ, ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਚਲਣਾ ਇਕ ਰਿਵਾਜ, ਦੂਜੀ ਰਵਾਦਾਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਵਾਲਾ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਦਿਮਾਗ, ਕੁਤਬਰਖਾਨਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲੁਗਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਢੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਹਣਾ ਵਕਤ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ।

ਪੰਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਕਰਯੋ ਵਿਹਾਰ, ਮੈਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਏਹ ਦਰ ਨਹੀਂ ਏਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਏਹ ਦਿਲੀ ਨਹੀਂ ਏਹ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਜੋ ਦਿਲਬਰੀ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਬਾਜੀ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਉਲਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਬਣਾਧਾ ਆਪਣੇ ਕੁਮਾਰ, ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਬਲਾ ਪੂਰਬ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਥੋੜਾ ਸ਼ੁਮਾਰ, ਅਨਗਿਣਤੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਗਿਣਤੀ ਲੈਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਏਹ ਕੋਈ ਟਕਕਾਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਵਪਾਰ, ਸੌਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਵਾ ਵਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਪਂਦਰਾਂ ਕਤਕ ਕਹੇ ਅਜਜ ਸੋਹਣਾ ਲਗੇ ਦਿਹਾਢਾ, ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਵਿਚ੍ਛੋਂ ਤਿਉਹਾਰ ਵਿਵਹਾਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ ਲਾਰਾ, ਲਵਾਰਸ ਨੂੰ ਵਾਰਸ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਪਾਰਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਤਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਣਨ ਲਗਾ ਦਰਬਾਰਾ, ਦਰਬਾਰੀ ਜਿਥੇ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਤਕਕਣਾ ਪਏ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨਜ਼ਾਮਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਾਮ ਛੁਡੁ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਨੇ ਬੋਲ ਕੇ ਧੁਰ ਜੈਕਾਰਾ, ਇਛੁ ਇਛੁ ਦੇਣੀ ਲਗਾਈਆ।

ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸੁਣਿਓ ਅੰਗ, ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰ ਉੱਤੇ ਮੇਰੀ ਔਸ ਨੂੰ ਪਈ ਗਰਜ, ਔਸ ਦੀ ਗਰਜ ਅਜਜ ਮੇਰਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਔਸ ਦੀ ਮਾਂਗ ਦੁਖੀਆਂ ਦਾ ਇਕਕੋ ਕੱਡਣ ਵਾਲਾ ਦਰਦ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਚਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫਰਦ, ਫੈਸਲੇ ਹਕ਼ ਹਕ਼ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਾਈਆ।

ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਮਨਿਧੋ ਇਕ ਅਰਦਾਸ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਦੇਣਾ ਸਾਥ, ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਦਾ ਸਰਨਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖਿਓ “ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ” ਦੀ ਸਚੀ ਗਾਥ, ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸਚ ਪਢਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਏ ਆਸ, ਅਗੇ ਆਸਾ ਹੋਰ ਬਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਦਾ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਸਤਿ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਏਹੋ ਮਾਂਗ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਮਾਂਗੀ ਖਾਸ, ਖਾਹਿਸ਼ ਪਿੱਛਲੀ ਯਾਦ ਆਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਿਸੇ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨਿਰਾਸ, ਨਿਵਾਸ ਸਾਥ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ।

ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਲੋਂ ਰਕਖਾਂ ਦਿਸਾ ਦਕਖਣ, ਦਚਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਭਗਤ ਬਣ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਵਸਣ, ਵਾਸਤਾ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ਆਏ ਹਸ਼ਾਣ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਗਮੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗੀ ਦਰਸ਼ਾਣ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਾਤਲੋਕ ਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣਾਵਾਂ ਉਹ ਵਤਨ, ਜਿਥੇ ਬੇਵਤਨਾਂ ਦਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਵਰਖਾਵਾਂ ਪਤਨ, ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਨਾਮ ਚੜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਤ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪੇ ਆਏ ਰਕਖਣ, ਮੈਂ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਨਾਲ ਦੇਵਾਂ ਗਵਾਹੀਆ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਕ ਜਾਏ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਥਮ, ਪਥਚਾਤਾਪ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਾਥ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਅਸੀਸ, ਅਸਲ ਅਸਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਸਾਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਰੇ ਬਖ਼ਾਈਸ਼, ਰੈਹਮਤ ਪਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਕਰ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਭੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਰ ਕੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਦੇਵੇ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਲਾ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰੀਤ, ਧਰਮ ਦਾ ਧਰਮ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਪਤਿਤ ਪਾਪੀ ਕਰ ਪੁਨੀਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਲਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਊੱਚ ਨੀਚ,

ਰਾओ ਰਕ ਇਕਕੋ ਦਰ ਸੁਹਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਰਾਂਗ ਮਜੀਠ, ਚਿਡੀ ਧਾਰ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅੰਤ ਅੱਖੀਰੀ ਇਕਕ ਇਤਲਾਹ, ਸੈਹਜ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਚਲਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਸੇ ਰਾਹ, ਰਹਬਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਜੁਦਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਹਰਵਾਂ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕਮਾ, ਕਾਮਨਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਅਗੇ ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਲਾਏ ਛੁਡਾ, ਜਾਮਨੀ ਆਪਣੀ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਸਿਧਾ ਸਚਰਵਣਡ ਦਵਾਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇ ਸਾਚੇ ਥਾਂ, ਅਦ੍ਵਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਲਾਏ ਮਿਲਾ, ਮਿਲਾਵਟ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਸਚ ਗੋਦ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਲਾਏ ਸਵਾ, ਜਿਥੇ ਸੁਤਤਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਓਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਂ, ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਚ ਕਹਵਾਂ, ਕਿਧੋ ਕਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰਹੀ ਲੁਕਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਚਲੇ ਦਿੱਤਾ ਸਮਾਂ, ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੰਬੰਧ ਲੋਕਾਈਆ।

ਇਛੁ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹਤਥ ਲਾਵੇ ਪਹਲੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਬਚਵਾ, ਮੈਂ ਛੋਟਾਂ ਤੋਂ ਵਡੇ ਦੇਣੇ ਬਣਾਈਆ। ਏਸ ਦਵਾਰੇ ਤੇ ਆ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹ ਜਾਏ ਕਚਵਾ, ਕਚਿਅਾਂ ਦੇ ਪਕਕੇ ਦੇਣੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਉਹਨੂੰ ਦੇਣਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਜਿਹਾ ਰਕਖਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਪਾਰਯਾਂ ਨੂੰ ਵੇਰਖੇ ਆਪਣੀ ਓਸ ਅਕਖਾਂ, ਜੇਹੜੀ ਅਕਖ ਜਗਤ ਨਜਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਛੋਟਾ ਬਾਲਾ ਨਿਕਕਾ ਜਾਣ ਕੇ ਸਚਵਾ, ਸਚ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਲਗਾਈਆ।

★ ੭ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਸਤ ੧ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ

੨੬੦ ਧੀਰਪੁਰ ਦਿੱਲੀ-੬ ★

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵੇਰਖਦਾ ਰਿਹਾ ਅਦਲ, ਸਚਰਵਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਬਦਲ, ਬਦਲਾ ਚੁਕਾਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਵੁ ਕੇ ਗਏ ਮਜਲ, ਮੰਜਲ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦ੍ਰਿੜੇ ਦੀ ਕਰਦੇ ਵੇਰਖੇ ਕਦਰ, ਕਾਦਰ ਕੁਦਰਤ ਰਾਂਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਚਲੋਂ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਵੋਂ ਥੋਡਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸਥਾਨ, ਸਦਮੇ ਵਿਚਚ ਸੰਬੰਧ ਲੋਕਾਈਆ। ਮਨ ਵਿਕਾਰਾ ਪੰਚ ਪਰਪਾਂਚ ਪਿਆ ਗਦਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਤਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਲਗਗਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਗਰ, ਦ੃ਢ਼ ਇਢ਼ ਇਕਕ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰਾ ਜਾਮ ਪਾਲਾ ਪੀ ਕੇ ਬੇਸਬਰ, ਸਤਿ ਸਨਤੋਖ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਖੀ ਮਢੀ ਗੋਰ ਕਕਾਰ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਵਿਚਚ

ਦੁਹਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਸਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਬਦਲ ਕੇ ਮੇਰੀ ਆਈ ਫਜ਼ਲ, ਫਾਜ਼ਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਸ਼ਬਦੀ ਕੱਡੇ ਕੀਤਾ ਵਜ਼ਨ, ਵਜ਼ਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੂਰ ਦਾ ਖੇਲ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਹੋ ਕੇ ਮੌਜੂਦ, ਖੇਲ ਤਕਕਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ਇਕ ਮਕਸੂਦ, ਮਹਿਬੂਬ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸਮਯਾ ਨਾ ਸਕੇ ਹਦੂਦ, ਹਕ ਹਕੀਕਤ ਨਾ ਕੋਈ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਕਰਵੇ ਮਹਿਫੂਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਅਰਥ ਕੁਰਸ਼ ਤੋਂ ਉਪਰ ਜਿਸ ਦਾ ਅੱਖਾਂ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਾ ਕਲਬੂਤ, ਕਲਮਾ ਕਲਮਯਾਂ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਤਹਿਰੀਰ ਨਾ ਲਿਖਵਤ ਹੱਥ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਨਿੱਤ ਨਵਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅਨੱਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਮਸ਼ਫ਼, ਮੁਸਲਸਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਫਰਮਾਣ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੌਕੂਫ਼, ਫਿਕਰਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਉਡਾਈਆ। ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਉਸ ਨੇ ਸੂਛਟੀ ਦੀ ਦ੃਷ਟੀ ਕੀਤੀ ਬੇਵਕੂਫ਼, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਜਿਸਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦੇਣ ਸਬੂਤ, ਵਾਕ ਭਵਿਖਾਂ ਵਿਚਚ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੂਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਲੋਕ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸਿਪਤੀ ਜਗਤ ਪਢਾਈਆ। ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰ ਨੂਰ ਤਕਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੋਤ, ਸਚ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਕਛੇ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਟ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਰ ਕਰ ਥਕਕੇ ਪਢਾਈਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਕ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਕੋਟਨ ਕੋਟ, ਕੋਟੀ ਕੋਟ ਢੋਲੇ ਗਈਆ। ਕੋਈ ਮਿਟਾ ਨਾ ਸਕਕਿਆ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿਨਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜੋਗ, ਜੁਗੀਸ਼ਰ ਜੁਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਾਈਆ। ਹੁਤਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਮਾਧਾ ਮਸਤਾ ਨਾ ਮਿਟਿਆ ਰੋਗ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੂਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਰਵਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੰਗ ਵਰਵਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚਾ ਹੋਧਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੇਲ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਧਾ ਰੰਗ ਨਵੇਲ, ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਗੁਰੂ ਚੇਲ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਅਨੱਤ ਅਰਖੀਰੀ ਸੂਛਟੀ ਹੋਈ ਫੇਲ, ਮਜਮੂਨ ਹਕ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਵਰਵਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਲੇਖਾ ਜਗਤ ਜਹਾਂ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਂ, ਬਿਆਨਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਧਰਾਈਆ। ਧੂਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗੀਂ ਨਾਦਾਂ ਵਿਚਚ

गए सुणा, अनबोलत अकरवरां विच्च वडयाईआ। शब्द इशारयां विच्च कर के गए हां, हउमे ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पड़दा उहला रिहा चुकाईआ।

मध्यर कहे मैं वेंहदा रिहा पड़दिआं अंदर लुक, नित्त नित्त आपणा वेस वटाईआ। साल बसाले पैंडे गए मुक्क, जुग चौकड़ी गई विहाईआ। सतिजुग सति सतिवादी पिआ उठ, सच दवारे लई अंगढाईआ। पुरख अकाल धुर दा मालक गया तुब्ब, मेहर नजर इक्क उठाईआ। हुक्म संदेशा दे के सच सुच्च, सति दिता दृढाईआ। जा के वेरव भगत सुहेले अगम्मी सुत्त, जिनां दा पुरख अकाल इक्को पिता इक्को माईआ। बाहरों पंजां तत्तां वाले खाकी बुत्त, अंदर वस्सया बेपरवाहीआ। जगत विवहार वल्लों कोल नहीं कुछ, भगत भण्डार वल्लों भण्डारा बेपरवाहीआ। गोबिन्द कोलों जा के पुच्छ, जो संदेशा सच जणाईआ। जेहडे उस तों गए घुस, चार जुग ना कोई मिलाईआ। जिस दा भाणा कदे ना सके रुक, दो जहान ना कोई मिटाईआ। उस दी सभ तों वक्रवरी निराली शब्द अगम्मी तुक, जो तुरम्ब ताअसीर दए बदलाईआ। जो एथे उथे दो जहानां देवे ओट, ओड़क आपणे नाल मिलाईआ। जिस दा नूर नुराना अगम्मी जोत, जोती जोत जोत रुशनाईआ। जिस दी गुर अवतार पीर पैगंबर कोई कर ना सककया सोच, अनभव भेव ना कोई खुलाईआ। उस दी भगतां अंदर मौज, मौजूदा हो के मजलस रिहा वरवाईआ। जो मालक हो के करे धुर संजोग, आत्म परमात्म जोड़ जुड़ाईआ। लेरवा मुका के चौदां लोक, चरन कँवल दए सरनाईआ। मध्यर कहे मैनूं तकक के आ गई होश, आपणा आप लिआ बदलाईआ। जो नव नौं चार बैठा रिहा खामोश, अकरवरां वाली ना करे पढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा हुक्म इक्क वरताईआ।

मध्यर कहे मैं तककया निर्मल धार, निरवैर निराकार निर्कार नजरी आईआ। जिस दा सभ तों वरवरा विहार, विवहारी नूर खुदाईआ। जिस ने सूलीआं उत्ते दित्ते चाढ़, सूफीआं सुरत भुलाईआ। सो भगतां दए दीदार, दीद ईद चन्द रुशनाईआ। बिन रसना जेहवा बत्ती दन्द करे गुफ्तार, निरअकरवर नाल समझाईआ। मंजल चढ़ के सच मीनार, सन्मुख हो के दरस दिखाईआ। जिस दा कागज कलम शाही पाए ना पारावार, अन्त अन्त ना कोई जणाईआ। सो प्रीतम जन भगतां वसे ठांडे दरबार, दर दवारा इक्क सुहाईआ। घर ताकी खोलू किवाड़, पड़दा दए चुकाईआ। जुग जन्म दे विछड़े मेले आण, आप आपणे रंग रंगाईआ। माया ममता मोह मिटा निशान, शरअ दे बंधन दए कटाईआ। तूं मेरा मैं तेरा दे के इक्को सच ज्ञान, अज्ञान अन्धेरा दए मिटाईआ। साचे मन्दर मिला के श्री भगवान, भगवन आपणा नूर दए चमकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा दाता दया कमाईआ।

मध्यर कहे मैं आ गिआ जग, जग जीवन दाते दित्ती वडयाईआ। मक्के काअबे वेरवे हज्ज, धुर दा हजरत ना कोई मनाईआ। फिर फिर वेरवे तीर्थ तट, अठु सट्टु रहे

ਕੁਰਲਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਵਣ ਮਨਦਰ ਸਥਾਨ, ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਸੇਲ ਨਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਚ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਿਜ਼ਾ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅਕਰਖ, ਪਡਦਾ ਦੂਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਨਾ ਵਜ਼ੇ ਸਥਾਨ, ਤੁਂਹੀ ਤੁਂਹੀ ਨਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਪਡਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਸੇਰਾ ਲਥਥਾ ਪਡਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਖੇਲ ਵਰਖਾਯਾ ਘਰ ਘਰ ਦਾ, ਲਕਰਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਫਰਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਵੇਖਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਚਢ੍ਹਦਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਧ ਸਨਤ ਵੇਖਿਆ ਸਡਦਾ, ਤੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਭਾਣਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਰਦਾ, ਜਾਰਾ ਜਾਰਾ ਭੇਟ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਖੇਲ ਆਪਣਾ ਵਕਖਵਾ ਕਰਦਾ, ਕਦਰ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਫਿਰੇ ਲਭਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੇਖਿਆ ਝੜ੍ਹ ਦਾ, ਪਹਲੀ ਮਧਘਰ ਰਿਹਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਸੇਜਾ ਸਾਚੀ ਸਜਦਾ, ਜਿਥੇ ਸਥਿਦੇ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਲਭਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਭਦਾ, ਖੋਜਾਂ ਵਿਚਿਕ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋ ਸਤਿ ਦਵਾਰੇ ਅੰਤਰ ਬਹਿ ਕੇ ਫ਼ਬਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਉਸਦਾ ਖੇਲ ਅਗਮੀ ਨੂਰੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦਾ, ਸਮਰਥਿਆ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੇਖਵਾ ਜਾਣੇ ਜਗਤ ਰਥ ਦਾ, ਰਥਵਾਹੀ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਨਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਾਜਰ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਣ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹੋ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਕਟਾਈਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖ਼ਥ ਕੇ ਆਪ ਕਸੂਰ, ਕਸਰ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਤੋਡ ਕੇ ਗਢ ਗੱਲ੍ਹ, ਗੁਰਬਤ ਰਿਹਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਨੂਰ, ਸਚ ਨੂਰ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਬਦਲ ਕੇ ਆਪ ਦਰਸ਼ਾਰ, ਦਰਸਤ ਬਦਸ਼ਤ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਗਤ ਕਾਮਨਾ ਮੇਟ ਕੇ ਵਾਂਗ ਕਾਫੂਰ, ਕੁਫਲਾ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਦੇ ਸੱਚ, ਰਸ ਇਕਕੋ ਇਕ ਚਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀਤਾ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਨਡੀਠਾ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਪਤ ਕਰੇ ਅਠਾਰਾਂ ਧਿਆਏ ਗੀਤਾ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਮਨਨ ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੋ ਭਗਤ ਉਧਾਰਨ ਦਾ ਜਗ ਨਵਾਂ ਬਦਲ ਤਰੀਕਾ, ਤਰਾਂ ਤਰਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਧਾ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਹੋਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੇਲੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋਡ ਜੁਡਾਈਆ। ਬਿਨ ਪਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕੇ ਜ਼ਾਨ, ਅਜ਼ਾਨ ਅਨਧੇਰਾ ਦਿਤਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਲਕਰਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਿਆਂ ਕਰ ਪਹਚਾਨ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਥੋਡੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਦੇ ਕੇ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਕੂੜੇ ਦਿਤੇ ਭੁਲਾਈਆ।

तूं मेरा मैं तेरा दोहां नूं करना पए परवान, परवाना अवर ना कोई वर्खाईआ। नौ सौ चुरानवे चौकड़ी जुग पिच्छों जन भगतां दा बणया आप महिमान, भगत दवारे फेरा पाईआ। गुरमुखां दी आत्म सेजा करे अराम, दूजे सुख दी लोड़ रहे ना राईआ। प्रीती अंदर बण बण गुलाम, सेवक हो के सेव कमाईआ। भगतां दा आपणी झोली पाया अहिसान, असल आपणा रंग वर्खाईआ। बिन पूजा पाठ तों कर कल्याण, कलमयां तों बाहर दिता कछुईआ। जोधे सूर बणा बलवान, कलिजुग कूड़ा चरनां हेठ दिता दबाईआ। लक्ख चुरासी चुका के काण, आवण जावण पैंडा दिता मुकाईआ। सच दवारे मेले आण, दर दरबारा इक वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल हरि रधुराईआ।

मध्यर कहे मैं बोलणा सच जैकारा, सच दिआं जणाईआ। जिहङ्गा जुग चौकड़ी देंदा आया लारा, इशारयां नाल इशारे आया समझाईआ। जिस दा लेरवा अगम्म अपारा, अलकरव अगोचर ना कोई समझाईआ। जिस दा भाणा मन्न गुरु अवतारा, पैगऱ्बर गए सीस झुकाईआ। सो करन आया विहारा, विवहारी वेस वटाईआ। जिस दा हुक्म सदा जुग चारा, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। सो साहिब स्वामी अन्तरजामी जन भगत सुहाए इक दुआरा, मन्दर इकको इक वर्खाईआ। जिथ्ये दिवस रैण दीआ दीपक इकको उजिआरा, तेल बाती ना कोई वर्खाईआ। नाद शब्द धुन सची धुनकारा, अनुरागी राग अलाईआ। जिस दा खेल सभ तों वक्खरा नयारा, नर निरँकारा हो के आप कराईआ। सो सुहावणहारा जमन किनारा, जामन हो के वेख वर्खाईआ। द्वारका निवासी तेरा उधारा, दोहरी वार दिती वडयाईआ। साचिआं भगतां दे सहारा, गुर अवतारां रिहा जणाईआ। जिन्हां दा लेरवा इक तों दो दो तों चारा, चौकड़ दए गवाहीआ। जिन्हां ने सीस चुकणा इहां गारा, गहर गम्मीर विच्च समाईआ। अगले जन्म दा लेरवा रिहा ना कोई संसारा, संसारीआं विच्चों बाहर कछुईआ। हरि संगत तेरा रूप अपारा, अपरंपर वेख वर्खाईआ। निकके वडे दा इकको जिहा विहारा, विवहारी आपणी कार कमाईआ। गुरमुखो तुहाड़ी सेवा लक्ख करोड़ी ना गिणती विच्च हजारां, कीमतां वाला कीमत सके ना कोई जणाईआ। जिथ्ये झुकणा जगत सरकारा, सिर सके ना कोई उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी करनी सभ नूं दए वर्खाईआ।

मध्यर कहे मैं दोए जोड़ करां नमस्ते, निमस्कार डण्डावत विच्च बदलाईआ। जन भगतो तुर्सी सेवा कीती हस्सदे हस्सदे, हस्ती आपणी लई बदलाईआ। तुहाड़े घराणे रहणे वसदे, अन्तम उजडे सर्ब लोकाईआ। शाह सुल्तान वेखणे नस्सदे, राजे राणे पिछु भवाईआ। इशारयां नाल इक दूजे नूं सारे दस्सदे, उंगलां उपर उठाईआ। बिना श्री भगवान कोई ना बचदे, बच्चिआं वाले सर्ब कुरलाईआ। एह खेल उस अगमी इशारे अक्ख दे, जिस दी पलक ना कोई बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सति देवणहार वडयाईआ।

मध्यर कहे मैनूं आई हासी, हस्स हस्स दिआं सुणाईआ। जन भगतो तुहाड़ी कट्टी

ਗੈਂਡ ਜਮ ਫਾਸੀ, ਜਮਾਂ ਦਾ ਭਯ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਤੇ ਦਿਨ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਮਿਲਿਆ ਇਕਕੇ ਸਾਥੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਸੰਗੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਲਹਣਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਜੋ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਉਤੇ ਆ ਕੇ ਕੋਟ ਤਰਨੇ ਪਾਪੀ, ਉਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਖਵਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਕੇ ਆਸੀ, ਤ੃ਣਾ ਦਿਤੀ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਦਿਵਸ ਰਾਤ, ਰੈਣ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਚੌਕੀ ਘੰਟੇ ਕਰ ਇਤਫਾਕ, ਢੋਲਾ ਇਕਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਭ ਘੜੀਆਂ ਬੋਲ ਕੇ ਵਾਕ, ਵਾਕਿਆ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਅਠੁ ਪਹਰ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨਿਵਾਈਆ। ਅਕਖ ਖੋਲ੍ਹ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮਣਡਲ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਤਠ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਥੋਂ ਸਿਕਖੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਚ, ਕਵਣ ਗਿਆ ਦੂਢਾਈਆ। ਅਂਦਰੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਹੋ ਗਿਆ ਪਾਕ, ਪੁਨੀਤ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਵਜ਼ਦਾ ਰਹੇ ਰਖਾਬ, ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਕਬੀਰ ਫਰੀਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਿਸਾਬ, ਬਤੀ ਦਿਨ ਬਤੀ ਦਨਦਾਂ ਵਾਲਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਅੱਤ ਤਹ ਵੀ ਦੇ ਕੇ ਜੁਆਬ, ਸੱਤ ਮਧਘਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁੰ ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਿੱਚੇ ਆਪ, ਜੋ ਆਪਾ ਗਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਕਰ ਇਤਫਾਕ, ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਨਛੇ, ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮਧਘਰ ਬਾਲੇ ਨਛੇ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਚ੍ਛੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੋਤੀ ਧਾਰੋਂ ਕਛੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰੀ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਾਂ ਲਛੇ, ਲਾਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾ ਲਭਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਗਛੇ, ਸਚ ਸਚ ਦਿੱਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਗਤ ਤ੃ਣਾ ਬੁਜ਼ਾ ਕੇ ਅਗੇ, ਆਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਵਿਚਚ ਰਖਵਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚਚ ਦੇ ਕੇ ਮਜੇ, ਕੂੜਾ ਮਜਾ ਦਿੱਤਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਤਹ ਨੇਤ੍ਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਰਿਗੇ, ਅੰਦਰ ਮੁਕਖ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਆਪੇ ਫਿਰਨ ਭਜੇ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਦਗੇ, ਕੂੜਾ ਧਰਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਏਥੇ ਉਥੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਚੁਕਕੇ, ਚੁਕਕ ਚੁਕਕ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਜਾ ਕੇ ਰਕਖੇ, ਜਿਥੇ ਵੇਰਵਣ ਵਾਲਾ ਮਾਈ ਬਾਪ ਭਾਈ ਭੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਨਸ਼ੇ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਕਰ ਕੇ ਇਕਛੇ, ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਡੇ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਹਰੋਂ ਚੀਥੜ ਫਟੇ, ਅਗੇ ਫਟਿਆਂ ਦਾ ਖੈਹੜਾ ਦਿੱਤਾ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੇ ਧਨ੍ਨੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਵਿਚਚੋਂ ਵਡੇ, ਪਤਥਰਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਉਸ ਵਿਚਚੋਂ ਮਿਟੀ ਘਡੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਘਾਟਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਸੁਨੇਹੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਜ਼ਣ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਯਾ ਲਭਣ, ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਖਣ ਰਖੋਜ ਰਖਾਈਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਿਆਂ ਵਿਛੜਿਆਂ ਆਯਾ ਸਦਣ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਯਾ ਰਕਖਣ, ਜਿਥੇ ਰਕਖਿਆ ਕਰੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ

ਅੰਦਰ ਵਡ ਕੇ ਆਯਾ ਵਸ਼ਸਣ, ਵਾਸਤਾ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਸਮਯਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਏਹ ਰਖੇਲ ਅਨੋਖਾ, ਆਕਲਾਂ ਬੇਅਕਲ ਕਰਾਈਆ। ਸਿਧਾ ਸੂਛੀ ਨਾਲ ਧੋਖਾ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਪੱਜਾਂ ਤੋਂ ਲਏ ਬਚਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਲੈਣਾ ਪਏ ਨਾ ਹਉਕਾ, ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਛੁਡਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਲਾ ਕੇ ਚੋਟਾ, ਚੋਟੀ ਤੇ ਲਏ ਚੜਾਈਆ। ਦਰ ਦਵਾਰੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਖੋਟਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬਰਖਾਣਹਾਰ ਸ਼ਰਨ ਸ਼ਰਨਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਰਨ ਵੇਰਵੇ ਲਗਦੇ, ਜੋ ਲਗ ਮਾਤਰ ਗਏ ਮੁਲਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਵਧਦੇ, ਮਜ਼ਜ਼ਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਨਾਤੇ ਤੋਡ ਕੇ ਕੂੜੇ ਜਗ ਦੇ, ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਵੇਰਵ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਨਿੜ ਨੇਤ੍ਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਰਝਦੇ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਭਾਂਬੜ ਬੁੜ ਗਏ ਕੂੜੀ ਅਗਗ ਦੇ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਦਿਤੀ ਜਲਾਈਆ। ਜੋ ਭਗਤ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਵਰਸਦੇ, ਵਸ਼ਸਲ ਇਕਕੋ ਧਾਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਖਾਈਆ।

ਮਧਘਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਅਰਖੀਰ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਅਕਰਵਰ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਬੇਨਜੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਰਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਰਵ ਕਬੀਰ, ਜੁਲਾਹਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ।

ਕਬੀਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੁਲਲ ਗਿਆ ਕਰਦਾ ਗਿਣਤੀ, ਅੰਕ ਅੰਕ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਰਖੇਲ ਵੇਰਖੀ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ, ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਚ ਪਾਰੀ ਸਾਂਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਵੇਰਖੀ ਮਿਣਦੀ, ਨਾਮ ਪੈਮਾਨੇ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਿਪਤ ਦੱਸਾਂ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦੀ, ਕਿਸਮਤ ਸਾਰੇ ਗਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਤੀ ਪੁਰਖ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਦਿਸਦੀ, ਅੰਦਰ ਅਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਆਈਆ। ਮੈਂ ਸਿਪਤ ਕਰਾਂ ਜਿਸ ਦੀ, ਤਹ ਮੈਨੂੰ ਅਗਗੋਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਲੋਡ ਨਹੀਂ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੀ ਹਿਰਸ ਦੀ, ਹਰਸ ਹਵਸ ਗਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਲੋਡ ਓਸੇ ਦੇ ਦੂਸ਼ ਦੀ, ਜਿਸ ਦੂਢੀ ਦਿਤੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਕਬੀਰ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਲਲ ਗਿਆ ਤਣਨਾ ਬੁਣਨਾ, ਪਹਲੀ ਕਹਾਣੀ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹਨਦਾ ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਸੁਣਨਾ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ, ਸੋਹੱ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਤਉ ਦਾ ਤੋਲ ਕਿਸੇ ਕੀ ਤੋਲਣਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਤਥੇ ਘੋਲ ਕਿਸੇ ਘੁਲਣਾ, ਜੋ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟਾ ਗਏ ਕਰਾਈਆ। ਤਥੇ ਦਵਾਰਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਰਖੋਲਣਾ, ਜਿਥੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨਹਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ।

कबीर कहे मेरा बदल गया शरीर, नाता तन नजर ना आईआ। मैं चढ़ के चोटी अखीर, भगतां वेरव वर्खाईआ। मैनुं नजरी आई इक्क तस्वीर, जिस नूं तस्वर ना कोई कराईआ। उथे मैं कोई ना तकक्या गरीब अमीर, गुरमुख इक्को रंग सोभा पाईआ। ना कोई तककी दौलत धन जगीर, जागरत जोत जोत रुशनाईआ। ना कोई गुर अवतार तकक्या पैगंबर पीर, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर इक्को नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इक्को करवट आपणी रिहा बदलाईआ।

कबीर कहे मैं वेख्या बदलदा करवट, करामात ना कोई जणाईआ। जिस दे पिछे सृष्टी रही भरमत, भरमां विच्च लोकाईआ। उह कूड़ कुड़िआरी जगत जहान वरवा के इसमत, आज्म रिहा हलाईआ। जन भगतां दी बदल के अंदरों किस्मत, जिस्म जमीर दित्ती बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेरवा आपणे नाल रखाईआ।

मध्यर कहे मैं वेरव दवार दिल्ली, दिलां नूं रवोज रखुजाईआ। अर्श कुर्शां दी जङ्ग हिल्ली, हलूणा दित्ता लगाईआ। मेरी खुशी विच्च आण के हासी निकली रिल्ली, वेरवी रखली रखलक रखुदाईआ। सारे दरबार विच्च तक्क इक्क सौ गिआरां इट्ट लग्गी पिली, इक्क इक्क दी गिणती सच दित्ती जणाईआ। सभ दी कमर कमरकसिआं वाली होणी ढिल्ली, कमान अफसरां देणी सुटाईआ। बिल्लिआं दे मगर मौत वैरागण लौणी बिल्ली, लैहन्दी दिशा रखुशी वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साचे नाम दी ला के सिल्ली, सिलसिला अगला दए बदलाईआ।

★ १५ मध्यर शहनशाही सम्मत १ हरि भगत दवार धीरपुर दिल्ली-६ ★

पंदरां मध्यर कहे मेरी नमस्ते पुरख अबिनाश, श्री भगवान तेरी शरनाईआ। तूं आदि जुगादि जुग चौकड़ी सदा वसें भगतां पास, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर आपणी दया कमाईआ। जुग जन्म विछड़यां पूरी करें आस, नित्त नवित्त वेरवें थाँ थाईआ। निरगुण निरवैर हो के देवें साथ, धुर दा संग बणाईआ। प्रेमीआं प्यारा देवे शाबास, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। जन भगतां कारज करें रखास, रखालस आपणा रंग वर्खाईआ। मानस जन्म कर के रास, लक्ख चुरासी फंद कटाईआ। चरन दवारे दे निवास, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा लहणा झोली पाईआ।

पंदरां मध्यर कहे वाह मेरे भगवन्त, तेरी बेपरवाहीआ। आत्म परमात्म साचे कन्त, शाह पातशाह सचे शहनशाहीआ। मेल मिला के भगत सुहेले धुर दे सन्त, सच सति

आपणा आप दृढ़ाईआ। नाम निधाना दे के मंत, सच मंतर नाम दृढ़ाईआ। कूड़ी क्रिया मेट गढ़ तोड़ हउमे हंगत, भेव अभेदा दए खुलाईआ। नाता तोड़ बहिश्त जन्नत, सचरवण्ड दवारा बरखे सच सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दर ठांडा इक्क सुहाईआ।

पंदरां मध्घर कहे मैं होया खुशहाल, गीत अगम्मी ढोला गाईआ। रवेल वेख्या दीन दयाल, श्री भगवान रिहा दृढ़ाईआ। हस्सदे वेरवे श्री भगवान, ब्रह्मण्ड खण्ड पुरी लो खुशी मनाईआ। गुर अवतार पीर पैगंबर सच तराना इक्को गाण, तूही तूही इक्को राग अलाईआ। भविख्तां वाला वेखणा बिआन, बिना कागज किताब फोल फुलाईआ। संदेशा सुण अगम्मी फरमाण, निउँ निउँ अकर्व उठाईआ। वक्त सुहंजजणा होया विच्च जहान, सोहणी वज्जी वधाईआ। भगत भगवान मेला मिल्या आण, अंदर बाहर खुशी मनाईआ। भगत सुहेला रिहा ना कोई निधान, निझ नेत्र करे रुशनाईआ। साचे नाम दा दे के ज्ञान, राम इक्को दित्ता वर्खाईआ। धुर दा मालक दस्स के काहन, बंसरी इक्को धुन सुणाईआ। पैगंबरां वाला दे पैगाम, बिन अकर्वरां करी पढ़ाईआ। सच दवारा वरवा के धाम, धर्म दवार वज्जी वधाईआ। मसत खुमारी पया के जाम, जामन हो के होया सहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इक्क उठाईआ।

पंदरां मध्घर कहे मैं देवां सच फरमाण, फुरने विच्चों फुरना इक्क जणाईआ। जन भगतां सेवा सच महान, महिंमा कथ कथ दृढ़ाईआ। प्रेम प्यार दा सच्चा ध्यान, नाता इक्को नाल जुड़ाईआ। ढोला गा के विष्णुं भगवान, सोहँ सो विच्च समाईआ। जगत कूड़ा छडु अराम, आत्म सुख वज्जे वधाईआ। मन वासना ना होए गुलाम, जगत जंजीर ना कोई बंधाईआ। जलवा तक्क के इक्क अमाम, नूर जहूर इक्क रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सची सरनाईआ।

पंदरां मध्घर कहे मैं वेरवे भगत सुहेले मीत मुरार, सज्जण धुर दे नजरी आईआ। जिन्हां दा सभ तों वकरवरा विवहार, विवहारी हो के सेव कमाईआ। रवेल तक्क इक्क तों दो दो तों चार, चार कुण्ट गए भुलाईआ। दर्शन कर के दीद दीदार, दर्द आपणा गए मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा लेरवा रिहा चुकाईआ।

पंदरां मध्घर कहे मैं वेरवी अजब कहाणी, लेरवा लिख्त ना कोई समझाईआ। जन भगतां अंदर सुणी अगम्मी बाणी, बाण निराला तीर लगाईआ। प्रेम प्यार दा चुक्क के पाणी, भज्जण वाहो दाहीआ। अचरज रवेल वेरव गुर अवतार पैगंबर होए हैरानी, हैरत सभ दे अंदर आईआ। नव जोबन नव जुग नव रंग दी वेरव जुआनी, जोबनमते खुशी मनाईआ। अंदर तक्क के नूर नुरानी लहर रुहानी, जिमी असमान सीस झुकाईआ। नजारा तक्क के पद निरबानी, झगड़ा छडु के चारे बाणी, चारे खाणी डेरा ढाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सोहणा रंग वर्खाईआ।

पंदरां मध्यर कहे मैं वेख के भगत दुआर, द्वारका वासी दिआं वधाईआ। उठ वेख कृष्ण मुरार, मुरारी मोहर रिहा लगाईआ। जुग चौकड़ी जिस दी कार, करनी करता इक्क अखवाईआ। निरगुण सरगुण रवेल अपार, अपरम्पर वेस वटाईआ। सन्त सुहेले लए उभार, नित्त नवित्त जोड़ जुड़ाईआ। अंदर बाहर पावे सार, गुप्त जाहर सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सची सरनाईआ।

पंदरां मध्यर कहे मेरा अन्त अखीरी शब्दी बोल, संदेसा दिआं जणाईआ। जन भगतो प्रभू वसे सदा तुहाछु कोल, परमात्म आत्म अन्तम मिल के खुशी मनाईआ। जगत वड्डिआई उपर धौल, सचरवण्ड दवारे साचा रंग वरवाईआ। पूरब जन्म दा पूरा कर के कौल, कर्मा दा लहणा दित्ता चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ रखाईआ।

पंदरां मध्यर कहे मैं कहां सच अखीर, आखर दिआं जणाईआ। प्रभू दे हत्थ भगतां दी तकदीर, जदों चाहे देवे बदलाईआ। अंदर रक्ख आपणी तस्वीर, तसबीआं मणकिआं तों दए छुड़ाईआ। सच दवारा वरवा के इक्क अमृत जाम पिआए सीर, सुरत शब्द जोड़ जुड़ाईआ। जिस गृह वसे भगत कबीर, काअबा ओदूं अगला दए वरवाईआ। जिथे रवेल बेनजीर, नजर निशान ना कोई तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, घर इक्को दए वडयाईआ।

पंदरां मध्यर कहे जगत भगत सज्जण साची कार, पारब्रह्म आप कमाईआ। सच आप करे सति सतिवाद विवहार, वेला वक्त दए गवाहीआ। लेखा जाण दिल्ली दरबार, दवार भगतां इक्क सुहाईआ। सेवकां सेवा वेख अपार, आप आपणा रंग चढ़ाईआ। मंजल रहण ना देवे कोई दुष्वार, मार्ग इक्को दए वरवाईआ। शत्तरी ब्रह्मण शूद्र वैश चार वरन अठारां बरन दस्से सच प्यार, जात पात दीन मज़बू वंड ना कोई वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, भाग भगतां भगत दवारे विच्च रखाईआ।

★ ५ चेत शहनशाही सम्मत २ हरि भगत दुआर किंगजवे कैप धीरपुर दिल्ली-६ ★

सम्मत शहनशाही दो कहे मेरा पंचम चेत, नव नौं चार दए वडयाईआ। पुरख अकाल दीन दयाल दा खोले भेत, भेव अगला दए जणाईआ। जन भगतो सभ तों पहलों साख्यात तक्को नेत नेत, नित्त नवित्त दा मालक बेपरवाहीआ। जो आदि जुगादि जुग चौकड़ी आत्म परमात्म करे हेत, पारब्रह्म ब्रह्म मालक इक्क अखवाईआ। जो वसणहारा सचरवण्ड अगम्मे देस, लोकमात निरगुण जोत करे रुशनाईआ। जिस नूं गुर अवतार पैगम्बर

करदे गए आदेस, सीस सजद्यां विच्च झुकाईआ। जिस दा भविष्यत बिन लिखत शब्दी धार दस्स के गिआ दस्मेश, गोबिन्द खोजी खोज खुजाईआ। सो साहिब स्वामी अन्तरजामी खेल करनहारा हमेश, हमसाजण हो के फेरा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

पंज चेत कहे सम्मत शहनशाही दूजा, दुतीआ भाऊ रहे ना राईआ। जन भगतां भेव खुले अंदरों गूँझा, रमज इशारा आप लगाईआ। गुरमुख रहे कोई ना सुत्ता, नेत्र लोचन अकरव खुलाईआ। गोद उठाए धुर दा पिता, पतिपरमेश्वर गोद उठाईआ। साचा मार्ग दस्से सुच्चा, संजम इकको इकक समझाईआ। लेरवा रहे कोई ना लुका, सनमुख हो के दए दृढ़ाईआ। कलिजुग वेला अन्तम ढुका, पैँडा आपणा पन्ध मुकाईआ। पुरख अकाल दीन दयाल आपणे भाणे विच्च कदे ना रुका, ना कोई हुक्म मेटे मेट मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ।

सम्मत शहनशाही दूजा कहे पंचम चेत दा वेरवो दिन, रुत्त बदल के गया आईआ। गुर अवतार पैगंबर लउ गिण, चार जुग दे बैठे सीस निवाईआ। जिनौं दा खेल वेख्या भिन्न भिन्न, निरगुण सरगुण कार कमाईआ। तत्तां वाला छड़ के चिन, चिन्ता जगत वाली चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच आपणी कार कमाईआ।

पंज चेत कहे प्रभ दा शहनशाही सम्मत आ गिआ दो, दोहरी धार रिहा बणाईआ। निरगुण सरगुण आऐ हो, होका दे के रिहा सुणाईआ। भगत सुहेले अंदर कर के लो, लोचण आपणी अकरव खुलाईआ। जगत नालों कर निर्मोह, मुहब्बत आपणे नाल बणाईआ। कूड़ी क्रिया सके ना छोह, धुर दा मेला रिहा जुड़ाईआ। नाम निधाना लै के ढोआ ढो, सच दुआरे गया आईआ। जिस दा मतलब समझे ना को, सो साहिब दए दृढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

शहनशाही सम्मत कहे पंच चेत दा आ गिआ दिन सुभागा, दो जहान वज्जी वधाईआ। शब्द अगम्मी मारे आवाजा, सुत्यां रिहा उठाईआ। शाह पातशाह शहनशाह तकको राजन राजा, भूपत भूप नजरी आईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी जिस दा निरगुण काजा, सरगुण हुक्में अंदर फिराईआ। सो दो जहान निरवैर हो चलाए जहाजा, दूजा रूप ना कोई बदलाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त वेरवण आया जगत तमाशा, शाह सुलतान आपणा वेस वटाईआ। जिस नूं जुग चौकड़ी दीन दुनी करदा रिहा हासा, हस्ती वेरवो बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

पंचम चेत कहे सम्मत शहनशाही दो दा की करां बिआन, मेरी चले ना कोई चतुराईआ। गुर अवतार पैगंबर होए सवाधान, आपणी आप लैण अंगढ़ाईआ। नेत्र लोचण नैण उठाण,

बिन अकर्खां अकर्ख खुलाईआ। चलो वेरखीए तककीए शाह पातशाह श्री भगवान, जो आदि जुगादी पिता माईआ। जो जुग चौकड़ी लहणा देणा चुकावे आण, निरगुण हो के फेरा पाईआ। जिस दा कौल इकरार नाल कृष्णा काहन, कायनात समझ सके ना राईआ। सो भगवन्ता प्रगट होया मेहरवान, महिबूब आपणा वेस वटाईआ। निगाह मार जिमीं असमान, लेरखा जाण दो जहान, ब्रह्मण्ड खण्ड फोल फुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी रिहा कमाईआ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਕਹੇ ਪੰਜ ਚੇਤ ਸਭ ਤੋਂ ਵੜਾ ਮਾਤ, ਮਤਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਪਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਰਖਾਲਕ ਰਖਲਕ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੃਷ਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ਼ਾਬਾਸ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚਿਂ ਗਿਆ ਆਖਵ, ਅੰਤਮ ਉਹੋ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਪੰਚ ਚੇਤ ਕਹੇ ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਦੋ ਗਿਆ ਆ, ਆਗਮਨ ਵਿਚਿ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਿਆ ਕਮਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਸੋ ਪਢਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਭੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਰਿਹਾ ਗਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਈਮਾਨ, ਸੋ ਅਮਲ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਗਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪੰਜ ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਖ਼ਵਾਬਦਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਆਪਣਾ ਵੇਰਵੇ ਸਚਿਆ ਘਰ ਬਾਰ, ਜੋ ਘਰਾਨੇ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਕਦੇ ਗਏ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਅਕਰਵ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਮਿਛਧਾ ਮਂਗਦੇ ਗਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗਬਰ ਝੋਲੀਆਂ ਡਾਹੀਆ। ਸੋ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਾਤਾਰ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਿਪਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਸਿਪਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਰਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਚਵਾਰ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਸੋ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਛਾ ਬਣਾ ਸਚਿਆ ਦਰਬਾਰ, ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਤੋਂ ਨਾ ਲਭਿਆ ਪਾਰ, ਤਿਸ ਮੇਹਰ ਸੁਹਿੱਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਤਉਈਆ।

ਪੰਜ ਚੇਤ ਕਹੇ ਦਿਲਲੀ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਵੇਖੋ ਤਖ਼ਤ, ਤਖ਼ਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਉਲਟਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਇਕਕੋ ਸਖ਼ਤ, ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਦੂਜਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਵਕਤ, ਵੈਲਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਹੋਏ ਖੁਆਰੀ ਜਗਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਰਹੇ ਜਨ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਤ, ਲਕਖਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਾਕ ਦਏ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅੰਦਰਾਂ ਦ੃ਸ਼ਟ, ਦ੃ਸ਼ਟੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ।

ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਤਕਕੇ ਸਿੱਧਾਸਣ, ਸਿੱਘ ਆਸਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੌਂਹਦੇ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ਨ, ਉਹ ਪੁਰਖਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬੈਠਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਨ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਸ਼ੇ ਅਗਮੀ ਗਾਥਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਦਿਲੀ ਸਿੱਧਾਸਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੋਹਿਆ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਭਾਗ ਬਣਯਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਪਹਲਾ ਹੁਕਮ ਦਿਉ ਸਂਸਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ। ਸਨਤ ਜਗਤ ਕਰੋ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜੋ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਆਧਾ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕਕੇ ਮਾਹੀਆ। ਜਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਹੋ ਜਾਓ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਾਰਾਂ ਖ਼ਬਰ ਪੁਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪੰਜ ਚੇਤ ਕਹੇ ਅਜ਼ ਦਾ ਲਿਖ ਦਿਉ ਲੇਖ ਅਵਲਾ, ਆਲਮ ਸਮਯਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕ ਇਕਲਾ, ਕਲਿਜੁਗ ਕਾਧਾ ਰਿਹਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਾਧ ਸਨਤ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਜੋ ਰਲ ਕੇ ਮਾਰਨ ਹਲਲਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਫ਼ਝਾਏ ਮੂਲ ਨਾ ਪਲਲਾ, ਭਰਮੇ ਵਿਚਾ ਭਰਮ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ਦੋ ਆ ਗਿਆ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਮਹਲਲਾ, ਪਢਦਾ ਉਹਲਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ।

ਪੰਜ ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੰਦੱਸ਼ਾ ਦੇ ਦਿਉ ਰਾ਷ਟ੍ਰਪਤ, ਨੌਂ ਚੇਤ ਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਹੋਏ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਤ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਵਤ, ਜੋ ਬੇਵਤਨਾਂ ਤੋਂ ਵਤਨ ਕਰਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਲਾਵੇ ਸਛੂ, ਸਿਫੇਬਾਜੀ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾਂ ਜਿਧਰ ਚਾਹੋ ਲਤ ਨਛੂ, ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਨਾਈਆ। ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਫਣੂ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਮਿਸਲ ਮਥਹੂਰ ਮਚ਼ੀ ਮੁਡੀ ਪਥਰ ਚਣੂ, ਸੋ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ। ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ ਆਣ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਤਾ ਸਚਵਾ ਹਣੂ, ਸਚ ਵਣਜਾਰਾ ਬਣਧਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਦੂਸਰ ਵਸਤ ਕਿਸੇ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਹਤਥ, ਸਾਧਾਂ ਸਨਤਾਂ ਦਿਉ ਸੁਣਾਈਆ। ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਾਰੇ ਕਰਨੇ ਵਸ, ਪ੍ਰੈਜੀਡੈਂਟ ਅਡੈਂਟੀ ਕਾਰਡਾਂ ਤੱਤੇ ਜਗਤ ਫਿਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ।

ਪੰਚ ਚੇਤ ਕਹੇ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਦਿਉ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਜਗਤ ਮੰਤਰ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਮਯਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤਾਂ ਵਾਲੀ ਪਤ੍ਰੀ, ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕਦੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਨਿਰਅਕਰਖਰੀ, ਫਰਮਾਣੇ ਵਿਚਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੋ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਿਨਾਂ ਤਕਕੜੀ, ਕਂਡਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਝਾਗਢਾ ਪੈਂਦਾ ਸ਼ੂਦ ਵੈਂਸ਼ ਬਾਹ੍ਮਣ ਸ਼ਤਰੀ, ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਬਣਾਈਆ। ਸਿਆਸਤ ਰਹਿ ਜਾਏ ਹਕੜੀ ਬਕੜੀ, ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਇਕ ਦੂਢਾਈਆ।

ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਦਿਉ ਮਨਿਸਟਰ ਹੋਮ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ

ने वस कर लिआ आपणे ओम, विष्ण ब्रह्मा शिव दी चले ना कोई चतुराईआ। दूजा रहण नहीं देणा दोम, द्वैत भावना बाहर कछुईआ। तीजा होर ना कोई सोम, स्वम्बर इकको देणा रचाईआ। शब्दी तेज नाल करने मोम, वज्रूद सारे जाण बदलाईआ। पुरख अकाल दी इकको दस्सणी आत्म कौम, झगढ़े मज़बां वाले मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सुख दी नींदे किसे ना देवे सौण, सोहणा हुक्म वरताईआ।

पंज चेत कहे मेरा हुक्म धुर फरमाणा, फुरतीआं विच्च सुणाईआ। साधो सन्तो प्रभ दे साहमणे आ के दस्सो गा के गाणा, जो बिन रसना जेहवा राग अलाईआ। तिन्न चेत तों लै के पुरख अविनाशी बदल लिआ आपणा टिकाणा, भूमिका समझ किसे ना आईआ। तख्त निवासी बण के धुर दा राणा, मुकामे हक्क सोभा पाईआ। भरम विच्च रहे ना कोई अंजाणा, बोध नाल समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करनी करता कार कमाईआ।

पंज चेत कहे मैं आया दिल्ली दरबार, दुआरा इकको देणा सुहाईआ। सभ नूं वेखणा चढ़ के मंजल मनार, पढ़दा पढ़दिआं विच्चों उठाईआ। मन वासना दा रहण नहीं देणा जैकार, जैकार जगत ना कोई वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

पंज चेत कहे मैं दस्सणहारा सति सच, सहज नाल जणाईआ। पुरख अकाल दीन दयाल जन भगतां अंदर गया रच, रचना आपणी अवर वरवाईआ। चरन कँवल दे के ब्रह्म मत, बिन विद्या करे पढ़ाईआ। बिन अकरवां खोलू के अकरव, नेत्र नेत्र विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

सुणो हुक्म पुरख अकाल, अकल कलधारी रिहा जणाईआ। अरखीरी संदेशा बाग दयाल, बागवान धुर दा रिहा जणाईआ। शब्द अंदर जागणा सन्त किरपाल, सिंघ रिहा उठाईआ। मुनी सुशील मार ध्यान, ज्ञान देवे बेपरवाहीआ। निरँकार निरँकार निरँकार कोलों पुच्छे सच भूमिका अस्थान, बिन छप्पर छन्न देणा दृढ़ाईआ। महीना अस्सू भज्जया औंदा विच्च जहान, आपणा पन्ध मुकाईआ। फेर खेल करना श्री भगवान, दर दर जा के पुच्छे थाउँ थाईआ। किसे नूं लुकण ना देवे हुक्म फरमान, फुरनिआं विच्चों फड़ के बाहर कछुईआ। विद्या वाली चलण ना देवे कलाम, अगम्मता विच्चों अगम्मता लए प्रगटाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी गुरुङां विच्चों सतिगुर दा झुलदा इक्क निशान, निशानिआं दे निशाने गए गवाईआ। सो चढ़ गिआ जिमी तों उत्ते असमान, असमानां दे उत्ते मेहरवान दए वरवाईआ। सभ नूं मन्नणी पए एसदी आण, जो आपणा रंग रिहा वरवाईआ। सचिआई दा सभ नूं होणा पए गुलाम, बुरयाई दी लोड ना कोई रखवाईआ। नौं सौ चुरानवे जुग चौकड़ी पुरख अकाल हुंदा रिहा बदनाम, कलिजुग अन्तम तेरा नूर करां रुशनाईआ। प्रगट हो के जोधा सूरबीर बलवान, बलीआं दे बल देवे खपाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हुक्में अंदर हुक्म दए प्रगटाईआ।

निशाना कहे मैं चढ़ गया ओस दरबार, जिस दवार दा भेव कोई ना पाईआ। जिस नूँ डण्डौत बंधना करदे गुर अवतार, पैगंबर सीस झुकाईआ। अन्त बदल के आ गई ओस दी वार, जिस दी वारता गा गा सारे झट्ट गए लंघाईआ। लेखा लिख लिख गए विच्च संसार, शास्त्र सिमरत वेद पुरान अज्जील कुरान दए गवाहीआ। ओस ने महीने अस्सू विच्च सारयां दे कछु देणे इशतहार, होए फरंट कछु के वारंट आपणी खुशी मनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर फरमाना इक्क समझाईआ।

धुर फरमाना कहे मैं बली बलधारी, बल सभ दा वेख वर्खाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी सदा जोत जगे इक्क निरँकारी, बहुते निरँकार कम्म किसे ना आईआ। सभ दी इक्क नाल पक्की रहे यारी, दुहागणां वाले याराने सारे गए तुड़ाईआ। एह खेल अगम्म अपारी, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर आपणा हुक्म मनाईआ। जन भगतां दे के धुर दी सच्ची सरदारी, सदा दे दुखड़े दए गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

पंज चेत कहे मेरा वक्त होया चालू लोकमात वज्जी वधाईआ। साहिब सतिगुर तक्कया परम पुरख किरपालू किरपा निधान बेपरवाहीआ। आदि जुगादि दीनां नाथ सदा दयालू गरीब निमाणे आपणी गोद उठाईआ। जो कलिजुग अन्त अखीर गुरमुखां सुरत संभालू सभनां दे जुदाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

धुर दा हुक्म कहे मैं किसे दी करदा रिहा उडीक, पूरब लेखा वेख वर्खाईआ। सो वेला वक्त पहुंचिआं आण तारीख, तरीका अगला दिआं दृढ़ाईआ। साहिब स्वामी हो के नजदीक, दूर दुराडा रिहा समझाईआ। जिस दे विच्च हक्क तौफीक, वाहिद नूर खुदाईआ। जो पूरी करे उम्मीद, कामल मुशर्द नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

पंज चेत कहे मैं किछु वङ्गा बण्या लोकमात, मत आपणी दिती गवाईआ। पुरख अकाल दी सुण के अगम्मी बात, मेरे अन्तर वज्जी वधाईआ। नव नौं चार पिच्छों औण वाली अज्ज दी उह रात, जिस रात विच्च रुत्त गुर अवतार पैगंबर जाण बदलाईआ। मैनूँ याद आई काहन वाली उह बात, जो बिना मुरली धुन विच्च जणाईआ। जिस दा सभ तों वकरवरा सुआद, रसना जेहवा ना कोई समझाईआ। जिस दे कारन एथे बधी मुनयाद, पिछला लेखा बिन कलम शाही शहादत रिहा भुगताईआ। ओस वेले गवाल्यां दी इक्कीआं दी जमात, काने दीआं कलमां ते मिट्टी दी दवात, फट्टी जमीन लई बणाईआ। तक्क के उपर आकाश, खुशी विच्च कर के हास, अन्तर कर के आस, प्यास लई वधाईआ। जिन्नां चिर ना मिले सर्ब गुणतास, साचे मन्दर ना करे निवास, निरगुण जोत ना होए प्रकाश, कूड़ी क्रिया दा होवे फाश फाश, दुखड़ा रोग ना दर्द मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान आपणा हुक्म वरताईआ।

हुक्म कहे मैं तकक्या पिछला वेला, जो आपणा पन्ध गिआ मुकाईआ। प्रभ तकक्या सज्जण सुहेला, शाह पातशाह सच्चा शहनशाहीआ। जिस दा वक्त ना होए दुहेला, आदि जुगादि वज्जदी रहे वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा खेल खेल वरवाईआ।

धुर दा खेल कहे मैं बड़ा खिलाड़ी, जुग चौकड़ी खेल खिलाइंदा। मैं लेरवा जाणा कृष्ण मुरारी, जो मुरली मनोहर आप सुणाइंदा। जिस एथे रात गुजारी, ध्यान इक्को विच्च टिकाइंदा। इक्कीआं दी आई वारी, एका आपणा रूप बदलाइंदा। अधरमी आ गया इक्क वैश वापारी, जो परशोतम नाम अखवाइंदा। उह खेल के खेल अपारी, दूर खलोता अखर उठाइंदा। कृष्ण सहजे आवाज मारी, इशारे नाल समझाइंदा। कुछ मंग दर तों भिखारी, बिनां मंगिआं भेटा तेरी झोली पाइंदा। ओस किहा मेरी ओसदे नाल ला दे यारी, जिस दा यराना ना कोई तुड़ाइंदा। इक्कीआं किहा तेरे नालों मंगण दी साड़ी पहलों वारी, कृष्ण साडे नाल मिल के झट्ट लंघाइंदा। रात बोली मैं भिन्नड़ी रैण सभ तों नयारी, निराकार आपणा हुक्म जणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क समझाइंदा।

इक्कीआं किहा साड़ी अरदास, बेनन्ती इक्क सुणाईआ। असीं सिध्धे वसणा ओस दे पास, जिसदा पासा ना कोई बदलाईआ। परशोतम किहा मैं ओस दी खेलणी रास, जो बिनां गोपीआं काहन रिहा नचाईआ। मैं तकक्या उह बाप, जो पूत सपूते गोद उठाईआ। कृष्ण किहा उह पुरख अकाल आप, जिस मेरी बणत बणाईआ। जे ओस नाल जोड़ लउ साक, मैं सभ नूं दिआं समझाईआ। द्वापर चलदा रहणा त्रैलोकी दा नाथ, अनाथां दया कमाईआ। कलिजुग खेलणा ढूँधा खात, जगत अन्धेरा नजरी आईआ। झगड़ा दिसदा जात पात, दीन मञ्जब करे लड़ाईआ। अन्तम निरगुण जोत प्रगट होणा पुरख अबिनाश, जोती जाता शहनशाहीआ। उसने करना खेल तमाश, अगम्म अगम्मड़ी कार कमाईआ। फेर तुहाहुं पुच्छणी वात, लेरवा हुण दा दए चुकाईआ। लेरवे लावे अज्ज दी रात, रुतड़ी आपणे नाल महकाईआ। बच्चे किहा की उह मेरा होवे बाप, कृष्ण किहा नहीं उसदा सभ तों खरवरा प्रताप, जिस दा आदि अन्त लेरवा कहण कोई ना पाईआ। इक्कीआं किहा की उह सानूं रकरवे याद, याददाशत विच्च टिकाईआ। कृष्ण किहा हां तुहाहुं काया खेड़े कर के आबाद, वास्ता आपणे नाल बणाईआ। परशोतम किहा की मैनूं देवें दात, वस्त अगम्मी इक्क वरताईआ। कृष्ण किहा सुण मेरी बात, तैनूं दिआं जणाईआ। उह तेरे बाप दा होवे बाप, जिस दी समझ किसे ना आईआ। इक्कीआं किहा की सच दिता आख, कृष्ण किहा आख, बिन कलम शाही लेरवा दिता बणाईआ। परशोतम किहा मेरा ओस दे नाल जोड़ दे नात, जिस दा नाता ना कोई तुड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इक्क उठाईआ।

इक्कीआं किहा सानूं इस विच्च दिसदा कोई धोखा, ऐवें मिल के रिहा

ਪਰਚਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਸ਼ਾਂ ਸੌਖਾ, ਸੈਹਜ ਨਾਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦਾ ਆਧਾ ਮੌਕਾ, ਮੌਕੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਹੋਕਾ, ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ। ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਟੀ ਦਾ ਪੋਚਦੇ ਚੌਂਕਾ, ਫੇਰ ਤੁਹਾਛੇ ਅੰਦਰਾਂ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਤੂਂ ਹੋਵੇਂ ਓਸਦਾ ਪੋਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੋਸਾ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਕਿਹਾ ਕੀ ਪਹਿਚਾਣ ਤੇ ਕੀ ਸਲੋਕਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਮਾਲਣ ਆ ਗੈਈ ਦੇਂਦੀ ਹੋਕਾ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ। ਇਕ ਬੁਢੀ ਨਿਕਲੀ ਅੰਦਰਾਂ ਕੋਠਾ, ਕੁਣਡਾ ਦਿਤਾ ਖਡਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਦੂਢਾਈਆ।

ਪੰਜ ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਇਸ ਦਵਾਰ ਦੀ ਦਸ਼ਦਾ ਰਿਹਾ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਕੋਈ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਢਾਪਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਧਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਤਹ ਫੁਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸਵਾਣੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਰਹੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਓਨ ਸੈਹਜ ਨਾਲ ਪੁਚਿੱਥਾਂ ਭੇਵ ਦਸ਼ੇ ਮਹਾਨੀ, ਬਿਨ ਮਹਿੰਮਾ ਮਹਿੰਮਾ ਦਿਉ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੂਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ।

ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਏਹ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਇਕੀ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਕੇ ਆਧਾ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਏਸ ਧਰਤੀ ਤੱਤੇ ਬਣੇ ਓਸ ਦਾ ਧਰਮ ਦਵਾਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਤੁਹਾਛਾ ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਉਧਾਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਦਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਓਸ ਮਾਲਣ ਨੇ ਫੁਲਾਂ ਵਾਲੇ ਗੁੰਦ ਕੇ ਹਾਰ, ਕ੃ਣ ਦੇ ਹਥੀਂ ਦਿਤੇ ਪਹਨਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਗਾ ਕੇ ਤਾਲ, ਢੋਲਾ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਹਾਲ, ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਚਵ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਬਚਵਾ ਲਾਲ, ਨੇਤਰ ਰੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਬਚਵਾ ਨਹੀਂ ਗਵਾਲ, ਜਾਤ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਰਾਂ ਭਾਲ, ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੂਂ ਤੁਸ ਦਾ ਬਣਨਾ ਲਾਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਲ ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖੇ ਲਗੇ ਏਹ ਸਵਾਲ, ਜਵਾਬ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੂਣੀ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਿਧੋਂ ਬਣ ਗਿਆ ਲੋਕਮਾਤ, ਮਤਾ ਆਪਣਾ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਧਾਰ ਢਾਪਰ ਦੀ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਹੋ ਕੇ ਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ। ਇਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਦਾਤ, ਸੁਗਂਧ ਖਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੱਢ ਬੰਧਾਈਆ। ਬਚ੍ਚੇ ਦਾ ਜੋੜ ਕੇ ਨਾਤ, ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਵੇ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼, ਮੇਲਾ ਸਭ ਦਾ ਲਏ ਕਰਾਈਆ। ਅਗਲੇ ਯੁਗ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਕੇ ਰਾਸ, ਰਸਤਾ ਸਭ ਦਾ ਦਾ ਉਲਟਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦਾ ਉਠਾਈਆ।

ਇਕੀਆਂ ਕਿਹਾ ਆਹ ਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਹਾਰ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਵ ਹਰਿ ਰੂਪ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਕ੃ਣ

किहा नाल प्यार, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। जिस वेले कलिजुग होवे अन्ध अन्धियार, प्रगट होवे धुरदरगाहीआ। तुहाछे कोलों करावे आपणा शिंगार, सोहणा वेस वटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नज्जर इकक उठाईआ।

परशोत्तम किहा दस्स मेरे भगवान, मैं आपणी मंग मंगाईआ। कलिजुग अन्त की होवे निशान, निशाना दे समझाईआ। की मैं मानस होवां कि इन्सान, बिरध होवां कि जवान, बाली बुध्ध दे दृढ़ाईआ। कृष्ण किहा प्रभू मेरा मेहरवान, आदि जुगादी जाणी जाण, सद वेरवे मार ध्यान, बिन अकरवां अकरव खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ।

बाला कहे आपणे हुक्म दी दस्स धार, बिन संग दे समझाईआ। कृष्ण किहा जिस वेले किरपा करे निरँकार, मेहर नज्जर इकक उठाईआ। परशोत्तम तेरे प्रेम दी रिंडे गुलजार, गुलजार सिँघ तेरा नाम रखाईआ। गल्ल पा के फुल्लां दे हार, पूरब लेरवा दए मुकाईआ। अगगे वेरवणा खेल निरँकार, दीन दुनी दए हिलाईआ। चार कुण्ठ रोवण जारो जार, दहि दिशा पए दुहाईआ। सची रहे ना कोई सरकार, सरोकार ना खलक खुदाईआ। थोड़े भगतां उत्ते रहे बहार, बाकी रिंजां रूप जाए बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेरवा सभ दा पूर कराईआ।

लेरवा सभ दा पूरा होणा, होणी घर घर वेरव वरवाईआ। बिन दुःखां तों सभ ने रोणा, दुखीओं दी सुणे कोई ना आहीआ। कोटां विच्चों गुरमुख विरले भगत सुहेले परम पुरख नूं पौणा, आत्म परमात्म मिल के खुशी मनाईआ। जन्म जन्म दा कर्म कर्म दा दुरमत दाग़ धवौणा, मन की मैल रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

पंज चेत कहे मैं कोई करन नहीं लग्गा खुदी, तकब्बर विच्च ना कोई वडयाईआ। मैं सभ दी भरिश्ट करनी बुधी, बुद्धिवान रहण कोई ना पाईआ। जिहड़ी रवेल किसे नहीं कीती चौंह जुगी, उह पुरख अकाल कोलों देणी वरताईआ। वसदी रहे कोई ना झुँगी, अगग लग्गे थाउँ थाईआ। लुकिआ रहे कोई ना खुँडीं, खुँडिओं विच्चों बाहर कछुआईआ। लाड़ी मौत चार कुण्ठ दहि दिशां आपणे प्यार दी पावे लुँडी, वांग मलंगाँ नच्चे टप्पे कुद्दे चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ।

जन भगतो दिल्ली दरबार विच्च तुहाछे दिलां दा राह, रहबर हो के रस्ता दए वरवाईआ। चौहां कुण्ठां सदा बण्या रहे मलाह, बेड़ा आपणे कंध उठाईआ। जागदिओं सुत्यां तुहाछे नाल शब्दी करे सलाह, अकरवां वाली करे ना कोई पढ़ाईआ। कोट जन्म दे बख्श देवे गुनाह, जो प्रेम नाल चरनां सीस निवाईआ। अज्ज तों बण के दो जहानां

ਦਾ ਸਚਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ, ਸਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਹੋਕਾ ਦੇ ਦਿਤ ਥਾਂ ਥਾਂ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਆ ਗਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਰਖਬਰਦਾਰ ਹੋ ਜਾਓ ਜੇਹੜੇ ਰਖਾਂਦੇ ਸੂਰ ਗੱਂ, ਸਭ ਦੀ ਕਰਨੀ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਮਾਤਲੋਕ ਵਿਚਿ ਉਛੁਣ ਨਹਿੰਦੇ ਦੇਣੇ ਵਿਸ਼ਟਾ ਫੋਲਣ ਵਾਲੇ ਕਾਂ, ਹੱਸ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਲੈਣੇ ਬਣਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਭਗਤ ਤੋਂ ਯਣੇਦੀ ਕਿਸੇ ਕਮ਼ ਨਹਿੰਦੀ ਮਾਂ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚਿ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਨਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝਿਓ ਏਹ ਘਰਾਣਾ ਨਿਕਕਾ ਜਿਹਾ ਵਿਚਿ ਦਿਲ੍ਲੀ, ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਛ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਏਹਦੇ ਵਿਚਿ ਕਿਨ੍ਹੀ ਇਛੁ ਲਾਈ ਪਿਲ੍ਲੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪਿਚੇ ਦਿਤਾ ਲਿਖਾਈਆ। ਏਸੇ ਸਾਲ ਵਿਚਿ ਸਭ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਢਿਲ੍ਲੀ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਏਧਰ ਓਧਰ ਸ਼ੇਰਖ ਚਿਲ੍ਲੀ, ਸ਼ਾਰਾਰਤ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਖਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫੁਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਦਿਲ੍ਲੀ ਦਰਬਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵੇਰਵੇ ਜਿਥੇ ਦਾ ਭਾਵਾ, ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਲਿਆ ਚਾਚਾ ਅਭਾ, ਅਸੀਂ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਤੋਥਾ ਹੋਈ ਹਾਏ ਰਥਾ, ਦੁਹਾਈ ਵਿਚਿ ਖੁਦਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ ਸਭ ਦਾ ਭਾਵਾ, ਡੌਰੂ ਭੱਕ ਨਾ ਕੋਈ ਵਜਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਸੱਤ ਰੰਗ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਗੜ੍ਹਾ, ਗੁਡਲਕ ਕਹਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸੁਰਖ ਜਾਣ ਭਵਾਈਆ। ਏਹ ਝੁਲਦਾ ਰਹਣਾ ਸਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਈਨ ਮਨਾਈਆ। ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਬਦਧਾ, ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵਧਣ ਲਗਗਾ ਅਗਗਾ, ਅਗਲਵਾਂਢੀ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਚਖਿਓ ਮਜਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਰਸ ਬਿਨਾ ਰਸਤੇ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਦਰਬਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਸਲੀ ਵੇਲਾ ਰਾਤ ਦੇ ਸਾਡੇ ਨੌ, ਪੂਰਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਂ, ਗਾੜੀ ਗਾੜੀ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕ ਉਪਜੌਣਾ ਨਾਉੰ, ਨੌ ਨੌ ਦੇਣੇ ਮੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋਂ, ਸਿਥੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਗਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਦਾਓ, ਬੁਦਿਆਨਾਂ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸਾਡੇ ਨੌਂ ਕਹਣ ਮੈਂ ਲਿਖਵੈਣੀ ਅਗਸ਼ੀ ਇਕਾਰਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਰਫ ਹਰਫ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਅਧੇ ਘੰਟੇ ਲੰਝੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਤੱਤੇ ਕਰ ਦੇਣੀ ਸ਼ਾਰਾਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਵਿਚਿ ਆਪਣੀ ਅਗਗ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਬਾਰਾਂ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿਚਿ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਕਰ ਕੇ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਫੇ ਦੇਣੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਸੁਹਾ ਕੇ ਇਮਾਰਤ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬੱਤੀ ਦੀਪਕ ਕਰਨਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮਨ ਦੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਜ਼ਸ਼, ਪਂਚ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਤੁਝਨਾ ਦੀ ਮੇਟ ਦੇਣੀ ਆਤਸ਼, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਬੁਝਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਤਾ ਜੋੜਨਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਸਤੀਕ,

ਵਸਤੂ ਇਕਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਫਾਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿਛਲੇ ਝਗੜਾ ਛੇਡ ਦੇਣਾ ਵਿਚਚ ਨਾਸ਼ਿਕ, ਨਾਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਰਧਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਮ ਨਹੀਂ ਐਣੀ ਸਿਆਸਤ, ਓਨਾਂ ਆਪੇ ਲਭਣਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਓਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲਾਂ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਸਰੀਰ ਦੀ ਖੋਹ ਲੈਣੀ ਰਧਾਸਤ, ਬਿਨਾ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਰੱਖਿਅਤ ਕਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਹਿਫਾਜ਼ਤ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਬਚਾਈਆ। ਵੇਰਵਾ ਕਿਸ ਤਰਾ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਬਦਲਦੀ ਵਜਾਰਤ, ਵਜੀਂ ਦੇ ਫਕੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਹਕੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਏਹ ਅਜੇ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਕਰਨੀ ਵਿਚਚ ਬਨਾਵਟ, ਇਸ ਸਾਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ, ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਉਠਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਕੇਹੜਾ ਮੇਟੇ ਬਗਾਵਤ, ਬਗਲਗੀਰ ਮਿਲ ਕੇ ਕੋਈ ਸੱਗ ਨਾ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਿਲੀ ਦਵਾਰ ਦੀ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਨੀਂਹ ਰਿਹਾ ਰਖਾਈਆ।

ਨੀਂਹ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੜੀ ਢੂੰਘੀ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਹਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਬਣੀ ਰਹੀ ਗੂੰਗੀ, ਬਾਲੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਹੁਣ ਵੇਰਵਾ ਮੈਂ ਸਾਰਧਾਂ ਨੂੰ ਰਹੀ ਟੁੰਬੀ, ਸੋਧਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨ ਆਈਆ। ਸਚ ਪੁਛੋ ਮੈਂ ਅਸ੍ਸੂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣ ਜਾਣਾ ਲੁੰਡੀ, ਲੰਡਿਆਂ ਘਰ ਭਣਡੇ ਦੇਣੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਕਹਾਂ ਆ ਗਿਆ ਭਗਵਾਨ, ਹੋਕਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਤਕਕ ਲਉ ਝੁਲਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਧਰਮ ਵਿਚਚੋਂ ਦੇਣੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਕੋਈ ਹੋ ਨਾ ਜਾਵੇ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇਣੀ ਕਢਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਰਾਮ, ਪੜਦਾ ਤਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਚਲੋ ਜਿਥੋ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਮੜੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵੋ ਕਿਥੇ ਵਸਦਾ ਨਾਮ, ਕਿਥੇ ਮਿਲਦਾ ਜਾਮ, ਕਵਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਇਕਕੋ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਹਕੂਮਤ ਸਭ ਦੀ ਦਾ ਗਵਾਈਆ।

ਸਾਡੇ ਨੌਂ ਕਹੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰਾ ਕਰਧਾ ਪਹਚਾਨ, ਪਚਿਥਮ ਦਕਖਣ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਧਿਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ, ਹਟਵਾਣੇ ਬਣੀਏ ਮੁੜਾਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਮਿਲਣਾ ਫਰਮਾਣ, ਫੁਰਨੇ ਧੁਰ ਦੇ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਮਨਣਾ ਪਏ ਇਕ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਬਹੁਤਾ ਲੇਰਵਾ ਅਜ਼ਜ ਦੀ ਰੈਣ ਦਾ ਲਿਰਵਾਈਆ।

★ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ★

ਸਤਿ ਧਰਮ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਜੜ੍ਹ, ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਨੀਂਹ ਧਰਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਵੇਰਵੇ ਰਖੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਅਗਮਾ ਪਢ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਸਾਚੀ

मंजल आपे चढ़, पूरब पिछला पन्थ मुकाईआ। किला तोड़ हँकारी गढ़, हउमे हंगता रिहा मिटाईआ। सति दवारा खोल के धुर दा साचा सर, सरोवर इकको इकक प्रगटाईआ। दुरमत मैल धवौणी नारी नर, नर नरायण होए सहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी रिहा कमाईआ।

सति धर्म तेरा लेखा मात, हरि करता आप बणाईआ। वस्त अमोलक दे के दात, जन भगतां संग रलाईआ। नाम भण्डारा अगम्म सुग्रात, धुर दा सोहला सच सुणाईआ। कलिजुग मेट कूड़ अन्धेरी रात, निरगुण नूर करे रुशनाईआ। सृष्टी दृष्टी बदल देवे हालात, धुर दा हुक्म इकक मनाईआ। लेखा जाणे ब्रह्मण्ड खण्ड कायनात, लकर्ख चुरासी खोज खुजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ।

सति धर्म तेरा लेखा जग, हरि करता आप जणाइंदा। कलिजुग अगनी वेर्खे कूड़ी अग्ग, चार कुण्ट फोल फुलाइंदा। साचा समझे कोई ना हज्ज, हाजत पूर ना कोई वरवाइंदा। मन वासना सृष्टी रही भज्ज, दहि दिशा पन्थ ना कोई मुकाइंदा। साचा सुणे कोई ना नद, अगम्मी राग ना कोई अलाइंदा। जगत विकार पी के मध, अमृत रस मुख ना कोई चवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म आप वरताइंदा।

सति धर्म तूं वेर्ख धर्म दवार, हरि करता आप जणाईआ। सो पुरख निरँजण खोल किवाड़, पड़दा देणा चुकाईआ। हरि पुरख निरँजण पावे सार, शाह पातशाह सच्चा शहनशाहीआ। आदि निरँजण कर उजिआर, निरगुण नूर जोत रुशनाईआ। एकंकारा दए आधार, मेहर नज्जर उठाईआ। अबिनाशी करता करे प्यार, मेल मिलावा सैहज सुभाईआ। श्री भगवान दए हुलार, सच हुलारा इकक जणाईआ। पारब्रह्म प्रभ खेले खेल अगम्म अपार, भेव अभेदा दए खुलाईआ। आत्म परमात्म लेखा जाण आप करतार, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पड़दा उहला दए चुकाईआ।

सति धर्म तेरा एका एक, एकंकार आप जणाईआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया चुक्के टेक, टिक्का मस्त खुमारी दए लगाईआ। माया ममता मोह करना भेट, झागढ़ा कूड़ दए मुकाईआ। ठाकर बण के खेवट खेट, साचा बेड़ा पार लंधाईआ। जन भगतां दा सुहञ्जना होवे चेत, थित पंज मिले वडयाईआ। सृष्टी संसार कहृण वाला खेत, रुत्त आपणी रिहा बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा खेल आप वतराईआ।

सति धर्म तेरा लेखा सच गृह, घर मन्दर इकको इकक वरवाईआ। जिथ्थे पुरख अबिनाशी रहे, निरगुण नूर जोत रुशनाईआ। सच दवारे धाम बहे, सचरवण्ड वज्जदी रहे वधाईआ। हुक्म अंदर आदि जुगादि जुग चौकड़ी सृष्टी दृष्टी करदा आया लय, सिर सके ना कोई उठाईआ। एकंकार खेले खेल अगम्म अपार आदि जुगादि जुगा जुगन्त इकको

है, दूजा नज़र कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान मेहर नज़र उठाईआ।

सति धर्म कहे मैनुं रक्खया केहडे थां, पुरख अकाल दे जणाईआ। कलिजुग सृष्टी वेरवी भरी गुनाह, पतित पुनीत रूप ना कोई बणाईआ। साचा भुल्लया आत्म तेरा परमात्म नां, धुर दा ढोला हक्क ना कोई पढ़ाईआ। तख्त निवासी पुरख अबिनाशी तुध बिन करे ना कोई निआं, अदल अदालत नज़र कोई ना आईआ। चार कुण्ट दह दिशा कलिजुग कूड़ फिरे शैतान, शरअ करे लड़ाईआ। दीन मज़्बूब होए वैरान, वैरी घर घर बैठे डेरा लाईआ। साचा मिले ना कोई अमाम, ईमान हक्क ना कोई दृढ़ाईआ। दीपां खण्डां विच्च झुलदे वेरवे निशान, निशाना पार ना कोई कराईआ। जुग चौकड़ी देंदे गए बिआन, शहादत अन्त ना कोई भुगताईआ। बिन अकर्वां मिले ना किसे ज्ञान, पढ़ पढ़ थक्की सर्ब लोकाईआ। मुहब्बत विच्च मिले ना आण, महिबूब बेपरवाहीआ। तेरा खेल खालक महान, खलक समझ सके ना राईआ। मैं वेरवां मार ध्यान, बिन अकर्वां अकर्व खुलाईआ। किस दवारे मिले श्री भगवान, भगत सुहेला धुर दरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेरा पड़दा दे उठाईआ।

सति धर्म कहे मैं वसां किहड़ी कूट, अबिनाशी करते दे जणाईआ। चार कुण्ट दह दिशा दिसे झूठ, वरन बरन करन लड़ाईआ। दर दिसे ना कोई ऊँचो ऊँच, अगम्म अथाह मिले ना किसे सरनाईआ। महल्ल अटल सके कोई ना पहुंच, मंज़ल विच्च थक्के पान्धी राहीआ। बुद्धि करे कोई ना सोच, अनभव भेव ना कोई खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेरा लेरवा दे जणाईआ।

श्री भगवान कहे सुण सति धरम, पहली वार दिआं जणाईआ। तेरा भगत दवारे होवे जन्म, जन्म भगतां नाल समझाईआ। पुरख अकाल दा रहे कोई ना भरम, भाण्डा भरम भउ भन्नाईआ। सृष्टी दा अन्तम वेला आया मरन, जीवत रूप ना कोई वरखाईआ। पुरख अकाल करनी करन, करता बेपरवाहीआ। जन भगतां नेत्र खोलू के हरन फरन, हर हिरदे दए सुणाईआ। धूढ़ी दे के धुर दे चरन, मस्तक भबूती दए रमाईआ। लेरवा रहे ना वरन बरन, जात पात ना कोई लड़ाईआ। सन्त सुहेले इक्क अकेले मंज़ल चढ़न, अद्व विचकार ना कोई अटकाईआ। सोहँ ढोला सच्चा पढ़न, गृह मिले बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हस्थ टिकाईआ।

सति धर्म तेरा लेरवा सच हिसाब, धुर फरमाने विच्च जणाईआ। जिहड़ा लेरवा नहीं किसे विच्च किताब, कलम शाही ना कोई चतुराईआ। उसनूं पूरा करे आप, पारब्रह्म नूर खुदाईआ। जन भगतां खोलू के अंदरों ताक, पड़दा दए उठाईआ। शतरी ब्रह्मण शूद्र वैश सभ ने करना इकको पाठ, इकको मंतर दए दृढ़ाईआ। इकको तीर्थ इकको ताट, किनारा इकको इकक समझाईआ। इकको मन्दर शिवदवाला माठ, हहु इकको इकक

ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਠੁ ਸਫੁ, ਇਕਕੋ ਪਡਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਜੋਡਨਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਤਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਜਾਣੇ ਮਿਤ ਗਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਦਸ਼ਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਚਾ ਲੈਣਾ ਰਸ, ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਤਿ ਧਰਮ ਵੇਰਵ ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਭਗਤ ਦਵਾਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਦਰ ਆਇਆਂ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਵੇ ਦਾਗਾ, ਬਿਨ ਕਣਪੜ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸ਼ਬਦ ਅਨਰਾਗਾ, ਧੁਨੀ ਨਾਦ ਇਕਕ ਵਜਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਾਂ ਸੱਤ ਸੁਹੇਲਾ ਜਾਗਾ, ਹਰਿ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਹੱਸ ਬੁਦ्धਿ ਰਹੇ ਨਾ ਕਾਗਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਣੋਂ ਪੱਂਜ ਚੇਤ ਆਯਾ ਸੁਭਾਗਾ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੂਟਾ ਲੈਣਾ ਤਹ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਓਡਕ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਯਾ ਜੋ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਗਤ ਨਿਰਮਾਹ, ਕੂਡ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਲੋਅ, ਸਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੇ ਧਰੋਹ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਗਤਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਲਵੇ ਰਖੋਹ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਏ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਨਤ, ਬੇਨਨ੍ਤੀ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਣ ਅਗਮੀ ਕਨਤ, ਵਿਛੋੜਾ ਅਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੂੜੇ ਸੱਤ, ਜਗਤ ਸਾਧਾਂ ਤੋਂ ਪਲਲ੍ਹੂ ਦੇਣਾ ਛੁਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਸ਼ਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼੍ਰੂਦ ਵੈਂਸ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਗਢ ਤੋੜ ਕੇ ਹਉਮੇ ਹੁਂਗਤ, ਹੱਤ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਰਬ ਵਰਖਾਦੇ ਇਕਕੋ ਪੰਗਤ, ਦ੍ਰਵੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਢੋਲਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਕ ਜਾਏ ਜੇਰੜ ਅੰਡਜ, ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਾਈਆ। ਨਾਮ ਖੁਸ਼ਾਰੀ ਚਾਢ ਦੇ ਰੰਗਤ, ਅਨਡਿਠੜੇ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਵ ਹੋਧਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਮੂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲਾਲ, ਜੋ ਲਾਲਨ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਘਾਲ, ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਸਚ ਦਵਾਰ ਦੀ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਥੇ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਧਾ ਸਵਾਲ, ਮਿਚਹਿਆ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਗਾਲ, ਨਾਮ ਭਣਡਾਰਾ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਤੋੜ ਜ਼ਿੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਵਾਂ ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

धੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਾਲ ਫਿਰਾਂ ਜੋਰ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਮਾਤ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੋਡਾਂ ਕੂਡਾ ਕੁਡਿਆਰਾਂ ਠਗਗ ਚੋਰ, ਸਮਤਾ ਮੋਹ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਤਕਕਾਂ ਢੌਰ, ਚਮ਼ ਟੂ਷ਟੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਵੇਰਖਾਂ ਅਨੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਪਡਦਾ ਕਵਣ ਮਾਤ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਾਂ ਥੋੜੇ ਲਭੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕਕ ਦੀ ਲੋਡ, ਬਹੁਤੇ ਭਜ਼ਣ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬਨ੍ਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਭੋਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੱਢ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਵਾਂਗਾ। ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਬਹੇ, ਤਿਸਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਜੋ ਧੁਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਸਹੇ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ। ਜੋ ਨਾਮ ਇਕਕੋ ਲਏ, ਲਹਣਾ ਉਸਦੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਵਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਵਿਚਵ ਬਹਾਰ, ਸਚ ਸਂਦੇਸ਼ੇ ਵਿਚਵ ਜਣਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਵੇਰਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਰਖਲਕ ਰਖੋਜ ਰਖੁਜਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਇਤਿਵਾਰ, ਬੇਇਤਿਵਾਰੀ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੂਕ ਕਹਾਂ ਪੁਕਾਰ, ਊੱਚੋ ਊੱਚੋ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਹੋ ਜਾਓ ਰਖਬਰਦਾਰ, ਨੇਤ੍ਰ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਿਤ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਭਾਣਡਾ ਘਡਿਆ ਬਣ ਠਠਿਆਰ, ਤਹ ਠੋਕਰ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾ ਕਰਯਾ ਰਹੇ ਉਧਾਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸਨਤਾਂ ਸਾਚਾ ਵਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਘਰ ਬਾਹਰ, ਮਹਲਲ ਅਟਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਵ ਨਾ ਮਿਲੇ ਧਾਰ, ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸੂਣਟੀ ਦਿਸੇ ਖੁਆਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫੁਰਮਾਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੰਜੋਗੀ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜੋਗੀ, ਜੋਗੀਸ਼ਾਰ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕੀਤੇ ਰੋਗੀ, ਹਉਮੇ ਗਢ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਸੰਜੋਗੀ, ਮੇਲਾ ਇਕਕੋ ਘਰ ਬਣਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਰਹੇ ਨਾ ਦੋਰਖੀ, ਹਰਖ ਚਿੰਤਾ ਦਿਆਂ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਮੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜੀ ਬਦਲ ਦੇ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿ ਧਰਮ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਖ ਕੇ ਰੀਤ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਗੌਣ ਇਕਕੋ ਗੀਤ, ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਚਰਨਾਂ ਸੰਗ ਦਸ਼ਸ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਊੱਚ ਨੀਚ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਰਵੈਹੜਾ ਦੇ ਛੁਡਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵਸ ਤੂੰ ਬੀਚ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ।

धुर दा हुक्म कहे सुणो अखीरी अन्त, अन्तम दिआं जणाईआ। की खेल करे श्री भगवन्त, चार कुण्ट खोज खुजाईआ। नवीं बणावण वाला बणत, सच साजण हो के सेव कमाईआ। माया ममता कूँड विकार कर के अन्त, अन्तश्करन वेरवे सर्ब लोकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर फरमान इक्क समझाईआ।

पंज चेत कहे मैं सभ नूँ दस्सां हाल, हालत वेरवी जगत लोकाईआ। की करे खेल पुरख अकाल, धुर फरमाना इक्क दृढ़ाईआ। मन वासना दी बण के धरमसाल, बिन अकरवां राह तकाईआ। जगत वासना बण कंगाल, सारे रहे कुरलाईआ। चार कुण्ट हाल हाल, दहि दिशां दए दुहाईआ। सभ दे सिर ते कूँके काल, कलमे वाला ना कोई छुड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा खेल आप समझाईआ।

अगला खेल दस्से भगवान, साहिब सुल्तान दया कमाईआ। पुरख अकाल दा झुल्लणा इक्क निशान, निशाने सारे देणे मिटाईआ। दुनियां अंदर देवे पहिचाण, पड़दा आप उठाईआ। साचा मन्दर दस्स महान, महिंमा अकथ्थ कथ सुणाईआ। सुणो पंजां तत्तां वाले इन्सान, हुक्मे विच्चों हुक्म आप बदलाईआ। आत्म परमात्म दा जाणो इक्क ज्ञान, दूजी लोङ रहे ना राईआ। जिस ने तख्त निवासी हिला देणे प्रधानगी विच्चों लए उठाईआ। शब्द अगम्मी मार के बाण, बाल अंजाणे लए जगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

सति धर्म कहे मैं की दस्सां अन्त, कहण कुछ ना पाईआ। पुरख अकाल दा ढोला सुण के इक्को मंत, मंतर सारे गिआ भुलाईआ। जिसदे हुक्में अंदर जीव जंत, दिवस रैण भज्जण वाहो दाहीआ। ओन्हां भगत सुहेला मालक खालक प्रितपालक बण के बणावे बणत, घड़न भन्नणहार दया कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

भगत दवार कहे मैं भगतां दा दरबार, दिलां दा मालक नजरी आईआ। गुरमुखां दे के सच इतबार, बेझतबारी दिआं गवाईआ। पुरख अकाल नूँ मन्नो सांझा यार, जिस ने वंड ना कोई वंडाईआ। निरगुण नाल करो प्यार, सरगुण इष्ट देव समझाईआ। शब्दी शब्द करो गुफ्तार, दूजी अवर ना कोई पढ़ाईआ। दीवा बाती करो उजिआर, निरगुण जोत होए रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साहिब स्वामी नजरी आईआ।

साहिब कहे मैं की वेरवी हालत, हल्ले विच्च लोकाईआ। मनसा वाली जहालत, ममता करे लड़ाईआ। साचा कलमा पढ़े ना कोई अबादत, करनी कार ना कोई कमाईआ। सुरती दिसे रूप ना जागरत, आलस निंदरा ना कोई मिटाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरानां दी लैंदे शहादत, जो आपणी आप दे ना सकण सफाईआ। जिन्हां नूँ पढ़ सुण के

ਮਨ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਬਗਾਵਤ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਅਕਰਵਰ ਸੇਟ ਨਾ ਸਕਣ ਅਦਾਵਤ, ਝਾਗੜਾ ਝਾਗੜ ਨਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਆਪ ਸਰਖਾਵਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਧਾ ਗੋਲਕ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ।

ਸਿਰਖਾਵਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਕਹਣਾ ਬਣ ਜਾ ਸਰਖੀ, ਵਸਤ ਅਗਮੀ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੇਹੜੀ ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਂਬ ਕੇ ਰਕਖੀ, ਪੱਡਦਾ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਰਖਾ ਆਪਣੀ ਅਕਰਖੀਂ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪਤ ਰਖੀਂ, ਅੱਨਤ ਨਾ ਕਰੀਂ ਜੁਦਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੇ ਅਚਛੀ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਮਿਲਾਏ ਆਪਣੀ ਅਕਰਖੀ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਇਕ ਚੜਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਤਤਾਂ ਵਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਸਰਖੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਬਣ ਜਾ ਪਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਢੀਏ ਪਈ, ਦੂਜੇ ਕਲਮੇ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਬਿਰਹੋਂ ਵੈਰਾਗਣ ਗਈ ਫਈ, ਘਾਓ ਛੁੰਧਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਦਾਨ ਤੌਲ ਤੌਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦੀ ਰਤੀ, ਜੋ ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਦੇ ਨਾ ਥਕਕੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ।

ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣਾ ਰੰਗ, ਅਨਡਿਠੜਾ ਆਪ ਚੜਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗ, ਮੰਗਤੇ ਘਰ ਘਰ ਦੇਣੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਰਹੇ ਨਾ ਭੁਕਖ ਨੰਗ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰ੍ਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਸੇਟ ਘਮੰਡ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦੇਣਾ ਭਵਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਚਾਢ ਕੇ ਚਨਦ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਦੇਣਾ ਗਰਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਇਕਕੋ ਗਾਓ ਛਨਦ, ਸਾਚੀ ਸਚ ਕਰੋ ਪਢਾਈਆ। ਜੋ ਸਚ ਦਰਖਾਰੇ ਗਿਆ ਲੰਘ, ਦਿਲੀਲੀ ਦਲੀਲ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਦਾ ਲਏ ਅਨਨਦ, ਧੀਰਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਰ ਕੇ ਢੰਗ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਜੋ ਆ ਗਏ ਅੱਗੇ ਸਾਥੀ, ਪੂਰਬ ਪਿਛਲਾ ਪੱਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੇ ਮੇਰੇ ਬਣ ਗਏ ਜਮਾਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਪਢਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਰਵੈਰ ਮਿਲਿਆ ਕੋਲੋਂ ਖਵਾਇਤੀ, ਰਖੈਰਖਾਹ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਣੀ ਥੋੜੀ ਦਿਸੇ ਅਬਾਦੀ, ਬਹੁਤੇ ਛੇਤੀ ਦੇਣੇ ਖਵਪਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਾਰ ਵਰਤਣੀ ਡਾਹਣੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਸੇਟ ਸੇਟ ਸਿਟਾਈਆ। ਚੁਲੈ ਕੂਡ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਹਾਣਡੀ, ਢਾਂਡੀ ਸੁਰਖ ਕੋਈ ਨਾ ਖਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਕਸ਼ ਨਾ ਆਵੇ ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ, ਰੂਪਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੁਨਿਧਾਂ ਦੀਨ ਦੀ ਹੋਵੇ ਬਾਂਦੀ, ਬਨਦਨਾ ਭੁਲਲੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰਦੇ ਗਾਂਧੀ, ਗੰਦਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਣੀ ਤੁੜਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨ ਔਧ ਹੈ ਜਾਂਦੀ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਬਚਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆ ਗਿਆ ਫਾਂਦੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਫਸਾਈਆ। ਜੋ ਤੀਰਥ ਤਵਾਂ ਰਹੀ ਧਿਆਂਦੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਖੇ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਰਸਨਾ ਢੋਲੇ ਰਹੀ ਗੱਦੀ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਰਖੇਲ ਜਾਣੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਦੀ, ਬਚਯਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਨਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਜੋ ਚਲ ਕੇ ਆਏ ਪਾਨ੍ਧੀ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਦੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਾ ਰਹਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਦੀ, ਆਦਤ ਅਗੇ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਜਾਗੀ, ਸ਼ਬਦ ਹਲੂਣੇ ਲਿਆ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਹੋਏ ਵਡ ਵਡਭਾਗੀ, ਭਾਗ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤੀ ਘਟ ਜਾਣੀ ਅਬਾਦੀ, ਅਬਾਦਤ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲਏ ਬਚਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਬਾਗੀ, ਬਗਾਵਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਸਫਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਸੁਕਾ ਕੇ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਭੇਵ ਰਹੇ ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਜਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਜੋ ਆ ਗਏ ਗੁਰਮੁਖ ਚਲ, ਚਲਿਤ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਬੈਠੇ ਮਲ, ਮਲਕੁਲਮੌਤ ਨਾ ਦਾ ਸਜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਗਏ ਰਲ, ਜਿਥੋਂ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ। ਪਹਲਾ ਸਾਲ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਗਿਆ ਚਲ, ਦੂਜਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਬਦਲਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਚੁਲਤਾਨ ਉਠਣੇ ਮਲ, ਮਲੀਨ ਬੁਢ਼ੀ ਵਾਲੇ ਦੇਣੇ ਲੜਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕਕੋ ਘਲਲ, ਘਲੂਘਾਰਾ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਜਾਏ ਨਾ ਟਲ, ਕੋਟਨ ਟਲਲੀਆਂ ਰਹੇ ਖੱਡਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛਲ, ਵਲ ਛਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਕਹੇ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੀ ਲਹਣਾ ਜਗਤ ਅਨੋਖਾ, ਵਕਰਵਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿਆ ਸੌਰਖਾ, ਬਿਨ ਅਕਰਖਰਾਂ ਰਿਹਾ ਪਢਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਛ ਗਿਆ ਜਗਤ ਪੋਥਾ, ਪੁਸ਼ਟਕ ਬਗਲ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲ ਗਿਆ ਕਾਧਾ ਕਾਅਬੇ ਸਾਚੇ ਕੋਠਾ, ਜਗਤ ਕੁਝੀਆਂ ਵਿਚਵ ਆਸਣ ਨਾ ਕੋਈ ਲਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਅੰਦਰ ਕਰ ਮਦਹੋਸ਼ਾ, ਦੁਨੀ ਦਾ ਦੀਨ ਦਿਤਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਅਗੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਸੋਚਾ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੈਕਾ, ਸ੍ਰੂ਷ਟ ਸਬਾਈ ਦਾ ਰੂਝਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸੁਣ ਲਤ ਸਚੀ ਪ੍ਰਯਾ, ਪੁਜ਼ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਦੂਜਾ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਏਹ ਭੇਵ ਨਹੀਂ ਗੂੜਾ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਭਾਣਡਾ ਹੋਣਾ ਸੂਧਾ, ਫੱਡ ਕੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਆਈ ਸਚੀ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਤਾ ਪਿਛਲੀ ਰਿਹਾ ਦੁਹਰਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਲਗਗੀ ਅਨੋਖੀ ਧਾਰੀ, ਧਾਰਗਾਰ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ। ਪੰਜ ਚੇਤ ਚਾਰ ਯੁਗ ਤਕਕ ਲੇਖੇ ਲਗਦੀ ਰਹੇ ਦਿਹਾਡੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਚਢਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਸਭ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕੀਤੀ ਮਾੜੀ, ਮਡੀ ਗੋਰ ਬੈਠੀ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਅੰਤ ਵਾਸਾ ਹੋਣਾ ਵਿਚਵ ਉਜਾਡੀ, ਉਜਡਿਆਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੀ ਲੇਖੇ ਲਗਗੀ ਅਜ਼ਜ ਦੀ ਦਿਹਾਡੀ, ਅਗੇ ਪ੍ਰਯਾ

ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਦੇਵੇ ਲੰਘਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ, ਗਿਣਤੀਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਲੇਖਵਾ ਬਾਹਰ ਦੇਵੇ ਕਢਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣ ਕੇ ਵੱਡਾ ਬਲਕਾਰੀ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਰਾਜਾ ਛਤਾਰਧਾਰੀ, ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਦੇਣੇ ਲੜਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਿਰੱਕਾਰੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਤੱਤੇ ਸਤਿ ਦੀ ਆਏ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਤਾ ਪਿਛਲੀ ਜਾਏ ਭੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਵਾ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਪੱਧ ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਧ, ਜਗਤ ਸਨਤ ਸਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲਿਆਂ ਖਵਟੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਭ, ਵਰਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਕੋਲਿਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕੋਰਾ ਦਵਾ ਦੇਣਾ ਜਵਾਬ, ਅਗੇ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸੂਣਾ ਨੇ ਤਰਸਣਾ ਬੂੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਆਬ, ਆਵੇਹਯਾਤ ਮੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਚਵਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਕਮਾਂ ਨਾ ਔਣਾ ਰਖਾਧਾ ਕਬਾਬ, ਕਬਰਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਰ ਕੇ ਲਾਜਵਾਬ, ਜਵਾਬਤਲ੍ਬੀ ਵਿਚਿਆਂ ਸਚੇ ਦਵਾਰੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਨਵਾਬ, ਨੌਬਤ ਇਕਕੋ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕਿਡੂ ਸੋਹਣਾ ਆਯਾ ਵਕਤ, ਭਵਿਖਤ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਈਆ। ਅਗੇ ਲਹਣਾ ਵਿਚਿਆਂ ਜਗਤ, ਜੁਗਤੀ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਕਤ, ਦੂਜੀ ਘੱਡੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕਕੋ ਫਕਤ, ਜੋ ਫਿਕਰ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਿਟਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮਂਗਣ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਯਾ ਤੱਤੇ ਫਰਸ਼, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਛੇ ਤੱਤੇ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਰਹਮਤ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ। ਵੇਖਧੀ ਨਜ਼ਾਰਾ ਕੀ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਦੂਜੇ ਬਰਸ, ਬਰਸੀ ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਬੈਠਣਾ ਨਿਧੜਕ, ਧੱਡਕੇ ਵਿਚਿਆਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਹਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਪੈਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਫਰਕ, ਫਿਰਕਿਆਂ ਵਾਲੇ ਫਿਰਕੇ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਿਵਚਚੀ ਨਹੀਂ ਭਗੈਤੀ, ਚੰਡੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਖੇਲ ਦੱਸਣੀ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤੀ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਹਜ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਸੂਣਾ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਦਿਸੇ ਆਂਤੀ, ਅਗੇ ਜੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਸੁਕਾਮੇ ਹਕ ਮੂਲ ਨਾ ਪਹੁੰਚੀ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਕਮਾਂ ਨਾ ਆਈ ਬੁਧੀ ਵਾਲੀ ਸੋਚ ਸੋਚੀ, ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਪਢਾਈਆ। ਬਣ ਗਏ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਰੋਗੀ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਗੇਡ ਰਖਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਧੁਰ ਦੇ ਬਣੇ ਨਾ ਮੂਲ ਸ਼ੱਖੀ, ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਛੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਔਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਸੋਝੀ, ਸੁਤਧਾਂ ਦੀ ਰੈਣ ਰਹੀ ਵਿਹਾਈਆ।

ਰੈਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਿਨੜ ਮਿਨੀ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਖਵੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਭਗਤਾਂ ਵਾਲੀ ਸਾਂਗਤ ਕਿਨੀ, ਕਿਨ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚ ਪੁਛੋ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਤ ਸੌ ਤਰੇਠ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਗਿਣੀ, ਗਿਣ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਕਖ ਨਹੀਂ ਅੰਦਰਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀ,

ਅੰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਜਾਖੇ ਅੰਦਰਾਂ ਰੂਪ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਪੱਧ ਚੇਤ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਦਿਨ (ਦੀਵੀ), ਸਾਖਾਤ ਅਗੇ ਖਲੋਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਬਦਲ ਲੈ ਆਪਣਾ ਰੂਪ, ਅਨੂਪ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਭੂਪ, ਭੂਪਤ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਕੂੰਚ, ਕੂੰਚ ਗਲੀ ਖਾਲੀ ਦੇ ਦੁਹਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਆਵੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੂੰਝ, ਭਰਮੇ ਵਿਚਚ ਲੋਕਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਰਿਹਾ ਇਕਾ ਦੂਜ, ਭਰਮੇ ਵਿਚਚ ਲੋਕਾਈਆ। ਕੋਈ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਮੰਜਲੇ ਮਕਸੂਦ, ਨਾਅਰਾ ਹੜ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦ੃ਢਾਈਆ।

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫੁਰਤੀ, ਫੁਰਤੀਲਾ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਕੋਈ ਮੂਰਤੀ, ਮੂਰਤ ਅਕਾਲ ਇਕਕੋ ਦੇਣੀ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਹੁਣ ਇਹ ਗਲਲ ਨਹੀਂ ਦੂਰ ਦੀ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਇਹ ਰਖੇਲ ਹੋਣੀ ਸਰਭ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਦੀ, ਜੋ ਖਾਲੀ ਭਾਣਡੇ ਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਇਹ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟੌਣੀ ਇਕਕ ਨੂਰ ਦੀ, ਜੋ ਨੂਰੋਂ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਹ ਕੋਈ ਚੋਟੀ ਨਹੀਂ ਕੋਹਤੂਰ ਦੀ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਮੂਹਂ ਦੇ ਭਾਰ ਸੁਟਾਈਆ। ਇਹ ਰਖੇਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜੂਰ ਦੀ, ਜੋ ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਨਾਤੇ ਰਿਹਾ ਤੁਝਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ, ਜੋ ਟਕਾਂ ਵਾਲੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਹਿਬਤ ਸਦਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਦੀ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਵੇਰਖਣਾ ਧੁਰ ਧਾਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਰਾਮ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਧਾਂ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਲਸ਼ ਇਕਕੋ ਕਾਹਨ, ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕਾ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਮਾਮ, ਜੋ ਅਮਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਕਛੁਈਆ। ਉਸਦਾ ਸਜਦਾ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਜੋ ਕਲਮਾ ਕਾਧਨਾਤ ਵਿਚਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੜਤਮ ਹੋ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਿ ਗਿਆ ਸੱਤ ਰੰਗ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਭ ਦੇ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ” ਦਾ ਗਾਧਾ ਗਾਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੱਗਣਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਆਧਾ ਵਿਚਚ ਮੈਦਾਨ, ਮੈਦਾਨ ਸਾਰੇ ਸਾਫ ਕਰਾਈਆ।

ਮੈਦਾਨ ਆਧਾ ਵਿਚਚ ਅਰਖਾਡੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ। ਨਿਕਕੇ ਨਿਕਕੇ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੇ ਵਾਡੇ, ਵਾਡ ਕਾਂਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਦੇਣੀ ਹਟਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਛੁਣੇ ਪੈਣ ਹਾਡੇ, ਨਿਉੰ ਨਿਉੰ ਸੀਸ ਸਰਭ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਬਣੌਣੇ ਧੁਰ ਦੇ ਲਾਡੇ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁਝਾਈਆ। ਇਹ ਰਖੇਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਿਚਚ ਹਾਡੇ, ਹਾਡੇ ਕਛੇ ਸਰਭ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਬੁਦ਼ੀ ਵਾਲੇ ਆਏ ਦਿਨ ਮਾਡੇ, ਸੁਦੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਟ ਦੇਵੇ ਜੋ ਟ੍ਹੂ ਜਗਤ ਵਾਲੇ ਭਾਡੇ, ਸ਼ਾਹ ਅਸਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਆਪਣਾ ਅਸਵ ਦਏ ਦੁੜਾਈਆ।

ਅਸਵ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਬਦੀ ਦੌਡ, ਕਦਮਾਂ ਵਾਲੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਜਾਵਾਂ ਬੌਹਡ, ਭਜ਼ਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਬੇਈਮਾਨਾਂ ਮਾਰਾਂ ਅਗਮਾਂ ਪੌਡ, ਪੌੜੀ ਡਣਡੇ ਉਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਆਂ ਸੁਟਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਐਣ ਨਾ ਦਿਆਂ ਕਿਸ ਧਾਰ ਵਿਚਚ ਰਖੇਲੇ ਰਖੇਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੌਡ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਲਕਰਵਾਂ ਕੋਟਾਂ ਅਰਬਾਂ ਵਿਚਵੋਂ ਥੋੜਿਆਂ ਤੱਤੇ ਕਰ ਕੇ ਗੈਰ, ਗੈਰਵ ਨਾਲ ਵੇਰਵ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤੀ ਵਿਛਡਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜੋਡ, ਵਿਛੋੜਾ ਅਗਲਾ ਦਏ ਕਟਾਈਆ।

ਵਿਛੋੜਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਰਖਾਵਾਂ ਸੁਗਂਧ, ਵਿਚੋਲਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੀਬਨਦੀਰਖਾਨੇ ਵਿਚਵੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਬਨਦ ਬਨਦ, ਬਨਦਨਾ ਦਸ਼ੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਚਮਕਣਾ ਚਨਨ, ਬਿਨਾ ਚਨਦ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੋਧਾ ਬਨਦ, ਬਨਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਨਦਗੀ ਵਾਲੇ ਬਨਦੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਪੰਜ ਚੇਤ ਦਾ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਚਛੋਂ ਅਨਨਦ, ਸਾਲ ਬਸਾਲ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ ਅਗੇ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਸਦਾ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਬਰਖਾਂਦ, ਰਹਮਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰੈਹਮ ਕਮਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੌਦਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਦੋਵੇਂ ਵੇਲੇ ““ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਗੈਣਾ ਛਨਦ””, ਅਗੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਜਾਈਆ। ਸਚਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਚ ਪਾਰ ਸਚ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਵੰਡ, ਗੰਢ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੀਨੇ ਪਾ ਕੇ ਠੰਡ, ਆਪਣੇ ਲਾ ਕੇ ਅੰਗ, ਅੜਣ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕਰ ਪਾਬਨਦ, ਪਾਬਨਦੀ ਸਾਰੀ ਦਏ ਕਟਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਸਾਂ ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਮਝਣਾ ਪਾਬਨਦੀ, ਮੁਹਬਤ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਲਕਰਖ ਚੁਰਸੀ ਰਹੇ ਨਾ ਖਾਨਾਬਨਦੀ, ਬਨਦਗੀ ਆਪਣੀ ਦਏ ਦੂਢਾਈਆ। ਅਗੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਰਖੇਲ ਕਰਨੀ ਬਹੁਰੰਗੀ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਧਾਰ ਬਦਲ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰਨੀ ਚੰਗੀ, ਚੰਗੀ ਤਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਦੁਨਿਧਾਂ ਦੀ ਦੂਢਟੀ ਕਰਨੀ ਅੰਧੀ, ਅੜਾਨ ਵਿਚਚ ਲੋਕਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਦਾ ਪੈਣ ਠੰਡੀ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਤਤ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਸੰਗੀ, ਸੰਗ ਅੰਦਰਾਂ ਦਏ ਕਛੂਈਆ।

★ ९ कत्तक शहनशाही सम्मत नौ हरि भगत दवार, जेठूवाल जिला अमृतसर रात नूं

..... कत्तक कहे जन भगतो करो सुधार, सुदी वदी ना वंड वंडाईआ। कूड़ा अंदरों छड्हो हँकार, हउमे रोग मिटाईआ। ममता मोह ना करो प्यार, मुहब्बत इकको वेरव विरवाईआ। राह तकको परवरदिगार, जो सांझा यार अगम्म अथाहीआ। जिस नूं कहन्दे सति करतार, कुदरत दा कादर इकक अखवाईआ। जिस नूं झुकदे पैगगबर गुर अवतार, निव निव लागण पाईआ। सो पुरख अकाला दीन दयाला सभ दा मीत मुरार, मित्र प्यारा इकक अखवाईआ। तिस साहिब स्वामी सति नाल करो इकक निमस्कार, निव निव सीस निवाईआ। फेर बोलो पंज जैकार, खुशीओं ढोले गाईआ। तेरा इकको दरस दीदार, इकको नैण नैण बिगसाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच दा रंग आप बणाईआ।

धरनी कहे कत्तक मेरीआं कुछ मंगाँ, मित्रा दिआं जणाईआ। कुछ लहणा देणा लिखारीआं पंजाँ, पंज पोह समझाईआ। भेव खुलाउणा कवियां बवंजा, परदा आप चुकाईआ। दिल्ली दरबार दा बदल पलंधा, सिम्मत देणी बदलाईआ। शब्दी धार हुक्म होणा जो संदेसा दिता गोबिन्द पुरी अनन्दा, अनन्द नाल सुणाईआ। जो इशारा कीता शिवजी गंगा, गंगोतरी गिआ दृढ़ाईआ। जो इशारा दस्सया परी अरंबा, भेव अभेद खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच दा हुक्म इकक सुणाईआ।

कत्तक कहे मेरी खाहिश नयारी, सच दिआं सुणाईआ। पंचम पोह सची थित वारी, नछत्तर गृह वंड ना कोई वंडाईआ। भाग लगाउणी दिल्ली दरबारी, सन्त मनी सिघ अख्ख उठाईआ। हाजर होणगे पंज लिखारी, कलमां पंज पंज उठाईआ। गुरमुख सिंघ इकक पासउँ बन्न के दाहड़ी, गंडां तिन्न तिन्न बंधाईआ। सतिगुर रूप बण के सोहणी लाडी, मस्तक बिन्दीआं नाल बड़याईआ। शब्द ढोले गावे अगम्म पहाड़ी, शंकर सुणे चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म आप वरताईआ।

कत्तक कहे प्रभ चाढ़ना रंग गूड़ा, आपणी दया कमाईआ। आपणी हत्थीं पहिर के लाल चूड़ा, सुहागण सुहाग दए लुटाईआ। कलिजुग कुकर्म मेट के कूड़ा, हरिजन साचे पार कराईआ। नौं वार दिल्ली दरबार विच्च बख्शे चरन धूड़ा, धूड़ी धूड़ी विच्चों प्रगटाईआ। आप हो के हाजर हजूरा, हजरतां लए बुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, धुर मालक इकक अखवाईआ।

कत्तक कहे दो पोह नूं होणा रवाना, रवानगी सतिगुर शब्द बणाईआ। दुआबे वालिआं हत्थीं बन्न के मिलणा गाना, रैण सुहञ्जणी सोभा पाईआ। तिन्न पोह नूं खेल महाना, महिंमा कथ कथ दृढ़ाईआ। मालवे वालिआं फड़ के हत्थ विच्च काना, साढे तिन्न हत्थ

देणा वर्खाईआ। चार पोह नूं हत्थ फड निशाना, करनाल वाले देण झुलाईआ। पंज पोह नूं ना कोई वैरी रहे बेगाना, दुशमण नजर कोई ना आईआ। हरि भगत दवार सभ ने तूं मेरा मैं तेरा गाउणा गाणा, सोहँ ढोला चाई चाईआ। ओथे लेख दस्सणा जो मनी सिंघ दा पुराणा, की जेल विच्च मेल आपणा गिआ कराईआ। जोती जोत सख्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, भगवन हो के भाग सभ दे वेख विरखाईआ।

★ ५ पोह शहनशाही सम्मत नौं हरि भगत दवार २६० धीरपुर दिल्ली-६
रात नूं ★

पंचम पोह कहे मेरा इक्को दाता, दयावान दीन अखवाईआ। जो आदि जुगादी पित माता, पुरख अकाल बेपरवाहीआ। जिस खुशीआं विच्च मैनूं दित्ती दाता, अगम्म अथाह वरताईआ। कलिजुग वेख अन्धेरी राता, दहि दिशा ध्यान लगाईआ। जन भगतां नाल जोड के नाता, प्यार मुहब्बत विच्च बंधाईआ। सतिजुग सति कर्म उपजा के साता, सति दित्ती वडयाईआ। जोती जोत सख्प हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप रंगाईआ।

पंज पोह कहे मेरे उत्ते किरपा कीती निरँकार, निरवैर होया सहाईआ। निगाह मार एकंकार, अकल कलधारी वेख विरखाईआ। भगत सुहेले दे अधार, मेहर नजर उठाईआ। लोकमात पा सार, होया आप सहाईआ। नींह रक्ख वरि भगत दवार, बीस यारां दित्ती वडयाईआ। मैं निव निव करां निमस्कार, धूढ़ी रक्खाक रमाईआ। जोती जोत सख्प हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

पंचम पोह कहे मेरा लेखा नाल श्री भगवान, भगवन दए वडयाईआ। मैं खुशीआं गावां गाण, ढोले बेपरवाहीआ। तूं मालक नौजवान, दाता इक्क अखवाईआ। धन्न भाग मोहे दिता दान, वस्त अनमुल्ल वरताईआ। हरि भगत दवार कर परवान, मेहर नजर नाल तकाईआ। जगत दा बणा निशान, चार वरन समझाईआ। सतिजुग कर प्रधान, सति सतिवादी होया सहाईआ। मैं वेख्या धुर दा काहन, रामा अगम्म अथाहीआ। नूर नुराना मेहरवान, महिबूब बेपरवाहीआ। जोती जोत सख्प हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

पोह कहे मैं दस्सां नाल प्यार, पंचम रंग रंगाईआ। मेरा लेखा लहणा नाल सची सरकार, जो शहनशाह धुरदरगाहीआ। जो नित नवित लए अवतार, नवित आपणा फेरा पाईआ। सतिजुग त्रेता दवापर कर पार, कलिजुग अन्तम वेखे चाई चाईआ। चरन छुहा

दिल्ली दरबार, सिर मेरे हत्थ टिकाईआ। मैं खुशीआं विच्च जावां बलिहार, निव निव लागाँ पाईआ। जिस खेल कीती अपार, अपरम्पर दिती वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नज़र इक्क उठाईआ।

पोह कहे मैं पंचम मीता, सच दिआं सुणाईआ। पुरख अबिनाशी जगत जग दी बदले रीता, रीतीवान इक्क अखवाईआ। लेखा जाण हस्त कीटा, ऊँचां नीचां भेव चुकाईआ। खेल करे अनडीठा, अनडिबुड़ी कार कमाईआ, जिस दा भाणा लग्गे मीठा, सिर सके ना कोई उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

पोह कहे मैं खुशीआं गावां छन्द, ढोले राग दृढ़ाईआ। मेरे अन्तर आया अनन्द, अनन्द विच्च समाईआ। मेरा साहिब सदा बख्शांद, मेहरवान बेपरवाहीआ। जिस आपणी धार दी धार बदल दिता पलघँ, दिशा दिशा नाल वटाईआ। लहदिउँ चढ़दे जाए लघँ, आपणा पन्ध मुकाईआ। जगत जहान दी वेखे कन्ध, चार दीवारी खोज खुजाईआ। निगाह मारे विच्च वरभंड, ब्रह्मण्ड ध्यान लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, वर दाता इक्क अखवाईआ।

पलघँ कहे मेरा बदल गिआ पासा, पासा दीन दुनी उलटाईआ। मैनूं खुशीआं विच्च आवे हासा, हस्स हस्स दिआं वरवाईआ। की खेल करे पुरख अबिनाशा, हरि करता धुरदरगाहीआ। जिस दी जगत धार पैणी रासा, मण्डल मंडप करे रुशनाईआ। सम्बल कर के वासा, खेल खेले धुरदरगाहीआ। लहणा जाणे पृथमी आकाशा, मण्डल मंडपां परदा लाहीआ। मैनूं देण आया भरवासा, सिर मेरे हत्थ रखाईआ। शंकर हिलाउण आया उतों कैलाशा, कल कलकी आपणा हुक्म वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

सिँधासण कहे मैं बदल गिआ लोकमात, मेरी समझ किसे ना आईआ। मेरा लहणा देणा बातन बात, भेव अभेद आपणे विच्च छुपाईआ। मैनूं माण वड्डिआई मिली पंचम पोह दी रात, सम्मत शहनशाही नौ नाल मिलाईआ। मैं लेखे वेखणे ज्ञात पात, दीनां मज़बां फोल फुलाईआ। मैं हलूणा देणा कायनात, नव सत्त दिआं हिलाईआ। मैं दक्खण पहाड़ मारनी झात, लहन्दा चढ़दा अकरव उठाईआ। शब्द संदेशा देणा पात, बिन पत्रका देणा समझाईआ। कलिजुग कूड़ा टुट्टणा नात, साजण रहण कोई ना पाईआ। मेरा लेखा वेखणा लोकमात, परलोक ध्यान लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

पलंघ कहे मैं दस्सां खुशीआं वाला खेल, खुशखबरी दिआं जणाईआ। जिस वेले गोबिन्द आपे गुरू बणया आपे चेल, आप आपणा रूप बदलाईआ। जोत धार शब्दी

होया मेल, मेल मिलावा होया चाई चाईआ। सुहञ्जणा धाम सुहा निवेल, सच सिंघासण लेरा लाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

सिंघासण कहे गोबिन्द मैनूं बदल के खेल कीती नवीं, नौं खण्ड ध्यान लगाईआ। कोल सद बवंजा कवी, संदेशा दिता सुणाईआ। प्रेमीओ मैनूं भेव गा के दस्सो कुछ अवतार चवी, चवगुण ध्यान लगाईआ। अकर्खरां वाली अकर्खरां नाल पावो सही, सहज सहज सहज सुणाईआ। नाले भेव खोलो क्यों सतिगुर अरजन बैठा उत्ते तत्ती तवी, तत्तां तत्त जलाईआ। मेहरवान दी तुक अगमी किसे ना गवी, गाइन कर ना कोई सुणाईआ। फेर गोबिन्द ने अकर्खर हिंदसा लिख के ढई, ढईआ दिता वरखाईआ। इस दे वास्तो कुछ देणा कही, कह के देणा सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच आपणी खेल बणाईआ।

सिंघासण कहे गोबिन्द ने कीता इशारा बवंजा, बावन धार समझाईआ। नाले सज्जे हत्थ दा वरवा के पंजा, पंजा इकको मुद्द बणाईआ। फेर हलूण के आपणा मंजा, हुलारा दिता लगाईआ। फेर वक्त सुहञ्जणा तकक के चंगा, चंगी तरां जणाईआ। इशारा दिता शिव जी आपणी धार लै के आ जा गंगा, गंगोतरी नाल मिलाईआ। तेरी जटा जूट दी खेल वेरवां निशंगा, निशान धुर दा नाल मिलाईआ। फेर मुखों किहा बवंजा तुसीं गावो छन्दा, इकको राग सुणाईआ। पुरख अकाल दी वड्डिआई करनी नाल बत्ती दन्दा, दूसर सिफत ना कोई सलाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल विखाईआ।

गोबिन्द किहा बवंजा कवी मेरे लिखारी, लिखणहार वडयाईआ। फड़ कलमा सारे करो त्यारी, प्रेम नाल समझाईआ। तुसीं लेरवा लिखो ओस दा जिहड़ा निहकलंक अवतारी, अवतर बेपरवाहीआ। जो कल कलकी होवे भेव पाए ना कोई नर नारी, नर हरि आपणी खेल रिलाईआ। अमाम अमामां बण सिकदारी, हुक्म धुर दा इकक सुणाईआ। तुसीं अकल बुद्धि विच्च ओस दी महिमा लिखो नाल प्यारी, प्रेम नाल सुणाईआ। नाले दो हत्थां दी मार के ताड़ी, तड़ी नाल जणाईआ। आपणी आशा तकको नाड़ी, अन्तर अन्तर ध्यान लगाईआ। भेव खोलो जोत निरँकारी, जो निरवैर इकक अखवाईआ। जो सभ दा परवरदिगारी, पारब्रह्म धुरदरगाहीआ। उस दा इकको नाम लिखो लाल हुशिआरी, होश आपणी आप बणाईआ। जिस दे विच्च चार जुग दी विद्या आ जाए सारी, लेरवा अवर रहे ना राईआ। उहदा भेव दस्सो वसे कहड़ी दवारी, आसण कवण वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

बवंजा कवीआं कलमां हत्थ फड़ीआं, दस्त दस्त उठाईआ। मन दीआं आशा बुद्धि दे विच्च वड़ीआं, भज्जीआं वाहो दाहीआ। मंजल मंजल दी पौड़ी चढ़ीआं, अकल दा

ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਵਾਂ ਦਵਾਰਧਾਂ ਦਿਆਂ ਕਨਢੇ ਖਡੀਆਂ, ਵੇਰਵਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਅਗਗੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀਆਂ ਬੜੀਆਂ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ ।

ਕਲਮਾਂ ਕਹਣ ਸੁਣੋ ਕਵੀ ਬਵੰਜਾ ਧਾਰ, ਧਰੀਐ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਕਾਤਬ ਬੱਡੇ ਲਿਖਾਰ, ਲਿਖਣਹਾਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੋ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖਣਡ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਹ ਧੋਧਾ ਬੜਾ ਬਲਕਾਰ, ਸੂਰਬੀਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਤੋਝਨ ਲਗਾ ਹੱਕਾਰ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕੌਣ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਕੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਹ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਉਸ ਦੀ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਰ, ਭੇਵ ਅਮੇਦ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਲਿਖੋ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਦਿਤ ਜਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਬੁਛਿ ਤੁਹਾਡੀ ਆਸਾ ਲਿਖਣਹਾਰ, ਅਨੁਭਵ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਰੋ ਕੇ ਕੀਤੀ ਪੁਕਾਰ, ਕਲਮਘ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਾਵਨ ਦਾ ਲਹਣਾ ਲਤ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਰ ਕੇ ਦਿਆਂ ਫੁਡਾਈਆ । ਬਾਵਨ ਅਕਰਵਰੀ ਪਾਓ ਸਾਰ, ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਫੇਰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕਵੀ ਉਹ ਲਿਖੋ ਨਿਰਾਲਾ ਅਕਰਵਰ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਤਿੰਗੇ ਅਤਥਰ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਹੋ ਗਏ ਪਤਥਰ, ਸਮੜ ਕਿਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਮੈਂ ਅੜਤਮ ਲਥਥਾਂਗਾ ਉਸ ਦੇ ਸਤਥਰ, ਧਾਰਡਾ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਵਸੇਰਾ ਫੇਰ ਹੋਏ ਨਾ ਵਕਰਵਰ, ਇਕਕੋ ਘਰ ਬਣਾਈਆ । ਏਹ ਮੇਰਾ ਅਖੀਰੀ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਤੇ ਹੁਕਮ ਵਾਲਾ ਪਤਰ, ਪਤਰਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਉਹ ਤੀਜੀ ਵੇਰ ਲਿਖਾਰੀਓ ਲਿਖ ਦਿਤ ਲੇਖ, ਬਵੰਜਾ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਦਸ਼ਾ ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਧਰੇ ਮੇਸ, ਏਸੇ ਉਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਲਿਜੁਗ ਬਦਲੇ ਰੇਖ, ਰਿਖੀਆਂ ਸੁਨੀਆਂ ਵੇਰਵ ਵਿਰਖਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕਵੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦਸ਼ਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਗ ਹੋਵੇਗਾ ਦਸ ਦਸ਼ੇਸ਼, ਆਪਣਾ ਸਾਥ ਬਣਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਇਕਠਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਹਮ ਸਾਜਣ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜ ਮੇਟੇ ਕਲੇਸ਼, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਲੇਖਾ ਦਸ਼ਾ ਸਾਂਬਲ ਦੇਸ, ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਗਣਤ ਗਣਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮੁਲਾ ਸ਼ੇਰਵ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਯਾਹੂ ਬਵੰਜਾ ਕਵੀਆਂ ਅਕਰਵਾਂ ਸੀਟੀਆਂ, ਅੜਤਰ ਧਿਾਨ ਲਗਾਈਆ । ਗਿਣਨ ਲਗੇ ਗੀਟੀਆਂ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ । ਤਕਕਣ ਲਗੇ ਹਸਤ ਕੀਟੀਆ, ਕੀਟ ਕੀਟਾ ਖੋਜ ਖਵਾਈਆ । ਬੋਲਣ ਲਗੇ ਪਾਰ ਦੀ ਗੀਟੀਆਂ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਹਲਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਸਮੜ ਨਾ ਆਵੇ ਕੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੋਵਣ ਕੀਤੀਆਂ, ਕੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਵਹੁਣ ਕਚੀਚੀਆਂ, ਗੁਸ਼ਸਾ

नेड़ ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच खेल आप खिलाईआ।

बवंजा कवी इक कूजे नूं करन इशारे, अकर्ख विंगी टेडी कराईआ। किस बिध प्रगट होवे निहकलंक अवतारे, आपणा वेस वटाईआ। की शब्द देवे हुलारे, मेहरवान मेहर नजर टिकाईआ। सारे उतों सिर रहे मारे, सज्जे रवब्बे हिलाईआ। बिना गोबिन्द तों उस दी पाए कोई ना सारे, साडी चले ना कोई चतुराईआ। साडी कलम सानूं कह कह पुकारे, कूक कूक सुणाईआ। तुसीं इकको वार कह दिउ गोबिन्द तेरा अन्त ना पारावारे, बेअन्त तेरी वडयाईआ। जिउँ भावे तिउँ सानूं लाउणा किनारे, आपणी दया कमाईआ। असीं लिखण तों लेख तेरे चरनां विच्च हारे, हिरदिउँ दईए सुणाईआ। गोबिन्द ने फेर दित्ते इशारे, पंजा आपणा आप उठाईआ। नाले सीने तों बस्तर फाड़े, जोश नाल लई अंगढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

बवंजा कवी उठ के करन अरदास, निव निव सीस झुकाईआ। साडी बेनन्ती सतिगुर तेरे पास, चरन कँवल सरनाईआ। सानूं भेव खोलू दे खास, खालस मंग मंगाईआ। कवण दवारे कलकी करे निवास, परदा दे चुकाईआ। किस बिध नूर होवे प्रकाश, जोती जाता डगमगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

गोबिन्द किहा मेरे कवी बवंजा प्यारे, पिआरिओ दिआं जणाईआ। उहदे खेल जगत तों नयारे, निराकार निरँकार आप कराईआ। उह प्रगट होवे विच्च संसारे, सम्बल आपणा आसण लाईआ। उहदे लेरवे लहणे चार जुग तों बाहरे, चार जुग दे शास्त्रां तों बाहर पढ़ाईआ। उह वेरवे विगसे सभ दी पावे सारे, जिमीं असमान दो जहान वेरव विरवाईआ। उस दा लेरवा लिखण तों बाहरे, बाहरे हाल सुणन कोई ना पाईआ। जो भेव अभेदा खोलू अगम्म अपारे, बोध अगाध दृढ़ाईआ। उस दे हुक्म वरतणे सारे, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। अवतार पैगंबर गुर जिस दे सहारे, सहाइक नाइक इकक अखवाईआ। उस नूं डण्डावत बन्दना सजदा करन निमस्कारे, निव निव सीस निवाईआ। उह प्रगट होवे आपणी धारे, जिस नूं जन्मे कोई ना माईआ। सम्बल वस आपणे चुबारे, साढे तिन्न हथ दए वडयाईआ। मेरा खेल होवे अपारे, तन वजूदां नाल सुहाईआ। शब्द गुरू बण मारां ललकारे, दो जहान सुणाईआ। जो पंजे दित्ते इशारे, पंजां फेर लवां उठाईआ। उह मेरे पंज बणनगे लिखारे, पंजे उंगलां पंजां कलमां नाल वडयाईआ। बवंजा कवीओ एह मेरी किरपा उह सुहणगे पुरख अकाल दे चरन दवारे, दूसरी ओट ना कोई रखाईआ। कुछ विआहे कुछ होणगे कवारे, गोबिन्द ने लेरवा दिता सुणाईआ। मैं आवांगा फेर जरूर दुबारे, दोहरी कल वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਕਵੀਓ ਏਹ ਹੋਣੇ ਭਗਤ ਲਿਰਖਾਰ, ਲੇਖਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਿਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਤਿ ਸਚ ਹੋਵੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕ ਵਡਯਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਲੇਖਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੋਂ ਹੋਵੇ ਬਾਹਰ, ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇ ਜੈਕਾਰ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਹੋਵੇ ਸੁਨਾਰ, ਆਸਣ ਸਿੱਧਾਸਣ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਲੇਖ ਹੋਵੇ ਦਾਤਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਵੇਰਖਣਹਾਰ ਹੋਏ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਉਸ ਦਿਵਸ ਸੁਹਾਉਣਾ ਸੀ ਪੰਜ ਪੋਹ ਵਿਚਕ ਸ਼ਾਸਕ, ਸੋਹਣੀ ਰਿਖਲਤ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਕਵੀਓ ਮੇਰਾ ਫੇਰ ਲਗਗੇਗਾ ਦਿਲਲੀ ਵਿਚਕ ਦਰਬਾਰ, ਦਿਲਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਿਰਖਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚਕ ਪਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਇਕਕ ਇਕਕ ਹਾਰ, ਹਿਰਦਿਆਂ ਦੀ ਅੰਦਰਾਂ ਕਰਾਂ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਫਿਰ ਜਿਧਰ ਜਾਵਾਂਗਾ ਗੁਰਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ਲਾਉੱਦਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਪਾਰ, ਫੱਡ ਫੱਡ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਹੁਲਾਰ, ਹਲੂਣਧਾਂ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਵਰਖਾਉੱਦਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦਾ ਦਾਨਿਸਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਕਰਾਂ ਅਪਾਰ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਅ਷ਟਮੁਜ ਦਾ ਕਜਾ ਦਿਆਂ ਉਤਾਰ, ਚੂੜਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਛੁਹਾਈਆ। ਲਕਸੀ ਪਾਰਥਤੀ ਸੁਰਸਤੀ ਦੀ ਇਚਛਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਵਿਚਕ ਸ਼ਾਸਕ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਅਲਫੀ ਪਾ ਕੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋਵਾਂ ਹੋਵਾਂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵੇਸ ਅਵਲੜਾ ਨਾ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਰ, ਚਕਕਰ ਚਿਹਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਗਤ ਧਾਰ ਦੀ ਤੇਡ ਪਹਨ ਸਲਵਾਰ, ਰੂਪ ਅਨੋਖਾਂ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਫੇਰ ਤਕਕਾਂ ਸ਼ਾਂਕਰ ਵਾਲੀ ਧਾਰ, ਗੁੰਗ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਟਾਈਆ। ਪਰੀ ਅਰਮਾ ਦਿਆਂ ਹੁਲਾਰ, ਸੁਤੀ ਆਪ ਹਲਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਰਤਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪਲੱਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣਿੱਡੇ ਗਿਆ ਬਦਲ, ਬਦਲੀ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕਕ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮਜ਼ਲ, ਮਜ਼ਲ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਭ ਨੂੰ ਵਰਖਾਵੇ ਅਜਲ, ਜੋ ਕੂਕੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਬਵੰਜਾ ਕਵੀਆਂ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਅਨਦੂ਷ਟੀ, ਦ੃਷ਟ ਵਿਚਕ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁੰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਰਬ ਸੂਝਟੀ, ਸ਼ਰਣਟ ਤੇਰੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਧਾਰ ਨਿਰਾਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸਦੀ, ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਓਟ ਅਕਾਲ ਇਕਕ ਦੀ, ਏਕਕਾਰ ਸਹਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਧਾਰ ਬਣੇ ਤੇਰੀ ਸਿਰਖ ਦੀ, ਸਿਰਖਿਆ ਵਿਚਕ ਸਮਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਕਲਮ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਲਿਰਖਦੀ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਏਹ ਕਾਗਜ਼ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦੀ, ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਅਗਗੋਂ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਪਿਟਦੀ, ਪਟਨੇ ਵਾਲਧਾ ਤੈਨੂੰ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰੀ ਇਕਕ ਚਿਟ ਦੀ, ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਲਿਰਖ ਕੇ ਦੇ ਫੱਡਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਸਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕ ਸਿਵੁਦੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰੀ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਪਥਰ ਇਛੁ ਦੀ, ਜਾਂਗਨੂੰ ਜੂਹਾਂ ਆਸਣ ਮੂਲ ਨਾ ਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਤਕਕਣੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੀ, ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਜਖਰ ਕਰਾਂਗੀ ਓਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਿਤ ਦੀ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਬਣਾਂਗੀ ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਦੇ ਚਿਤ ਦੀ, ਚੇਤਨਾਂ ਹੋ ਕੇ ਸੱਗ ਬਣਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਕ ਲਿਟਦੀ, ਧੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਆਪਣੀ

ਵਾਰ ਥਿਤ ਆਪੇ ਮਿਥ ਦੀ, ਮਿਥਿਆ ਸਮਝ ਲੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਕਲਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਆਖਿਵਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਿਆ, ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਫੁਡਾਈਆ। ਜੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਾਖਿਆਤ ਸਾਖਿਵਾ, ਸੱਖਵਾ ਸੁਹੇਲਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਨਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਿ ਨਿਕਲਿਆ ਹਾਸਿਆ, ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਦਿਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਮਣਡਲ ਦੀ ਤਕਕ ਲੈ ਰਾਸਿਆ, ਜੋ ਬਿਨ ਗੋਪੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪਾਰ ਦਾ ਵਾਸਿਆ, ਵਸਲ ਦੇਵੇ ਧਾਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਨਾਪਿਆ, ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਵਿਚਿ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਿਲਾਈਆ।

ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵਜੀਆਂ ਹੁਜ਼ਾਂ, ਹਲੂਣਿਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਭੇਵ ਦੱਸਕ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾ, ਮੇਰਾ ਪਰਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਝਾ ਕੇ ਮੁਦਾ, ਮੁਦਤ ਦੇ ਵਿਛਡਿਆਂ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾ ਉਦਾ, ਜੋਤ ਜੋਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਉਤੇ ਬਸੁਧਾ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਿਖਵਾਈਆ।

ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਦਿੱਤ ਹੁਲਾਰਾ, ਭੇਵ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਹੋਣਾ ਰਖਬਰਦਾਰਾ, ਬੇਰਖਬਰਾਂ ਰਖਬਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤਤਿਆਂ ਦਾ ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ, ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਬੈਠਾ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਲਿਖਣਾ ਲੇਖ ਨਿਆਰਾ, ਤੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਕਲਮ ਦਾ ਕਲਮ ਨਾਲ ਪਾਰਾ, ਮੁਹਬਤ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਿਆਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਜਾਹਰਾ, ਜੋ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਬਾਤ, ਬਾਤ ਦੀ ਬਤਾਂਗਢ ਦਿਆਂ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਹਲੂਣਿਆਂ ਆਪਣੀ ਰਾਤ, ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਖਵਾਈਆ। ਫੇਰ ਦੱਸਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਪਰਦਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ, ਬਾਲ ਬਾਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਘਨਕਪੁਰ ਕਹ ਕੇ ਮੇਰੀ ਸੁਕਾਈ ਵਾਟ, ਤਤਿਆਂ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਾ ਦਿਵਸ ਰਿਹਾ ਨਾ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਸੰਘਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਸਾਈਆ। ਮੈਂ ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਜਰ ਆਵੇ ਕਲਮ ਤੇ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ ਰਖਾਲੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਸਵਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਏ ਕਪਾਟ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਚਲਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੋਰ ਅਗਗੇ ਵਧ ਜਾਏ ਵਾਟ, ਪੈਂਡਾ ਸੁਕਕਣ ਵਿਚਿ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਾਂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਦਿਸੇ ਹਾਟ, ਸੋਹਣਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਗੌਰ ਨਾਲ ਤਕਕਾਂ ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੇ ਫੇਰ ਵੇਖਾਂ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਵੇ ਸਾਥ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ ਏਹ ਕੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਸਵਾਸ ਲਵਾਂ ਏਹ ਅੰਦਰਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਕਲੇ ਆਵਾਜ, ਅਗਗੇ ਅਵਰ ਨਾ ਕੁਛ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

सन्त मनी सिंघ कहे मैनूं शब्द ने दित्ती घनघोर, हलूण हलूण हिलाईआ। मैनूं फड़ के राहे दिता तोर, तुरीआं दे नाल तुरत दिता मिलाईआ। मेरे अन्तर फुरना फुरे प्रकाश होवे अन्ध घोर, नूर नुराना डगमगाईआ। जां वेरवां ते वसे कोल, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। अनाद दा नादी वज्जे ढोल, बिन ढोलक छैणे खड़काईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

सन्त मनी सिंघ कहे मैं लिख लिख थकका, भेव कुछ ना पाईआ। मैनूं याद रहे कोई ना टप्पा, ना अकरवर कोई समझाईआ। मैं इरादिउँ हो गिआ पकका, पककी लई बणाईआ। मेरे पुरख अकाल दीन दयाल कुछ अगला दस्स दे पता, पतिपरमेश्वर दया कमाईआ। झट आवाज आई खबर सुणाए यकका, वाहिद दिता दृढ़ाईआ। मनी सिंघ तैनूं जगावण दी दित्ती सता, सुत्तयां देणा उठाईआ। अग्गे होर वेरव लै तैनूं समझावां रता, रती रती विच्चों दृढ़ाईआ। उह तकक लै मेरा प्यार दा अकरवर इकको पप्पा, पप्पे दा पूरन होवे बेपरवाहीआ। जिस नूं इकी वार उंगल नाल लिख गिआ सी नानक तपा, तपीश्वरां तों बाहर लिखाईआ। ओस दा मेरे नाल मिल के चल्लणा रथा, जगत जहान फिरे चाई चाईआ। एह खेल करे पुरख समरथा, समरथ आपणे हत्थ रक्खे वडयाईआ। नाले इशारा कीता मनी सिंघ खोलूँ लै अकरवां, बिन अकरवीआं अकरव उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच परदा आप चुकाईआ।

मनी सिंघ कहे मैं खोलीआं अकरवीआं, नैण नैण विच्चों बदलाईआ। जिध्वर तककां भगत प्यारीआं दिसण सरवीआं, साजण रूप नजरी आईआ। कदे रोंदीआं ते कदे हस्सीआं, खुशी गमी दोवें रंग बणाईआ। फेर तककया ते उन्हां दे गल प्रेम दीआं रस्सीआं, गंडां सके ना कोई खुलाईआ। जो प्रभू दे सत्थर लथीआं, सेज सुहज्जणी सोभा पाईआ। चारों कुण्ट फिरन नरसीआं, भज्जण वाहो दाहीआ। जिन्हां वड्डिआई मिले लकरव लकरवीआं, करोड़ करोड़ी वेरव वर्खाईआ। उह पढ़ गईआं इकको पट्टीआं, परम पुरख कीती पढ़ाईआ। पवित्र कर के काया मट्टीआं, दुरमत मैल धवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

मनी सिंघ कहे मैं तककया नाल ध्यान, निझ नेत्र ध्यान लगाईआ। मैनूं उपजिआ इकक ज्ञान, बुद्धि तों परे दिता समझाईआ। तेरा लेरव जगत महान, लिख लिख दिता टिकाईआ। तैनूं फड़नगे राज राजान, जेलां विच्च मिले सजाईआ। फेर मिलांगा आण, आपणा परदा पाईआ। तूं गाउँदा रहणा मेरा गाण, आपणी खुशी बणाईआ। तेरा अकरवर अकरवर करां परवान, लेरवे विच्च रखाईआ। फेर नवां बणावां विधान, नविआं रंग रंगाईआ। सृष्टी विच्च हो प्रधान, आपणा आप प्रगटाईआ। जहडा शब्द तैनूं संदेशे देवे आण, चोरी चोरी हुक्म सुणाईआ। ओस नूं लोकमात करां परवान, आपणी गंड पवाईआ। औह तकक लै बीसवीं सदी दा निशान, बीस बीसा हो के रिहा दृढ़ाईआ। पूरन विच्च मेरी पूरन जोत जगे महान, बिना पूरन तों पूरन नजर कोई ना आईआ। आपे गोपी बणांगा आपे बणांगा

काहन, आपे सीता राम रूप दरसाईआ। आप रसूल बणांगा आप बणां अमाम, एह मेरी बेपरवाहीआ। आपे मंतर होवां सतिनाम, आपे सतिगुर शब्द वडयाईआ। परदा लाह के डंक वजावां जगत जहान, उहला रहण कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

मनी सिंघ किहा मेरे सतिगुर तूं बड़ा शरारती, मैं शरअ नाल जणाईआ। मैं लेख लिखण वाला अबारती, सिफतां नाल वडयाईआ। तूं जुग जुग लोकमात बणे तजारती, सौदे मज्हबां वाले कराईआ। तेरी खेल पता नहीं पुरख नार दी, नर नरायण तेरी बेपरवाहीआ। मैनूं इकको गल्ल याद उह गोबिन्द वाले यार दी, जो तेरा सत्थर गिआ हंढाईआ। पर मैं झगड़ा नहीं करदा। मैं फेर खेल वेखणी नहीं चौहन्दा तेरी तलवार दी, पुरख अकाल हो के खण्डे हत्थां विच्च फड़ आईआ। मैं इक्क मंग मंगदा तेरी खेल होवे हुक्म सची सरकार दी, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। तेरी हुक्म हकूमत होवे शाहो भूप निरँकार दी, शहनशाह दो जहान सीस निवाईआ। मेरी कलम ने लेख लिखया आशा पूरी करनी दिल्ली दरबार दी, सच नाल जणाईआ। जिस वेले सदी चौधरीं सभ नूं वाजां होवे मारदी, मरदी मरदी करे हाल दुहाईआ। दुहाई सुण लै वे मेरया मालका चार यार दी, हजरत आपणे नाल मिलाईआ। ओस वेले घड़ी होवे ना कोई तकरार दी, झगड़ा रहण कोई ना पाईआ। तूं आपणी संनद वेखणी इकरार दी, वाअदे कौल तक्कणे चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच भेव आप चुकाईआ।

सतिगुर शब्द कहे मनी सिंघ जेलूखाने विच्च बिराजिआ, आपणा आसण दो वेरां इक्क रात बदलाईआ। कदे संवे ते कदे जागिआ, कदे पासा लए बदलाईआ। कदे रोवे नाल वैरागिआ, नेत्र नैणां नीर वहाईआ। कदे उठ उठ फिरे भागिआ, अंदरे अंदर कदम टिकाईआ। कदे उच्ची उच्ची मारे आवाजिआ, आ जा मेरे साचे माहीआ। नाले गाइण गावे मेरे शाहो भूप राजिआ, शहनशाह धुरदरगाहीआ। जे आ गिँड़ देस माझिआ, क्यों बैठा मुख छुपाईआ। क्यों मेरी नहीं रक्खदा लाजिआ, सिर मेरे हत्थ रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान आउणा भागिआ।

सन्त मनी सिंघ उठ उठ वेखे, दहि दिशा अकरव उठाईआ। मैं जिस दा लिखदा लेखे, उह किथे मेरा माहीआ। उह मैनूं मिल जा भुल्ल भुलेखे, आपणा फेरा पाईआ। मेरा हिरदा तैनूं चेते, चेतन्न हो के रिहा सुणाईआ। तूं साहिब नेतन नेते, नेरन नेर अखवाईआ। मेरया प्रीतमा मेरे तेरे नाल सौहरे पेके, दूजा घर ना कोई बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, धुर परदा आप चुकाईआ।

झट शब्द आया धुर दा, सहज नाल सुणाईआ। सन्ता उठ वेख हाल अनन्दपुर दा, पुत्तरा दिआं समझाईआ। हौसला वेख लै गोबिन्द गुर दा, जो सभ कुछ रिहा तजाईआ। अगे जांदा मूल ना मुडदा, हुक्म मन्ने चाई चाईआ। सरसे विच्च वेख लै रुढ़दा, धन

दौलत बेपरवाहीआ। सारे कहण वक्त आ गिआ धुङ्ड दा, खाली हत्थ वरखाईआ। उस वेले गोबिन्द ने प्रशाद वन्डया सी गुङ्ड दा, गुरसिख गुङ्ड लिआउण वाल्या चरनां विच्च देणा टिकाईआ। नाले हस्स के किहा मेरा बेड़ा नहीं कोई रुङ्डदा, जो रुङ्डया सो सचरवण्ड विच्च जाईआ। मेरा मेला सदा धुर दा, अद्विचकार ना कोई टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल खिलाईआ।

मनी सिंघ वेख लै सरसे दा कन्ढु, सर सर ध्यान लगाईआ। पाणी वेख लै ठंडा, पवण हुलारे रही खाईआ। खाली दिसदा पुरी अनन्दा, चार दीवारीआं रोवण मारन धाहींआ। विछडदा जाए बन्दे नाल बन्दा, गुरसिख गुरसिखां नालों पलू छुडाईआ। चारों कुण्ट अन्धेरा अन्धा, बादल घनघोर शनवाईआ। गोबिन्द खुशीआं विच्च भुआवे खण्डा, चारों कुण्ट धुंमाईआ। एह भाणा पुरख अकाल संधा, जिस सन्धया वेले घर दिता छुडाईआ। फेर पैरां तों हो के नंगा, नच्चया टप्पया चाई चाईआ। फेर लेख वेख्या की धुर दा लिखया संदा, संनद की रखाईआ। गोबिन्द तेरे बिना कलिजुग दा पैंडा नहीं मुक्कणा लम्मा, लम्मी गल्ल ना कोई समझाईआ। नाले हलूण के सज्जा कंधा, पुरख अकाल दिता हिआईआ। गोबिन्द जिहडा लेख लिखया इशारयां वाला कवी बवंजा, बावन धार सुणाईआ। उहदे उत्ते ला के आपणा पंजा, सरसे विच्च देणा टिकाईआ। फेर नेत्र नीर वहा के रो पई शंकर वाली गंगा, बौहड़ी बौहड़ी तेरी दुहाईआ। नाच नच्च के वरखाया परी अरम्बा, आपणी खुशी बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

शब्द किहा मनी सिंघ घबरावीं ना। तन मिहणे होर सुणावीं ना। शेर सिंघ नूं आप शेर बण डरावीं ना। तेरे उत्ते कीती मेहर, तूं बाहर कछुवीं ना। तेरे वास्ते होई देर, तूं आपणी आसा मूल चुकावीं ना। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, हिम्मत हौसला मूल ढाहवीं ना।

मनी सिंघ सुण लै मन्नया, ममता देणी तजाईआ। लाडले मेरे चन्नया, चन्द देवां समझाईआ। तूं मातलोक विच्चों जाणा भन्नया, भज्जणा वाहो दाहीआ। जिस गगन रहाइआ बिना थम्मया, तेरा होए आप सहाईआ। तूं सुणना शब्द बिन कन्नया, कायनात विच्च दृढ़ाईआ। मेरा खेल अगम्म अगम्मया, जग नेत्र वेखण कोई ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा परदा आप चुकाईआ।

मनी सिंघ पंज पोह दी रात तेरी लँघणी दिसदी औरवी, सम्मत उनी सौ अठारां ईसवी दए गवाहीआ। मनी सिंघ किहा तेरे हुक्म दी धार सौरवी, सहज नाल देणी समझाईआ। मैं कोई पढ़या नहीं पोथी, पुस्तकां हत्थ उठाईआ। मेरी बुद्ध होण ना देवीं थोथी, निर्मल लैणी आप कराईआ। मैनूं आपणे प्यार विच्चों कदे ना रोकीं, अगे हो ना कदे अटकाईआ। मैनूं दस्सदे सच सलोकी, सोहला दे समझाईआ। किस बिध तेरी प्रगट होवे जोत जोती,

जोती जाते देणा समझाईआ। झट्ट शब्द ने पिछु ते मारी सोटी, जोर नाल लगाईआ। फेर तुकरा के चोटी, हुलारयां विच्च बहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

शब्द सतिगुर किहा मनी सिँघ वेरव लै धुर दी जोत प्रकाश, प्रकाश दिआं विखाईआ। वक्त सुहञ्जना तकक लै खास, दिवस रैण रंग रंगाईआ। मेहरवान मेहरवान होवे पुरख अबिनाश, अबिनाशी करता धुरदरगाहीआ। संबल करे सच निवास, आसण सिँधासण इक्क लगाईआ। धुर संदेसा देवे बिन रसन स्वास, शब्दी शब्द शब्द जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म आप वरताईआ।

मनी सिँघ किहा मैं नहीं जाणदा की होवे तेरा वेस, की अव्वलड़ी खेल खिलाईआ। मैनुं दस्सदे आपणा देस, गृह मन्दर दे वर्खाईआ। जिथ्ये वसे नर नरेश, आपणा डेरा लाईआ। सदा रहे हमेस, सच सिँधासण सोभा पाईआ। जो मैं प्यार विच्च लिखया लेरव, उहदा परदा देणा उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

झट्ट मनी सिँघ उठ के चारों कुण्ट गिआ भौं, भावनी अंदरे अंदर रखाईआ। बिना सुत्यां गिआ सौं, नैण नैणां विच्च छुपाईआ। नाले बेनन्ती करे मैनुं तेरे नाल गौं, ओट तेरी इक्क रखाईआ। सच दस्स दे की खेल करेंगा सम्मत शहनशाही विच्च नौं, निरँकार देणा दृढ़ाईआ। की भाग लगाएं जमना किनारा थाउँ, जिथ्ये निशान आया लगाईआ। की भगतां पकड़े बाहों, आपणी दया कमाईआ। की गुरमुखां होए पिता माउँ, पुरख अकाल गोद टिकाईआ। की गरीब निमाणयां देवे छाउँ, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। सच दस्स किस बिध दीन दुनी नूं लाएं दाउ, आपणा आपणा भेव छुपाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

सतिगुर शब्द किहा, मैं खेल खिलावांगा। जोती जाता वेस वटावांगा। सम्बल देस इक्क सुहावांगा। नर नरेश आप अखवावांगा। कलिजुग कल कलेश मिटावांगा। मुला शेरव वेरव वर्खावांगा। देस परदेस रंग रंगावांगा। विष्ण महेश आप उठावांगा। लेरवा जाण सहँसर मुख शेश, दो सहँसर जेहवा नाल रलावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमावांगा।

सच करनी कार कमावांगा। दीन दयाल इक्क अखवावांगा। गुरमुख लाल आप उठावांगा। सम्मत शहनशाही नौ वेरव वर्खावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा परदा लाहवांगा। साचा परदा आपणा लाहवांगा। मनी सिँघ तेरी आसा पूर करावांगा। दिल्ली दरबार चरन छुहावांगा। जगत सिँधासण आप बदलावांगा। जिमीं असमानां हाहाकार करावांगा। दो जहानां वेरव विखावांगा। गुण निधाना नाउँ धरावांगा।

निरगुण नूर जोत रुशनावांगा । पूरन ब्रह्म इक्क समझावांगा । पंचम पोह वड वड्हिआवांगा । भगत सुहेले गोद टिकावांगा । गुर चेले जोड़ जुड़ावांगा । जुग जन्म दे विछड़े मोड़ लिआवांगा । जे पिछे रह गई थोड़, अगे पूर करावांगा । मेरे बिन कोई होए ना ब्राह्मण गौड़, पूत सपूता ना कोई अखवावांगा । कल कलकी हो के जावां बौहड़, निहकलंका रूप दरसावांगा । अमाम अमाम दी पूरी करां लोड़, आसा सभ दी वेरव विरवावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमावांगा ।

पंचम पोह कहे जन भगतो मैं खुशीओं वाला चढ़या, चढ़दे लहन्दे ध्यान लगाईआ । मैं तुहाड़ा कर्म दा निरअक्खर पढ़या, अक्खरां दिता तजाईआ । जो सच प्रीती विच्च जड़िआ, प्रीतम आपणे रंग रंगाईआ । जो तहाडे गृह दवारे खड़िआ, सन्मुख सोभा पाईआ । जो वस्सया भगत दवरया, इक्को घर सुहाईआ । ओस दा शब्द सुण लउ रवरया, रवरे खोटिआं दए सुणाईआ । जो चरन लगया सो तरया, तारनहार दया कमाईआ । गुरमुख कदे ना मरया, मर जीवत रूप बदलाईआ । तुहाड़ा मानस बूटा प्यार नाल कीता हरया, अन्त सुक्क कदे ना जाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद्द देवणहार सरनाईआ ।

पंज पोह कहे औह कूकदे हारां वाले फुँल, फुल्ल फुल्ल आपणा आप रखाईआ । जन भगतो साडे बोलण वाले नहीं बुल्ल, रसना नजर कोई ना आईआ । असीं तुहाडे नाल मिल के हो गए तुहाडे तुल, इक्को तराजू प्रभ ने दिता टिकाईआ । असीं सच दस्सीए तुसीं कदे नहीं जाणा भुल्ल, भुल्ल विच्च कदे ना आईआ । बिना पुरख अकाल तों एस जिंदगी दा नहीं कोई मुल्ल, कीमत जगत ना कोई रखाईआ । जन भगतो तुहाड़ा दीपक कदे नहीं होणा गुल, रोशनी करे थाउँ थाईआ । तुहाड़ा बूटा कदे नहीं जाणा हुल्ल, सतिगुर फल नाम रिहा लगाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा रखेल रखलाईआ ।

पंज पोह कहे गंगा नेत्र रोवे करे पुकार, कूक कूक सुणाईआ । मैं जटा जूट दी धार, धरनी धरत धवल धौल भज्जां वाहो दाहीआ । मैं नित नवित्त राह तककां ओस मुरार, जो मुरारीओं दए वड्याईआ । जिस दी चरन छोह नाल सभ दा बेड़ा हो जाए पार, दूसर ओट ना कोई रखाईआ । मैं उस दे हाजर हो दरबार, निव निव लागाँ पाईआ । जिथे भगत सुहेले दित्ते तार, मेरा लहणा उहनां नाल मिलाईआ । मैं जुग जुग खिदमतगार, खादम हो के तेरी सेव कमाईआ । परी अरम्बा कहे मैं बिनां कदम तों नचार, नच्चां टां पां कुद्दां चाई चाईआ । तूं शब्द धार गोबिन्द सची सरकार, शहनशाही इक्क अखवाईआ । बवंजा कवी आशा विच्चों आपणी रखाहिश रहे उच्चार, बिन रसना रस जणाईआ । पुरख अकाले दीन दयाले एकंकार, इक्क इकल्ले तेरी वड्याईआ । जे तूं पंजां तन पवाए हार, हिरदे अन्तर करी सफाईआ । जन्म मरन तों कछु के बाहर, आपणे रंग रंगाईआ । तेरे दर ते फरक नहीं कोई पुरख नार, तत्तां वंड ना कोई वंडाईआ । तेरा आत्म इक्क अधार,

ਅੰਤਮ ਆਤਮ ਵੇਰਵ ਵਿਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਉਣੀ ਸਾਰ, ਸਨਤਾ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਗੁਰਸੁਰਖਾਂ ਦੇਣਾ ਤਾਰ, ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਮੰਗ ਮੰਗੀ ਦਿਲਲੀ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਹੋਣਾ ਮਿਖਵਾਰ, ਮਿਖਵਾਅ ਮੰਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਤਕਣ ਆਣ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਣਾ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੁਹਜਣੀ ਰੁਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਤੀਜੇ ਤੀਜੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਹੋਯਾ ਕਰੇਗਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਪਹਲੋਂ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨੌਂ ਨੌਂ ਵਾਰ ਧੂੰਡ ਲਾਯਾ ਕਰਨਗੇ ਮਸ਼ਕ ਛਾਰ, ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਅਲਫੀ ਵਾਲਿਆ ਫੇਰ ਤ੍ਰਿੰਦ ਅਲਫ ਧੇ ਦੇ ਹਰਫਾਂ ਤੋਂ ਹੋਵੇਂਗਾ ਬਾਹਰ, ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਭਗਤੇ ਸੋਹਣਿਓ ਮੈਂ ਬੜੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਜ਼ੇ ਰਖਬੇ ਅਗੇ ਪਿਚ੍ਛੇ ਬਹ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਵਾਜਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸ਼ੇਰ ਬ਼ਬਰਾਂ, ਜੋ ਭਬਕਾਂ ਵਿਚਵੋਂ ਭਬਕ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵੇਰਖੀਆਂ ਜਗਤ ਟਬਰਾਂ, ਘਰਾਨੇ ਕੁਨਬੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਸਚ ਪੁਛੋ ਏਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਆਸਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦਾ ਸਥਾਨਾਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਬਾਕੀ ਸੂਢਟੀ ਵੇਰਖੇ ਫਿਰੇ ਡੰਗਰਾਂ, ਪਸ਼ੂ ਢੋਰ ਮਜ਼ਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਏਹ ਹਤਥ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਮਸੀਤਾਂ ਮਨਦਰਾਂ, ਮਡ੍ਹਾਂ ਡੇਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਲਾਈਆ। ਏਹ ਜਦੋਂ ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਾਂ, ਅੰਦਰ ਬਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਜਦੋਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤੇ ਓਦੋਂ ਤੋਡੇ ਜਨਦਰਾ, ਬਿਨਾਂ ਕੁੱਜੀ ਤੋਂ ਕੁੱਜੀ ਲਏ ਲਗਾਈਆ। ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗਲਲ ਨਹੀਂ ਆਰਖਣੀ ਏਹ ਪ੍ਰਭੂ ਬੜਾ ਚਨਦਰਾ, ਜਦੋਂ ਜੀ ਚਾਹੇ ਚੰਡਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦਏ ਤਰਾਈਆ। ਕਈ ਵਿਚਾਰੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਵਿਚਚ ਕੁੰਦਰਾਂ ਤੇ ਖਣਡਰਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਪ੍ਰਭੂ ਬੜਾ ਕਰਦਾ ਲਲਲਾ ਪੋਪਾ, ਲਲਲੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦਾ ਕੁਛ ਲੇਰਖਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੀਤਾ ਉਂਗਲਾਂ ਉੱਤੇ ਪੋਟਾ ਪੋਟਾ, ਬਿਨ ਲੇਖਿਆਂ ਲੇਰਖਾ ਗਣਤ ਗਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਚ ਦਸ਼ਾਂ ਉਹਦਾ ਵਿਛੜਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਇਕ ਪੋਤਾ, ਛੋਟਾ ਕਾਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੱਘ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਪਿਚ੍ਛੇ ਪੱਜ ਪੋਹ ਨੂੰ ਆਪ ਆ ਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਹੋਕਾ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਭਗਤ ਦਾ ਸੁਆਰ ਦਿਤਾ ਸੌਕਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਓਸੇ ਦੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਚੂੜਾ ਪਾਯਾ ਤੇ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ੌਕਾ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਇਕ ਮਾਰ ਦਿਉ ਤਾਲੀ, ਹਥੇਲੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਤਿਗੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਵੇ ਬਾਹਲੀ, ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਪਰ ਧਾਦ ਰਖਿਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚ੍ਚੇ ਏਸ ਸਾਲ ਵਿਛੜੇ ਉਹ ਕਰਯੋ ਨਾ ਕਾਹਲੀ, ਉਹ ਕਰਯੋ ਨਾ ਕਾਹਲੀ, ਕਰਯੋ ਨਾ ਕਾਹਲੀ, ਅਗੇ ਵਾਸਤੋ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਘਰ ਭਗਤ ਫੇਰ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਹੋਰ ਫਲ ਲਗਾਏ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੀ ਡਾਲੀ, ਮਹਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਨਾਲ ਮਹਲ

ਫੇਰ ਦਾ ਵਸਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਅਕਲਡੀ ਜਿਸ ਦੀ ਘਾਲ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਘਾਲੀ, ਜਗਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਚਨ ਸਿੱਧ ਦੀਪਕ ਰਕਰਵ ਕੇ ਵਿਚਚ ਥਾਲੀ, ਥਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਲਛਮਣ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਲਾਲੀ, ਲਾਲੀ ਵਿਚਚੋਂ ਲਾਲ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਉਸ ਦੀ ਸੁਰਤ ਆਪੇ ਲਏ ਸੰਭਾਲੀ, ਸਮੱਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਫਲ ਸੋਹਣਾ ਲਗਗਾ ਕਾਯਾ ਭਾਲੀ, ਟਹਣੀ ਟਹਣੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਬਣਨਾ ਕੀ ਸਵਾਲੀ, ਬਿਨਾ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਝੋਲੀ ਦਾ ਭਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੱਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪੰਜ ਪੋਹ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਓ ਨੈਣ, ਅਕਰਵੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆਪਣੀ ਅਕਰਵਾਂ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਸਾਕ ਇਕਕੋ ਸਜ਼ਣ ਇਕਕੋ ਸੈਣ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਿਨਾ ਨਾਰ ਕਨਤ ਤੋਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਸੱਚ ਦਾ ਵਹਣ, ਤੁਸਾਂ ਜਗਤ ਦੇਣਾ ਵਹਾਈਆ। ਊਂਗਲਾਂ ਕਰ ਕਰ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਣ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਕੋ ਪਿਤਾ ਇਕਕੋ ਮਾਈਆ। ਜਿਹੜਾ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖੇ ਆਯਾ ਦੇਣ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਬਣ ਗੁਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਖਲਾਈਆ।

ਪੰਜ ਪੋਹ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਹਿਰਦਿੱਤ ਜਾਓ ਝੁਕ, ਹਾਰਦਿਕ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਢੀ ਤਕਕ, "ਸੋਹੁੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ" ਜੈ ਦੇਣੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਪੈਂਡਾ ਸਭ ਦਾ ਜਾਏ ਸੁਕਕ, ਪਾਨ੍ਧੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਸੁਖ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਨਤਰ ਸਦਾ ਰਹੇ ਸੁਕਰਵ, ਦੁਃਖ ਦਰਦ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜਗਤ ਤੂਣਾ ਮੇਟੇ ਭੁਕਰਵ, ਤਾਮਸ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਪੰਜ ਪੋਹ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਕਹਾਂ ਤਠ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਦੀ ਇਕਕੋ ਬਜ਼ੀ ਰਹੇ ਸੁਛੁ, ਪੰਜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਹਜਣੀ ਹੋਵੇ ਰੁਤ, ਰੁਤਡੀ ਇਕਕੋ ਘਰ ਮਹਕਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਇਕਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਾਡਲੇ ਪੁਤ, ਜੋ ਪਿਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਿਰਖਾਈਆ।

ਪੰਜ ਪੋਹ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੇਰੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਦਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅਗਮੀ ਚਲਲੀ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਨਾਲ ਇਕਕ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਦਰ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਹਤਥਾਂ ਦਾ ਸੀਸ ਤੇ ਦੇਵੇ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਚਰਨ ਧੂੰਡ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸ਼ਾਰ, ਮਸ਼ਤਕ ਟਿਕਕੇ ਦਾ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਮਪਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।

★ बीबी चरनी ★

★ जो के सचे पातशाह जी ★
 ★ दे चरनां विच्च सेवा करदी होई ★
 ★ उनां दे हुक्म अनुसार आपणे स्वास ★
 ★ पूरे करके सचरवण्ड चली गई ★
 ★ उस दे अन्तम संस्कार समें ★
 ★ विहार होया ★

सत्त सावण कहे मेरीआं खुशीआं भरीआं रस दीआं, रसना जेहवा कहण किछ ना पाईआ। मैं आदि जुगादि जुग चौकड़ीआं वेरवीआं वसदीआं, सतिजुग त्रेता द्वापर ध्यान लगाईआ। शब्दी धार धुर दीआं धारां मैनूं खबरां दस्सदीआं, बिन अक्खरां अक्खर दृढ़ाईआ। गुर अवतार पैगंबरां जोतां वेरवीआं नरसदीआं, भज्जीआं वाहो दाहीआ। चमत्कारां वेरवीआं रव सस दीआं, जोत नूर नाल रुशनाईआ। एह खेलां नहीं किसे दे वस्स दीआं, विष्ण ब्रह्मा शिव रहे सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

सत्त सावण कहे मेरा वक्त सुहञ्जणा आया, खुशी मिली वडयाईआ। भगत सुहेला श्री भगवान प्रनाया, मेल मेलिआ चाई चाईआ। पूरब लेरवा बिन झोलीउँ झोली पाया, तन वजूद समझ किसे ना आईआ। निरगुण धार दरस दिखाया, जोती जोत जोत समझाईआ। तेरा लहणा देणा निरगुण आपणे हत्थ रखाया, सरगुण चले ना कोई चतुराईआ। पूरब धार दा पूरब लेरवा परदा परदिआं विच्चों चुकाया, समझ तों बाहर समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा भेव चुकाईआ।

भगत कहे मैं तन नहीं वजूद, माटी रवाक ना कोई वडयाईआ। मेरी जगत नहीं हदूद, दीन दुनी रंग ना कोई रंगाईआ। मेरा मालक इक्क महिबूब, हरि करता धुरदरगाहीआ। जिस दी मेरे तत्त करदे पूज, सेवा विच्च समाईआ। भज मिटाए दूआ दूज, दुतीआ लेरवा दए चुकाईआ। जिस मेरा पूरब लेरवा लिआ बूझ, जन्म जन्म दा लहणा आपणे हत्थ रखाईआ। मैनूं सतिगुर शब्द ने दिती सूझ, बिन अक्खरां अक्खर पढ़ाईआ। किसे कम्म नहीं आउणा तत्त काया कलबूत, पंज तत्त ना कोई चतुराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप बणाईआ।

सत्त सावण कहे मैं अक्खां लईआं खोलू, दोह हत्थां नाल दबाईआ। सुणिआ अगम्मी बोल, अणबोलत दिता जणाईआ। उह तक्क लै भगत आया भगवान दे कोल, दो जहानां पन्ध मुकाईआ। सच दवारे होवे चोहल, चोली रंग रंगाईआ। झट्ट उसे वेले सतिगुर शब्द वजाया ढोल, मरदंगा अगम्म अथाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

ਸੱਤ ਸਾਵਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਵੀ ਆਤਮਾ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦਿੱਤੀ ਜਣਾਈਆ। ਜੋ ਜਗਤ ਛੁਡ੍ਹ ਸੰਸਾਰ, ਭਜੀ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਪੱਥ ਨਿਵਾਰ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਤਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਰਖ ਸਸ ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ। ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਕਰਨ ਜੈਕਾਰ, ਗਣ ਗੰਧਰਵ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਣ ਬਲਹਾਰ, ਬਲ ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਬੜਾ ਹੋਣਹਾਰ, ਸੂਰਬੀਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਛੁਡਿਆ ਕੂਡ ਪਾਰ, ਮੁਹਬਤ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਪੁਜ਼ਯਾ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਘਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਆਪਣੇ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਏਹ ਆਤਮਾ ਚਰਨ ਕੌਰ ਨਹੀਂ ਏਹ ਚਰੀਏ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਸਿਰਤਾਜ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਲੇਖਾ ਕੀਤਾ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੀਤੀ ਭਗਤਾਂ ਵਾਲੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕਰੀਏ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਦੇਣੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਵੇਰਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਾਵਣ ਗਾਉਣ, ਢੋਲੇ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਫੱਲਲ ਬਰਸਾਉਣ, ਜਗਤ ਪਤ ਟਹਣੀ ਕਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਚਾਉਣ, ਪਰਚੇ ਭਗਤੀ ਵਾਲੇ ਤਕਕਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਲ ਖੇਲਿਆ ਸੱਤ ਸਾਵਣ ਸੌਣ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਪਾਣੀ ਪੈਣ, ਪਵਣ ਉਨਜਾ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਏਹ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਜਾਣੇ ਕੌਣ, ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਿਛੁ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਏਹ ਭਗਤ ਪਾਰਾ ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਮਾਰਗ ਭਗਤੀ ਵਾਲਾ ਆਯਾ ਦਰਸਾਉਣ, ਦਰਸ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਬੁਰਜ ਹੱਕਾਰੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਆਯਾ ਢੈਹਣ, ਹੁੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁਝਾਈਆ। ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਆਯਾ ਵਸਾਉਣ, ਸਦਾ ਸਦ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਯਾ ਵਰਚਾਉਣ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਮੇਰੇ ਕੁਟਮੱਚ ਵਾਲੇ ਕਦੀ ਨਾ ਰੋਣ, ਜੀਵਤ ਜੀਅ ਜੀਅ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਕਹਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਸਾਡੀ ਅਗਮੀ ਗਲਲ ਮਨਨ, ਮਨਸਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਤੇਰਾ ਚਨਨ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਵਿਚਚ ਰਲਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਬੇੜਾ ਬਨ੍ਹ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੌਰ ਦਾ ਲੇਰਖੇ ਲਾਉਣਾ ਤਨ, ਵਜ੍ਹੂਦ ਆਪਣੇ ਸਾਂਗ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਗੁਸ਼ਾ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਰਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਦੁਨੀ ਵਿਚਚ ਫੇਰ ਪਏ ਨਾ ਜਸ਼, ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਮਿਲਿਆ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਅਗੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਡਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਏਸ ਦਾ ਵੇਰਖਣਾ ਹੁੱਡ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਚਰਮ, ਚਮਮ ਵ੃਷ਟੀ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਕਹਣ ਏਹਦੀਆਂ ਹੁਣੀਆਂ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਰਾਖ ਨਾਲ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਿਲ੍ਲੀ ਦਵਾਰ ਦੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਭਰਨ, ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਏਹਦੀ ਗਥਾ ਪਢਨ, ਅਗਲਾ

लेरवा फेर समझाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा संग बणाईआ ।

आत्म धार मिली विच्च निरँकार, निराकार विच्च समाईआ । तन वजूद दा लहणा विच्च संसार, संसारी भण्डारी सँघारी वेरवो चाई चाईआ । सम्मत शहनशाही दस रिहा ललकार, कूक कूक सुणाईआ । जिस पुरख अकाले दीन दयाले कलिजुग कूड़ी क्रिया दीन दुनी चों कहुणी बाहर, लोकमात रहण ना पाईआ । उह भगत दवारा करे त्यार, जमन किनारा इक्क सुहाईआ । जिथे कृष्ण काहन ने मारी लकार, सर्वीआं संग सुखन दिता सुणाईआ । जिस वेले आवे कल कलकी करनेहार, करता पुरख धुरदरगाहीआ । जिस भगतां दा करना भगती नाल विहार, भगतन आपणे रंग रंगाईआ । दीन मज़हब तों वसे बाहर, जात पात ना कोई रखाईआ । शाह सुलतान शब्द दी मारे मार, नाम खण्डा इक्क चमकाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप बणाईआ ।

गुर अवतार पैगंबर कहण पंज तत्त जगत होणे सवाह, मिट्ठी खाक नजरी आईआ । सतारां हाढे ने किहा भगतां दे भगत बणिओ गवाह, शहादत अवर ना कोई भुगताईआ । पंझी प्रकृतीआं दा लेरवा दिता सी लिखा, पंजां तत्तां नाल मिलाईआ । पंझी पंझी फुट्ट दा नाप आप समझा, पड़दा पड़दिआं विच्चों उठाईआ । उस लेरवे नूं पूरा करना प्रभ दी आदि जुगादी अदा, अदल इन्साफ आपणे हत्थ रखाईआ । बिना भगतां तों शहीदी सके कोई ना पा, शब्द शहीद ना कोई अखवाईआ । पंजां गुरमुखां एहदीआं अस्थियां रवड़नीआं नाल चाअ, चाउ घनेरा नाल रखाईआ । जिथे नौं खण्ड पृथमी सीस दए झुक, सत्त दीप लागण पाईआ । उस विच्च एहदा तत्तां वाला फोटू देणा टिका, टिकके नाम वाले छुहाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप निभाईआ ।

पंज तत्त कहण भगतो असीं करीए प्यार, प्रेमीउँ देईए जणाईआ । मेरा भगत दवार तों बाहर नहीं कोई घर बाहर, मात पित सौहरे पईए दोवें दित्ते तजाईआ । मैं ना चरनी ना चरन कौर मैं सतिगुर चरन दा शिंगार, सोहणा रूप जणाईआ । मैं प्यार नाल कहां गुरमुखो मेरा भगत दवारे विच्चों बाहर कदे ना करयो संस्कार, मेरी माटी खाक बाहर उडण कोई ना पाईआ । फिर चुकक के लै जाइओ दिल्ली दरबार, आपणी खुशी नाल उठाईआ । मैं सौवांगी नींहां हेठ पैर पसार, चार जुग दा आसण लाईआ । मेरे होणगे तिन्न दवार, दरवाजे तिन्न तिन्न समझाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप खिलाईआ ।

तत्त कहण सानूं अगनी साड़ना की, कीमत करते लई पाईआ । असीं बथेरा जगत लिआ जीअ, जीवण सतिगुर भेट कराईआ । झगढ़ा मुक्कणा साडे तिन्न हत्थ सीअ,

ਰवਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਲਿਖਵਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਆਸਣ ਲਾਉਣਾ ਦਿਲ੍ਲੀ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰੀ ਨੀਂਹ, ਨੀਂਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ। ਤਉ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਹਤਥ ਲਾਉਣਗੇ ਸਿਰਖ ਵੀਹ, ਇਕੀਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ ਇਕਕੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇ ਉਸੇ ਦੀ ਧੀ, ਅੱਤ ਉਸੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ।

ਤਤਤ ਕਹਣ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚਕਾਰੀ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰਾਂ ਦੀਦਾਰ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਪਹੁੰਚੀ ਸਚਖਵਣਡ ਸਚੇ ਘਰ ਬਾਹਰ, ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਕਾਰ, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਅਗਗ ਤਪਾਈਆ। ਟਹਿਲ ਸਿੱਧ ਏਹਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਵਿਹਾਰ, ਮਾਚਸ ਲਹਦਿਉੱਚ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੂੰ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵੀਰ ਵੀਰੋ ਸਭ ਦਾ ਖਿਵਦਮਤਗਾਰ, ਸੱਚ ਸੱਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਹੜਾ ਸਿਦਕ ਮਰੋਸਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਧਾਰ, ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਵੱਡ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

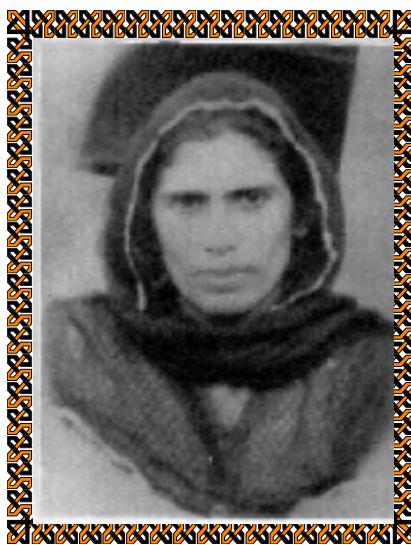
ਤਤਤ ਕਹਣ ਸਾਡਾ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਪਾਰ, ਚਰਨੀ ਨਾਉੱਚ ਰਖਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰੀ ਕਹਦੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਏਹਦੇ ਉਤੇ ਪਾਓ ਹਾਰ, ਜਿਤਨੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਸਾਰੇ ਦਿਤ ਟਿਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਇਕੀ ਬੋਲੀ ਜੈਕਾਰ, ਸੋਹਣੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਮੰਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਈਏ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੁੜ ਕੇ ਆਈਏ ਨਾ ਵਿਚਕਾਰੀ ਸੰਸਾਰ, ਜਨਣੀ ਕੁਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਅੱਤ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਨਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਆਤਮਾ ਕਹੈ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਨਚਵਦੀ, ਉਛਲਾਂ ਕੁਦਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲੀ ਸੱਚ ਦੀ, ਪ੍ਰਭ ਸੱਚ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰੀ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਕ ਦੀ, ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਜਗਤ ਤੁਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚਕਾਰੀ ਰਚਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ ਸਤਿ ਦੀ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਿਚਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੇ ਦਾ ਸਤਥਰ ਘਤਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰਡਾ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ।

ਆਤਮਾ ਕਹੈ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਪ੍ਰਵਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਿੱਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਥੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੋਂਹਦੇ ਜੋਤ ਜੋਤ ਵਿਚਕਾਰੀ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਬਾਂਸ ਸਰਬਾਂਸ ਸੋਹਣਾ ਦਿਸਿਆ ਦਿਸਿਆ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਹਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਇੜਹਾਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਧਨ੍ਨ ਭਾਗ ਜੇ ਛੁਡ੍ਹਿਆ ਸੰਸਾਰ, ਨਾਤਾ ਕੂਡ ਆਈ ਤੁਡਾਈਆ। ਅਗੇ ਇਕਕ ਦਾ ਕਰ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਇਕਕ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਇਕੇ ਨੂੰ ਕਰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਇਕਕ ਵਿਚਕਾਰੀ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੱਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਵੇਰਵ
ਵਿਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ
ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਾਉੱਦੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਢੋਲੇ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਉਹ
ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਨਾਲਾ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਅਕੇਲਾ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਸੇਵਾ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦਿਤਾ ਤੁਫ਼ਾਏ ਅੱਤ ਦੁਕਖ ਝਲਲਣਾ ਪਿਆ ਨਾ ਵਿਚਚ ਸਂਸਾਰ, ਝਲਕ
ਵਿਚਚ ਪਲਕ ਵਿਚਚ ਖਲਕ ਦਾ ਨਾਤਾ ਦਿਤਾ ਤੁਝਾਈਆ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਿਖਚੀ ਆਪਣੇ ਦਵਾਰ,
ਜਿਥੇ ਦਵਾਰਕਾ ਵਾਸੀ ਕ੃ਣ ਆਸਾ ਗਿਆ ਰਖਾਈਆ। ਸਰਵੀ ਦਾ ਸਰਵੀਆਂ ਨਾਲ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਬਿਨ
ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਪਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਪਾਰ, ਮਨਜੀਤ ਜਗਦੀਸ਼
ਹਸ਼ਸਣ ਕੁਦਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸਚ ਦਸ਼ ਕੀ ਖੇਲ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਕੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।
ਮੈਂ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਤਹ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਧਾਰਾਂ ਦਾ ਧਾਰ, ਸਜ਼ਜਣਾ ਦਾ ਸਜ਼ਜਣ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ।
ਮੈਂ ਇਕ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਸਿਰਖ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਦ ਸੇਵਾ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ
ਮੈਂ ਕੇਹੜੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਕੇਹੜੇ ਬਾਹਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਛੁ ਕੇ ਆਤਮਾ ਦਰਗਾਹ ਆਪਣੀ ਵਿਚਚ ਲਿਆ
ਪਹੁੰਚਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਚਚ ਦਸ਼ਸਦਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੀ ਨਾਲ ਜ਼ਬਾਨ,
ਕਿਛ ਕਹਣ ਕਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵ ਵੇਰਵ ਕੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈਰਾਨ, ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ
ਦਿਸਦੇ ਰਹੇ ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਬਾਣ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਹਸ਼ਸਦੀ
ਰਹੀ ਏਹ ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੈਂ ਛੜ੍ਹ
ਯਾਣਾ ਜਹਾਨ, ਛਿੰਨ ਵਿਚਚ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਧਨ ਭਾਗ ਜੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਪਹੁੰਚੀ
ਆਣ, ਪਿਛਲਾ ਚੇਤਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਏਥੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾਣ, ਸੋਹਣਾ ਰਾਗ
ਅਲਾਈਆ। ਧਨ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਤੁਫ਼ਾਯਾ ਜੀਅ ਪੁਰਾਨ, ਸ਼ਵਾਸਾਂ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਨ
ਭਗਤੋ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕਰਾਂਗੀ ਆਣ, ਕਦੀ ਕਦੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹਸ਼ਸਦੀ ਹਸ਼ਸਦੀ ਵਰਖਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ
ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਣਾਉਣਾ
ਵਿਧਾਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਇਦਾ ਭਗਤੀ ਧਾਰ ਭਗਤੀ ਵਾਲਾ ਸਮਝਾਈਆ।

(੮ ਸਾਵਣ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦਸ)

“ਮੈਂ ਨਾ ਚਰਨੀ ਨਾ ਚਰਨ ਕੌਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਦਾ ਸ਼੍ਰੰਗਾਰ”

★ ੬ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦਸ ਦਿਲ੍ਲੀ ਧੀਰਪੁਰ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਕਖਣ
ਸਮੇਂ ਸਵੇਰੇ ਸਾਡੇ ਦਸ ਵਜੇ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਸਾਚਾ ਮੀਤ, ਮਿਤ ਪਾਰਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਠਾਂਢਾ ਸੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਏਕਕਾਰਾ ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤ, ਤੈਭਵਣ ਧਨੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰੱਜਣ ਸਦਾ ਜਗਜੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ, ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਚਲਾਏ ਰੀਤ,
ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਰਾਂਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਆਦਿ ਆਦਿ ਦੀ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣੀ ਵੱਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਰਾਮਾ ਕ੃ਣਾ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹਾਮਦ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਧਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ, ਸਿੱਘ ਸਿੱਘ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਅਵਤਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਵਿਚਿ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਥਾਰੀ ਵਿਛਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਕੇਖਣਹਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਬਾਹਰ ਇੜਹਾਰ, ਸਿਫਤਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਧਾਰ ਧਾਰ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਮ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਰਨੇਹਾਰ ਏਕਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਅਜਮਜੀ ਵਜੂਡਲ ਜਸੀਉਲ ਜਕੂਤੇ ਆਧਿਸ਼ਾਹੇਜਮਾ ਨੂਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ ਮੁਹਮਦੇ ਦਵਾ ਜਬੀਉਲ ਜਸਮਾ ਮੁਵਿਵਜੀ ਨਵਿਸ਼ੁਲ ਜਿੰਬਾਏ ਖੁਦਾ ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕੋਨਾ ਕੁਨਿਜ ਸ਼ਾਹੇ ਜਵਿਜ ਰੋਜਮ ਮਬੀ ਮਵਸਤੀ ਤਵਲਾ ਜਿੰਬਾਏ ਜੁਕਨਨਿਸਤਾ ਜਬਰਾਈਲੇ ਜਸਮੂ ਰਹੇ ਨਵਾਸਤੋ ਮਜਾ ਅਸਤੇਮਜਾ ਮਵਜਲ ਤਵਜਲ ਮਜੀਉਲ ਕਮੋਜੇ ਜਾਮਿਸਤੀ ਦੰਬਾਏ ਖੁਦਾ ਕਾਅਬਾਏ ਕੁਵਿਦ ਸ਼ਰਅ ਏ ਜੁਵਿਦ ਨੂਰੇ ਚਸਮ ਅਰੰਗ ਵਜੀ ਨਵੀਜੇ ਤਜੀਹ ਜਸੀਉਲ ਜਸਮਾ ਰਹਿਨੁਮਾ ਇਕਕ ਨੂਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਧਾਰ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ

ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਏਕਾ ਧਾਰ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਂਸ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚਚ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਬਰ ਗਏ ਉਚਵਾਰ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸੋ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਵਾਰਸ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਾਰਕਾਂਸ਼ੀਅਤ ਜਗਤ ਵਿਚਚ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਸਦਾ ਸੁਹਝਣਾ ਹੋਵੇ ਵਕਤ, ਵੇਲਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਫਕਤ, ਫਿਕਰੇ ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਰਾਗ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਵਕਤ ਸੁਹਝਣਾ ਆਯਾ, ਸੋਹਣੀ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੁਣਨਾਥਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਥਾ, ਖੇਲਣਹਾਰ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਬਰ ਗੁਰ ਸਾਂਗ ਮਿਲਾਥਾ, ਏਕਾ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਛੁਪਾਥਾ, ਭੇਵ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਰਵਿਦਾਸ ਦਏ ਗਵਾਹਿਆ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਬਾਲਮੀਕ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਥਾ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੈਂ ਭਗਤ ਪਾਰਾ ਸੀਤ, ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚਚ ਗਰੀਬੀ ਵਾਲੀ ਰੀਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲੀ ਆਈਆ। ਅੰਦਰੋਂ ਕਾਧਾ ਸਭ ਨੇ ਕਰਨੀ ਠੱਢੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਮਨ ਮਨੁਆ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾਉਣਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੁੱ ਸਚ ਪਢਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦਿਉਹਾ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਲਾ ਹੋਣਾ ਨਾਲ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪਿਚਲੇ ਗਿਆ ਬੀਤ, ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਬਾਲਮੀਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਟਵਾਰਾ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਮੇਰੀ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਲਿਖਧਾ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰਾ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਵਰ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਵਿਚਾਰਾ, ਜਗਤ ਅਕਲ ਬੁਦ਼ਿ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰਾ, ਰਾਮ ਰਮੈਆ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਹੋਵੇ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਅੰਤ ਕਨਤ ਦੇ ਕੇ ਸਚ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਭਗਵਨਤ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ।

ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਚ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਚ ਵਡਧਾਈਆ। ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ

ਸਭ ਦੇ ਜਾਵਾਂ ਰਚ, ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ ਨਾਲ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਵ, ਕੱਚਨ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤਿ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਉਣੀ ਰਤ, ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਾ ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਹੱਡ੍ਹ, ਵਸਤ ਸਚ ਨਾਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਜ਼ਿੰਜੀਰ ਦੇਣੀ ਕਹੁੰ, ਕਟਾਕਥ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੂੰਝ ਦਵੈਤ ਮੇਟਣਾ ਫਢ੍ਹ, ਪਛੀ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਬੰਧਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਢ੍ਹ, ਵਟਣਾ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਮਲਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਵਿਚ ਘਟ ਘਟ, ਘਟ ਘਟ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਕਲਮੇ ਰਹੇ ਰਟ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਸੋਹਲੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਤਹ ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਿੰਝਣਾ ਸੁਹਾਏ ਖਢ੍ਹ, ਰਖਟੀਆ ਇਕਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਲਟ ਲਟ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਦਾਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤ ਮਾਰ ਕੇ ਸਡ੍ਹ, ਸੋਈ ਸਵਾਣੀ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਕਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੀ ਕਰਨੀ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਚਰਨੀ, ਚਰਨੀ ਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਫੋਟੋ ਦਾਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਮੇਰਾ ਝਾਗਢਾ ਨਹੀਂ ਵਰਨੀ ਬਰਨੀ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੱਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹੁਨਦੀ ਇਕਕੋ ਮਾਰਗ ਹੋਵੇ ਉਤੇ ਧਰਨੀ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਪੌੜੀ ਸਭ ਨੇ ਚਢ੍ਹਨੀ, ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵਿਚੋਂ ਹੜ੍ਹਨੀ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਤਾ, ਸਚ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਨਾਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਜੋ ਬਿਦਨਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਿੰਝਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕੀਤਾ ਅਨ੍ਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ। ਝਾਗਢਾ ਪਾ ਕੇ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜਾਤਾ ਪਾਤਾ, ਮਾਣਸ ਮਾਨਵ ਦਿਤੇ ਟਕਕਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਰਕਖ ਕੇ ਢੂੰਘਾ ਖਾਤਾ, ਭੇਵ ਅਮੇਦ ਦਿਤਾ ਛੁਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਦੀਪ ਸਾਤਾ, ਨਵ ਖਣਡ ਖਣਡ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਨਵ ਸਤ ਕਹਣ ਸਾਡਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਅਪਾਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤੀ ਮਾਣ | ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਸ਼ਕਾਰਾ, ਡਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚ੍ਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਖੇਲ ਸਾਂਗ ਹਜਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹਮਦ ਧਾਰਾ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬਾਨ ਬੀਦੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰਾਂਪਰ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਮੀਤ ਸਾਜਣ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਜੋ ਭਗਵਨ ਹੋਏ ਧਾਰਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚ੍ਚ ਸਮਾਈਆ। ਨੌ ਖਣਡ ਕਹਣ ਸਤ ਦੀਪ ਅਸੀਂ ਤਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬੋਲੀਏ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਸੱਤ ਦੀਪ ਕਹਣ ਸਾਡੀ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਮਪਰ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਾਡੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਧਨਬਾਗ ਜੇ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਘਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਮਾਨਵ ਜਾਤਿ ਇਕਕ ਹੋਏ ਪਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਕੇ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋ ਭਗਤ ਸਨਤ ਸੂਫੀ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹ ਹੋਵੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਭਗਵਨ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕੌਈ ਸਿਕਦਾਰ, ਮਜ਼ਬਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੌਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਰਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧਵਲ, ਧਰਮ ਨਾਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀ ਇਕਕੋ ਅਵਲ, ਆਲਮੀਨ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਨਾਲ ਕ੃਷ਣ ਕਾਹਨ ਸਵਲ, ਸਾਂਵਰੀਆ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਛਕਾਈ ਪਵਲ, ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਆਪਣੇ ਕੱਵਲ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਆਯਾ ਨੌ ਮਾਘ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਨਤਰ ਉਪਜਿਆ ਇਕਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰੀ ਕੂੰਡੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਪਾਪ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਵੇਖਣਾ ਚਿਰਾਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ। ਨੌ ਰਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਚਾਰੇ ਲਿਰਖਾਰੀਤ ਲਿਰਖੇ ਲਗਣੀ ਆਗ, ਅਗਨੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੌਈ ਬੁਜਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰੰਗਤ ਹਕੂਮਤਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ਤਾਗ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁਚ਼ੇ ਕੌਈ ਨਾ ਵਾਤ, ਸੰਗੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੌਈ ਬਣਾਈਆ। ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਹੋਏ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁਣਟ ਅਨੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰਖੇਲ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਲਿਰਖਾਰੀਓ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਸੇ ਗਾਨਾ ਬਧਾ ਮੈਹਨਦੀ ਤਨਦਾ, ਸੰਗ ਸੁਹਮਮਦ ਚਾਰ ਧਾਰ ਰਲਾਈਆ। ਏਹ ਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨਧਾ, ਅਕਲ ਬੁਦ਼ਿ ਸਮਯ ਕੌਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਵਿਚਚ ਅਨਧਾ, ਨਿਯਾ ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੌਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਲਧਾਂ, ਭਜ਼ਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਅੰਨਤਮ ਸਭ ਦਾ ਹਾਲ ਹੋਣਾ ਮੰਦਾ, ਮੰਦਬਾਗ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਅੰਨਤਮ ਹੋਧਾ ਕਨਾਹੂ, ਕਨਾਹੂ ਘਾਟ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਧਿਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋ ਵੇਦ ਵਧਾ ਪਾਈਆਂ ਵੱਡਾ, ਚਾਰ ਲਕਰਖ ਸਤਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਸਲੋਕ ਅਠਾਰਾਂ ਪਰਾਣ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਕੇਹੜੀ ਰਖੇਲ ਰਖੇਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੋੜ ਨੂਰੀ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪੰਡਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਭੇਵ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਚਮਕੇ ਚੰਡ ਪ੍ਰਚਣਡਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਢੋਲੇ, ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ

बोले, अनबोलत राग सुणाईआ। जिस दे अवतार पैगम्बर गुरु धर्म धार दे तोले, नाम कंडे हत्थ उठाईआ। जिस ने दीनां मज़बां वाले हट्ट खोले, चार कुण्ट दिती वरताईआ। जिस दे लेखे विच्च लहणे देणे सभ दे कोले, कौल इकरार नाल बणाईआ। उह वेरखे धार उपर धौले, धर्म धार नाल जणाईआ। जिस ने सच दवारे खोले, खालक खलक खलक समझाईआ। नव सत तक्कणे रौले, सांतक सति ना कोई वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

धरनी कहे मैं चारों कुण्ट मारां ध्यान, बिन नैणां नैण खुलाईआ। उह वेरखो पंडत नारद आउँदा बिना रसना तों दए बिआन, बिन जिह्वा जिह्वा रिहा दृढ़ाईआ। उठ वेरख की खेल करे श्री भगवान, हरि करता धुरदरगाहीआ। जिस सत दीप हुक्म चलाया ते वरतणा विच्च जहान, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। लहंदी दिशा अकर्व पुट्ट लै ते नाल सुण लै कान, बिन कन्नां दिआं सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप रिविलाईआ।

धरनी कहे मैं नारद की दस्सां, सच सच जणाईआ। मैं दीन दुनी नूं वेरख वेरख हस्सां, जो मेरे उत्ते सोभा पाईआ। किसे दे अंदर रिहा नहीं प्रभू दे प्यार दा रसा, रसना जिह्वा ढोले सारे गाईआ। मैं दूर दुराडी जगत जगिआसूआं कोलों नस्सां, भज्जां वाहो दाहीआ। मैनूं औं जापदा प्रभू दा भगत कोई विरला कोटां विच्चों लक्खां, गणती गणत ना कोई गिणाईआ। पर याद कर लै नारदा सृष्टी औं सङ्घनी जिवें सङ्घदा पुतला ककरवां, चारों कुण्ट वेरखणा थाउँ थाईआ। कलिजुग खेल होणा वांग बाज़ीगर नटां, नटूआ हो के आपणा स्वांग वरताईआ। मैं अन्त इकक प्रभू ते आपणी आसा सट्टां, दूसर ओट ना कोई तकाईआ। जिस दीन मज़हब दीआं मेटणीआं वैटां, झगड़े नाम ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

नारद कहे धरनीए मैं वी होया हैरान, हैरानी मेरे अंदर छाईआ। कलिजुग कूड़ दिसे प्रधान, चारों कुण्ट भज्जे वाहो दाहीआ। शरअ रूप बणी शैतान, शरीअत करे लड़ाईआ। इन्सान दा वैरी बणया इन्सान, इन्सानीअत हत्थ किसे ना आईआ। पर याद कर लै जो सईआ नूं संदेशा दिता राम, बनवासी आपणा हुक्म सुणाईआ। कलिजुग कूड़ कुड़यार होणा जगत जहान, नव सत आपणा रंग रंगाईआ। जो अरजन नूं गीता लिखण लिगिआं दस्सया काहन, घनईआ धुर दा हुक्म दृढ़ाईआ। कलिजुग अन्त प्रभू दी करे कोई ना पहचान, भगवन रंग ना कोई समाईआ। नौ खण्ड पृथमी होवे परेशान, परेशानी विच्च दुहाईआ। अन्तर आत्म उपजे ना ब्रह्म ज्ञान, ब्रह्म विद्या ना कोई पढ़ाईआ। अमृत रस मिले ना पीण खाण, निझर झिरना ना कोई झिराईआ। धर स्वामी ठाकर मिले किसे ना आण, तन मन्दर वज्जे ना कोई वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा संग आप बणाईआ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਛ ਤਕਾਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਉਹ ਵੇਰਵ ਲੈ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਝਾਗੜਾ ਪੈਣਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦੀਨਾ ਮਕਕਾ, ਕਾਅਬੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਢੁਢਾਈਆ। ਫੇਰ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਹੋਣਾ ਨਾਲ ਬੂਰਾ ਕਕਕਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀਆ। ਨੌ ਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਰਸੀਆ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਲਗਣਾ ਧਕਕਾ, ਅੰਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਕੀਮਤ ਰਹਣੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਟਕਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਮਾਧਾਰੀ ਮਿਠੀ ਖਾਕ ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਲਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਣੀ ਸਤ੍ਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮਨੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਂਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਨਾਰਦ ਜੀ ਮੈਂ ਵੀ ਚੁਕਕਯਾ ਭਾਰ, ਨਵ ਖਣਡ ਚੁਰਾਸੀ ਲਕਖ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਪੁਕਾਰ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਘਾਰੇ ਪਾ ਸਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਹੋਈ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਤੇਰਾ ਨੂਰੀ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਲਮਯਾਂ ਵਾਲੀ ਖਾਰ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨੂਰ ਤਜਿਆਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਦੇ ਧੂਂਆਂਧਾਰ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਜੈਕਾਰ, ਇਕਕੋ ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਮਨਦਰ ਹੋਵੇ ਦਵਾਰ, ਸ਼ਿਵਦੁਆਲਾ ਮਠ ਗੁਰੂ ਦਵਾਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇ ਧੁਨਕਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰੀ ਹੋਵੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਡਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜ਼ਦਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸਿਕਦਾਰ, ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਣਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਤੇਰੀ ਵਜ਼ੇ ਵਧਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਮਾਂ ਨਮਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਤੇਰੇ ਲਾਗੋਂ ਪਾਈਆ। ਜੋ਷ਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਰਖਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੜਾ ਚਲਾਕ, ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਬੀਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਕ, ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਲਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਆਪ ਤਠਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਦਰਸਦਾ ਰਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਵਾਕ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਢੋਲਾ ਗਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਸੋ ਅੰਤ ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਵਾਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਖਿਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਨਾਰਦ ਜੀ ਮੈਂ ਉਸੇ ਨੂੰ ਟੇਕਾਂ ਮਥਥਾ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਸਤਥਰ ਲਥਥਾ, ਧਾਰਡਾ ਸੇਜ ਹੰਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਰਦੇ ਕਥਾ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਬਾਈਬਲ ਤੁਰੈਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ, ਜੋ ਧਿਆਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦਾ ਅਗਮੀ ਇਕਕੋ ਮਥਥਾ, ਤੀਰ ਤਰਕਥ ਕਮਾਨ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਤਠਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਧੁਦ ਬਿਨਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਹਤਥਾਂ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਉਹ ਮਾਲਕ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦਿਤਾ ਅਧਾਰ, ਉਦਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਨਿਰਅਖਰ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਅਕਖਰ ਦਿਤੇ ਉਚਚਾਰ, ਜਗਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਜਦ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮਛ੍ਹ ਬਣਾਏ ਗੁਰੂਦਵਾਰ, ਚਰਚਾਂ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦੱਸ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਰੰਗ ਦਿਤਾ ਰੰਗਾਈਆ। ਝਾਗਡਿਆਂ ਵਿਚਚ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਪਿਛਲੀ ਦਾਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਕਾਹਨ ਕਾਹਨਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਆਯਾ ਸੁਹਯਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਦਿ ਨਿਰੱਜਣਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਦਰਦ ਦੁਃਖ ਭਯ ਮਹਿਸੂਸ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਉਹ ਭਗਤਾਂ ਪਾਵੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਭਿਆਨ, ਨਿੜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅਕਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਚ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੰਡਣਾ, ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਕਜ਼ਜਣਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਢਕਾ ਵੜਣਾ, ਚਾਰੋ ਕੁਣਟ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਉਹ ਝਾਗਢਾ ਮੇਟੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਾਧਾ ਬਦਨਾ, ਜਿਸੰ ਜਮੀਰ ਵਿਚਚੋਂ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗਣਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕਵਣ ਵਕਤ ਸੰਭਾਲੇ, ਸਮੱਲ ਬੈਠਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲੇ, ਗਰੀਬ ਗਰੀਬਾਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਚਾ ਧਨ ਮਾਲੇ, ਧਨ ਦੌਲਤ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਸਾਚੇ ਢਾਲੇ, ਪਤ ਟਹਣੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਧੋਏ ਦਾਗ ਕਾਲੇ, ਦੁਰਮਤ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਅੰਦਰੋਂ ਉਛਾਲੇ, ਸਵਾ ਸੇਰ ਪਾਣੀ ਲਿਖਵਾਰੀਆਂ ਦਾਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਪੰਜ ਪੰਜ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਭਾਲੇ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਨਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਵਸੇ ਨਾਲੇ, ਪਰਮਾਤਮ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਘਾਲਣਾ ਰਹੇ ਘਾਲੇ, ਰਵਿਦਾਸ ਰਖੀਦਾਸ ਨਾਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੂਕ ਕਹਾਂ ਪੁਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਮੁਰਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਲਮੀਕ ਦਿਤਾ ਤਾਰ, ਬਟਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਢਾਕੇ ਮਾਰਦਾ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਚ ਲੁਟੇਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਦਚਣਾ ਰਾਮ ਦੇ ਲੇਖੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹਾਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਲਹਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਗੱਲ ਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਕਾਹਨ ਕੂਝਨ ਵੇਰਖੇ ਨੈਣ ਮੁੰਧਾਰ, ਨੈਣ ਮੂੰਦ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜੋ ਧਾਰ ਧਾਰ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਦਾ ਕਰਾਂ ਝੜਹਾਰ, ਜੋ ਸਿਪਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਦੀ ਵਜਾਵਾਂ ਸਿਤਾਰ, ਜੋ ਸੁਤਤਿਆਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਏਹ ਸਾਰੀ ਸੁਣਾਈ ਦਾ ਸਤਿਜੁਗ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇਗਾ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਅਜ਼ਜ ਦਾ ਲੇਖਾ

ਇਸ ਦੀ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਦਰਖਨ ਸਿੱਧ ਦੀ ਪੁਟ੍ਠੀ ਦਿਸੇ ਤਲਵਾਰ, ਢਾਲ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਖਾਲੀ ਗਲਾਸ ਕਹੇ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਹੋਣੀ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਫਲ ਕਹਣ ਫਲ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਵੇ ਨਾਰੀ ਨਾਰ, ਬਿਨ ਹੜ੍ਹਾਂ ਹੜ੍ਹ ਵਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਵੇਰਵ ਲੈ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਗੁਝ੍ਹ, ਲਾਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕ ਵਾਰ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੋਂ ਸਭ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਣੀ ਤੁਝ੍ਹ, ਟੁਝ੍ਹਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੁਡਾਈਆ। ਨੌ ਰਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਪੈਣੀ ਲੁਝ੍ਹ, ਕਲਿਜੁਗ ਲੁਟੇਰਾ ਫਿਰੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮੜ੍ਹਬਾਂ ਹੋਣੀ ਫੁਝ੍ਹ, ਮੇਲਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੀ ਸੂਛਟੀ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਬੁਲਾਂ ਬੁਝ੍ਹ, ਹਿਰਦੇ ਰਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਭਾਗ ਜਾਣਾ ਨਿਰਖੁਟ, ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਸਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਮੌਲਣੀ ਰੂਤ, ਰੂਤਡੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਥਲਲੇ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਦਬਣਾ ਬੁਤ, ਬੁਤਖਾਨੇ ਵੇਰਖਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਏਹ ਵਿਹਾਰ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਸੁੱਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਮੈਂ ਕੀ ਵੇਰਖਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗਨ, ਸਗਲਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਅਨੁਤਰ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ ਮਗਨ, ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਓਡਣ ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੀਸ ਰਿਂਗਟੀ ਹੋਈ ਨਗਨ, ਸਿਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਗਣ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕੀ ਹੋਧਾ ਜੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਲਗਣੀ ਅਗਨ, ਅਗਨ ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਸਮਯਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਜ਼ਣ, ਮਿਤ੍ਰ ਮੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਅਨੱਤ ਗੜ੍ਹ ਹੱਕਾਰੀ ਭਾਣਡੇ ਮਿਤ੍ਰ, ਮਨ ਮਮਤਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਿਵਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਤਕਕਾਂ ਸਾਖਵਾਤ, ਬਿਨ ਅਕਰਵੀਆਂ ਅਕਰਵ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਲਿੱਖੀ ਗਾਥ, ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਚਲਦਾ ਵੇਖਦਾ ਰਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਅਨੱਤ ਲਹਣਾ ਉਸ ਹਤਥ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਜੋ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜੋ ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਅਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਸੋ ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਮਸਤਕ, ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਬਿਧਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਿਵਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ, ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਮੇਰਾ ਕਾਹਨ ਨਾਲ ਧਰਾਨਾ, ਜੋ ਸਰੀਰੀਆਂ ਸੁਖਵਨ ਗਿਆ ਸਮਯਾਈਆ। ਦੁਨਿਆਂ ਦੀਨ ਵਿਚਿ ਬਦਲ ਜਾਣਾ ਜਮਾਨਾ, ਜਮਨ ਕਿਨਾਰਾ ਸਾਂਗ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂਡ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰਧਾਨਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਦੀਨ ਮੜ੍ਹਬ ਹੋਣਾ

ਬੇਗਾਨਾ, ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਗਏ ਨਾ ਕੋਈ ਤਰਾਨਾ, ਤੁਰੀਆ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨਾ, ਕਾਹਨ ਕਾਹਨ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਜਿਸੀ ਅਸਮਾਨ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਧਾਨਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਣੀ ਬਾਤ, ਪਿਛੇ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਲੋਕਮਾਤ, ਕਾਹਨ ਘਨਈਆ ਗਿਆ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁਚ਼ਣੀ ਨਹਿਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਾਤ, ਸਾਂਗੀ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਮਾਈਆ। ਕੀ ਹੋਯਾ ਜੇ ਅਠਾਰਾਂ ਕਥੂਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਖਾਤ, ਧਰਮ ਯੁਦਧ ਯੁਦਧ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਾਹਨ ਨੂੰ ਧਾਦ, ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਦਾਦ, ਵਸਤ ਅਨਮੁਲ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ ਹੋਏ ਆਬਾਦ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਇਕਥੇ ਹੋਣਗੇ ਸਾਰੇ ਸਨਤ ਸਾਧ, ਸੂਫੀਆ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਰਹੇ ਨਾ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਵਿਰਖ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹਾਦ, ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਵਾਹਿਦ, ਗਾਡ ਇਕਕੋ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀ ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਸਾਂਦੇਸ਼, ਜੋ ਕੁਣ ਘਨਈਆ ਕਾਹਨ ਕਾਹਨ ਗਿਆ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਦੂਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈ ਪੁਚ਼ੀ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸੱਚ ਦੱਸ ਏਹ ਧਾਮ ਸੁਹਜਣਾ ਕੌਣ ਕਰੇ ਤੇ ਕੇਹੜਾ ਹੋਵੇ ਨਰੇਸ਼, ਕਵਣ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਉਸ ਹੱਸਿਆ ਕੇ ਕਿਹਾ ਮੇਰਾ ਬਿਨਾ ਅਕਖਰਾਂ ਤੋਂ ਲੇਖ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਅਵਲੜਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰ ਦੀ ਮੇਟਣੀ ਰੇਖ, ਰਿਖੀਆਂ ਸੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਉਹ ਆਵੇ ਜਮਨ ਕਨਾਰੇ ਏਸੇ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਦਸਨਤਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਾ ਤਕਣਾ ਕਲੇਸ਼, ਕਲ ਕਾਤੀਆਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਦੱਸਾਂ ਆਜ, ਹਕੀਕਤ ਸੱਚ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਸਾਰੀ ਸੂਛਟੀ ਦਾ ਭਗਤ ਧਾਰ ਹੋਣਾ ਸਮਾਜ, ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੱਚ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮੇਰਾ ਬੰਕ ਦਵਾਰ ਸੁਹਾਏ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ ਰਾਜਨ ਰਾਜ, ਰੰਗਅਤ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਏਹ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਛੋਂ ਹੋਣਾ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਇਕਕੋ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਚਲਾਉਣਾ ਜਹਾਜ, ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਨਾਮ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁਣਟ ਮਾਰਨੀ ਅਵਾਜ, ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋਵੇ

ਸਮਾਜ, ਵਕਰਵਰੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਹੋਏ ਪੂਰ, ਪੂਰਬ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਦਾ ਸੱਚ ਦਸ਼ਤੂਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਲਿਆ ਆਈਆ। ਜੋ ਕਾਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਹਨ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜੂਰ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦਿਤਾ ਸੱਚਰ, ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਣ ਵੱਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਜਲ ਨਾ ਨੇੜੇ ਨਾ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਣੀ ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਮਨਯੂਰ, ਦਰ ਆਈਆਂ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਸਭ ਨੇ ਆਤਮਾ ਧਾਰ ਹੋਣਾ ਮਥਕੂਰ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਹ ਕੇ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੂਰ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਮਨਸਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਹਨਾ ਜਿਸ ਹੱਕਾਰ ਮੇਟਿਆ ਕੰਸਾ, ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵੱਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਹੱਸ ਸਹੱਸਾ, ਗਣਤੀ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਤਿਜੁਗ ਵਿਚਾਰ ਮਾਨਵ ਜਾਤਿ ਇਕਕ ਬਣਾਉਣਾ ਬਣਸਾ, ਦੂਸਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਗੁਢ ਤੋਡਨਾ ਹਤਮੇ ਹੁਂਗਤਾ, ਹੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਵੇਦ ਵਾਸੇ ਗੈੜ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪ੍ਰਥਾਏ ਪੰਡਤਾ, ਭਵਿਖਤ ਪਰਾਣ ਨੌ ਹਜ਼ਾਰ ਸਲੋਕ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਤਹਾਂ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਧਰਤੀ ਤੱਤੇ ਨਵ ਖਣਡਤਾ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵੇਰਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਮਨ ਮਤ ਦਾ, ਮਮਤਾ ਸੋਹ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਤਹਦਾ ਖੇਲ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤਿ ਦਾ, ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਿਰ ਘਰ ਦਾ, ਅੰਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਮਿਟੇ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ, ਤੈਗੁਣ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਜਾਪ, ਇਕਕੋ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਕਲਮਾ ਸੱਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕ ਅਰਖਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਨਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਾਲਾ ਵੇਰਖੋ ਖਾਤ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਬੀਸਰੀਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਫਿਝਾ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲਾ ਪੁਛਣਵਾਲਾ ਵਾਤ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਤਕਕੇ ਖਲਕ ਰਖਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਕਰੋ ਰਿਖਾਲ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਦਾ ਧਰਮ ਹੋਵੇ ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਸੰਮਾਲ, ਸਮੱਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਥੋਂ ਸੁਹਣੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬ ਗਰੀਬਾਂ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਂਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਸਾ ਰਕਰੀ ਸਿੱਧ ਪਾਲ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰਵਾਨ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਦਿਤਾ ਜ਼ਾਨ, ਇੰਦਰ ਸਿੱਧ ਸਿੱਧ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਮਨਦਰ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ।

धरनी कहे गुर अवतार पैगबर मेरा वेर्खो मीत, मित्रां सच जणाईआ। जिस नूं
जुग चौकड़ी सभ ने रखवया चीत, चितर के सककया ना कोई वरवाईआ। जो जुग जुग
बदलदा रिहा रीत, रीतीवान अगम्म अथाहीआ। सो सभ दी अन्तर मन कल्पणा करे पतित
पुनीत, पतित पावन दया कमाईआ। जिस नूं कैहन्दे सदा जगजीत, जग जीवण दाता
इक्क अखवाईआ। जिस दा लेखा नाल मन्दर मसीत, काअबिआं फोल फुलाईआ। उह
आत्म परमात्म बंधाए सभ दी प्रीत, प्रीतम हो के जोड़ जुङाईआ। जोती जोत सरूप हरि,
आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप खिलाईआ।

नारद कहे धरनीए तेरे उत्ते होणा वक्त सुहञ्जणा, सोहणी मिले वडयाईआ। घर
सुहाए आदि निरञ्जणा, बंक दवारा वेर्ख वरवाईआ। जिथे इक्को दीपक जगणा, जोती
जोत डगमगाईआ। जो सभ दा होवे सज्जणा, मीत मुरारा अगम्म अथाहीआ। जो नाम
निधान दी चाढ़े रंगणा, रंगत आपणी आप प्रगटाईआ। उह भगतो तुहाण्ही भगती दा
मनावे सगना, सगले संगी आप रखाईआ। निरगुण धार लावे अञ्जणा, अंगीकार आप
हो जाईआ। अन्तर निरंतर देवे अनन्दना, अनन्द अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। लेखे लगे
पंज तत्त सरीर पंजना, पंचम तत्त मिले माण वडयाईआ। सम्मत शहनशाही दस कहे दीन
दुनी दा लेखा जिस हत्थ मुकन्द मनोहर मुकन्दना, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी
किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म आपणे हत्थ रखाईआ।

धरनी कहे मेरी प्यार मुहब्बत वाली तरशीह, खुशीआं नाल जणाईआ। भगतां दी
भरम चरनी दी धार गुरमुख इक्क इक्क चूंडी भरनगे वीह, माझा मालवा दुआबा जम्मू
वंड वंडाईआ। टिकाउणगे चढ़दे वाली कूट विच्च नींह, खुशीआं नाल रखाईआ। धर्म
दा बीज देणा बीअ, सतिजुग फल नाल फुल्ल दए महकाईआ। रविदास दा लेखा
जो लिखया साढे तिन्ह हत्थ सीअ, धरनी धरत धवल खुशी बणाईआ। अग्गे पता नहीं
होणा की, धरनी निव निव सीस निवाईआ। लकरव चुरासी प्रभ दे जीअ, जीव जंतां विच्च
रखाईआ। तुहाण्हे उतों बल बल जावां थीअ, निव निव लागाँ पाईआ। जोती जोत सरूप
हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मेला आप मिलाईआ।

धरनी कहे मिट्ठी खाक भसम रकरवणी नींह थल्ले इक्क इक्क चूंडी, बीस बीसा
रंग रंगाईआ। उत्ते धर्म धार दी होवे खूंडी, खड़गाँ खंडिआं बाहर समझाईआ। धरनी
कहे मैं बिना जबान तों कूंदी, कूक कूक सुणाईआ। मैनूं सार सारयां बुत्त रुह दी, रुह
बुत्तां वेर्ख वरवाईआ। मैं खबर सुणी उस शब्द गुरू दी, जो गुर अवतार पैगबरां दए वडयाईआ।
भगतो अज्ज दा लेखा ते सतिजुग धार शुरु दी, सति धर्म साचा रंग रंगाईआ। अजे
ते खेल होणी दुङ्गु दुङ्गु दी, सत्तां सालां तों बाद एथे धर्म दे झण्डे झुल्लणे चाई चाईआ।
जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा खेल
आप खिलाईआ।

धरनੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਬਣਨਾ ਗੁਹ ਮਨਦਰ, ਸੋਹਣੀ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਭਗਤੀ ਧਾਰ ਤੁਟਣਾ ਬੜਾ ਕਪਾਟੀ ਜਾਂਦਰ, ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚਾਂ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਅਨੰਧੇਰੀ ਕਾਂਦਰ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਦਹ ਦਿਸਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਰੇ ਬਨਦਰ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਰਿਜਨਾਂ ਸੂਫੀਆਂ ਸਨਤਾਂ ਲੇਖੇ ਲਗਗੇ ਤਤਤ ਪੱਧਣ, ਪੱਚਮ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮਿਲੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਨਤਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਧਣ, ਰੰਝ ਅਂਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀਆਂ ਕੇਤੇ ਲੱਘਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਢਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕੋਟਨ ਵਾਰ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਲਗਗੀ ਅਗਨ, ਭਸਮ ਹੋ ਕੇ ਸਿਟੀ ਖਾਕ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਕੋਟਲ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਸ਼ਾਦਿਆਨੇ ਵਜ਼ਣ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਧੁਰ ਦੇ ਰਾਗ ਨਾਦ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਰਾਂ ਇਕਕ ਮਰਵੈਲ, ਮਸ਼ਵਰਾ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਧਰਨੀ ਕਹਾਂ ਧਰਤ ਕਹਾਂ ਧਵਲ ਕਹਾਂ ਕਿ ਕਹਵਾਂ ਧੌਲ, ਧਰਮ ਨਾਲ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਸਚ ਦਸ਼ ਤੇਰਾ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੌਲ, ਵਾਅਦਾ ਗੁਰੂ ਦੁਰਦੇਵ ਕੀ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਕੂਡ ਕੁਡਧਾਰ ਦਾ ਵਿਚਚ ਦੋਲ, ਭੰਕਾ ਸੁਣਾਵਾਂ ਥਾਊੰ ਥਾਈਆ। ਸਾਰੀ ਸੂਣਾਈ ਦੀ ਵ੃਷ਟੀ ਜਾਵੇ ਡੋਲ, ਸਾਬਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਦਾ ਦਵਾਰ ਧਰਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਰਖਲਕ ਦਾ ਰਖਾਲਕ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੈਲ, ਥਿਤਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਏਹ ਲੇਖਵਾ ਤਸ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੈਲੋਕੀ ਨਾਥ ਕਹਨਦੇ ਸਾਵਲ ਸੌਲ, ਸਾਂਵਰੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਕੁਛ ਮੈਂ ਵੀ ਦਰਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਆਪਣੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਪਿਆ ਫਤੂਰ, ਧਰਮ ਨੂੰ ਫਤਵਾ ਲਗਗਾ ਥਾਊੰ ਥਾਈਆ। ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਤੂਰ, ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਦੀ ਮੰਜਲ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਲਿਜੁਗ ਕੂਡ ਕੀਤਾ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਚਾਰੋ ਕੁਣਟ ਝੂਠ ਦੇ ਭੰਕੇ ਰਿਹਾ ਵਿਚਚ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਆਸਾ ਰਕਖੀ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਮੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਬਰਖਸ਼ੇਗਾ ਚਰਨ ਧੂਡ, ਧੂਢੀ ਟਿਕਕੇ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਜਗਤ ਦਾ ਵਕਤ ਮਿਟੇ ਹਰਿਜਨ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਮੂਡ, ਗੁਰਮੁਰਖ ਹਰਿਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਤਹ ਵੇਰਖ ਲੈ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾਲਾ ਮਲਗੱ, ਨਵ ਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋ ਵਿਚਚ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਵਾਲਾ ਮਰਦਗੱ, ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਵਾਲੀ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਘਰ ਘਰ ਛੇਡਿਆ ਜਗੱ, ਮਨ ਕਾ ਮਨਕਾ ਦਿਤਾ ਭਵਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਤਗੱ, ਤਗੱ ਦਸਤ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਖੋਂ ਕਲਿਜੁਗ ਨੇ ਕੀਤੀ ਮੁਕਰਖ ਨਗੱ, ਮੁਕਰਖਾਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਜਾਈਆ। ਅਨੰਤ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਵਿਚਚੋਂ ਅਨਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਏ ਕੋਈ ਨਾ ਛਨਦ, ਪਾਰਖ੍ਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ।

आत्म सेज सुहञ्जणी दिसे ना किसे पलघੱ, सत्थर यार ना कोई हंडाईआ। सृष्टी दी दृष्टी अन्तश्करन वਿਚ्च ਹੋਈ ਰੰਡ, ਪਤੀ ਪਤਵਨਤਾ ਹਰਿ ਕਨਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਵਿਚਚ ਨਵਰਖਣਡ, ਸਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਵੇਂ ਉਧਰ ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਪਵੇ ਡਣਡ, ਡਣਡਾਵਤ ਵਿਚਚ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਦਰੋਹੀ ਮਚ੍ਚੀ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸृ਷ਟੀ ਦੀ ਧਾਰ ਹੋਈ ਭੇਰਵ ਪਰਖਣਡ, ਸਤਿ ਸਚ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਇਕਕੋ ਆਸਾ ਇਕਕੋ ਮਾਂਗ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰੇ ਸਬੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਰਦ ਸੁਨੀ, ਸੁਨੀਸ਼ਾਂ ਬਾਹਰ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਾਬਰਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਸੁਣੀ, ਅਣਸੁਣਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਬਣੇ ਵਡ ਗੁਣੀ, ਗੁਣਵਨਤ ਜਗਤ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਦੀ ਜਣਾਈ ਧੁਨੀ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨੀਂਹ ਰਕਖਣੀ ਨਾਲ ਜਗਤ ਦੀ ਇਛੂ, ਸਾਟੀ ਕਚਚ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚਚ ਰਕਖੇ ਬਿਨ ਅਕਖਵਾਂ ਦੇ ਚਿਟ, ਚਿਛੇ ਤੱਤੇ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਨੀਲੀ ਲਾਲ ਛਾਹੀ ਦੋਵੇਂ ਰਹੀਆਂ ਪਿਟ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਲਮਾਂ ਕਾਨੀਆਂ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਈਏ ਟਿਕ, ਕਵਣ ਧਾਮ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਸ ਦੇ ਤੱਤੇ ਆਸਾ ਦੰਈਏ ਸਿਛੂ, ਸਿਟੇਬਾਜੀ ਵੇਰਵੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਲੂ ਆਪ ਫਡਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਵੇਰਵ ਲੈ ਪਿਛਲੇ ਕਰਮ, ਕਾਂਡਾਂ ਬਾਹਰ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਤਕਕ ਲੈ ਧਰਮ, ਨਾਰਦਾ ਬਿਨ ਅਕਖਵਾਂ ਅਕਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਤਕ ਲੈ ਕੀ ਝਾਗਢਾ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜ਼ਾਤ ਜਾਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਆਵੇ ਸ਼ਰਮ, ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਮੁਲਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਉਸ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਪਲ੍ਲੂ ਲਗਗੀ ਫਡਨ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਉਸ ਦੀ ਮੰਜਲ ਲਗਗੀ ਚਢਨ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਉਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਲਗਗੀ ਪਢਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਸੇ ਦੇ ਫਰਾਕ ਵਿਚਚ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚਚ ਲਗਗੀ ਸਡਨ, ਬਰਹੋਂ ਅੰਦਰੋਂ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਝਾਗਢਾ ਮੇਟ ਦੇ ਪੰਜ ਤਤ ਧਡਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਗ੍ਰਹ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੀ ਇਕਕ ਬੇਨਤੀ, ਰਖੁਣੀਆਂ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਏਹ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਪੱਡਤੀ, ਅਕਲ ਬੁਦਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਸਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਨ ਦੀ, ਤ੍ਰਣਾ ਕਲਪਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਲਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਅਗਮੇ ਚਨ ਦੀ, ਜੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਏਹ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕਨ ਦੀ, ਸਰਵਣਾਂ ਬਾਹਰ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਏਹ ਵਡਿਆਈ

ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਧਨ ਦੀ, ਲੋਭ ਲਾਲਚ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਇਕਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵੇ ਜਨ ਦੀ, ਜਨ ਭਗਤੇ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਆਦਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਬਰਬਾਦ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੈਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਮੇਰੀ ਦਾਏ ਗਵਾਈਆ। ਪਾਰ ਮੁਹਫ਼ਤ ਵਿਚਚ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੁਣਦੀ ਰਹੀ ਨਾਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਅਕਰਵਰ ਹੁੰਦੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਅੱਤ ਕਲਿਜੁਗ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਦ, ਆਰਵਰ ਆਰਵਰ ਦਿਆਂ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਨਾਨਕ ਵਜਾਈ ਰਥਾਬ, ਸਿਤਾਰ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਗ੍ਰਹ ਇਕਕ ਵਰਵਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਵਸਣਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਬਹਿ ਬਹਿ ਹਰਸਣਾ, ਏਕੋ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਨੌ ਖਣਡ ਪੂਥਮੀ ਨਰਸਣਾ, ਮਜ਼ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਨਾਮ ਅੰਮਿਤਾਂ ਰਸ ਚਕਰਵਣਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਸ ਚਰਵਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੀ ਪਾਰ ਮੁਹਫ਼ਤ ਵਾਲੀ ਦਚਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚਚੋਂ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾ ਸਕਖਣਾ, ਕਾਧਾ ਚੋਲੀ ਦਾਏ ਰੰਗਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਹਤਥੋ ਹਤਥਣਾ, ਅਗੇ ਹੁਦਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਚਾ ਦਰਸ, ਨੈਣ ਦੀਦ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਦਿਤੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕੀਤਾ ਤਰਸ, ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਧਾ ਫਰ਼, ਮਿਟੀ ਖਾਕ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਅਸ਼ਵਰਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਣ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਅਰਥ, ਅਰੰਗੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਾ ਸੋਗ ਰਿਹਾ ਨਾ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਇਸ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸੂਝਟੀ ਦੀ ਹੋਣੀ ਪਰਖ, ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਇਕਕੋ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਏਹਦਾ ਲੇਖਾ ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ ਦੀ ਸਤਿਜੁਗ ਵਾਲੀ ਬਰਖ, ਬਰਸ ਆਪਣੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਸੋਭਦੀ ਪਰਾਂਦੀ ਲਾਲ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਨਾਰੀਅਲ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਣਨਾ ਵਿਚਚ ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲੇ ਜਗਤ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰਾਂ ਕਰਨੀ ਭਾਲ, ਰਖੋਜਣਾ ਥਾਊੰ ਥਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਾਹ ਕਂਗਾਲ, ਊੱਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਇਕਕ ਬੇਨਨਤੀ ਤੇ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਸਚ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅੱਤ ਅਰਖੀਰੀ ਸਾਂਦੇਸ਼, ਸਨਘਿਆ ਸਰਘੀ ਬਾਹਰ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਛੀ ਭਗਤੀ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਭਗਵਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੁ ਲੇਖਾ ਤਕਕੇ ਬਾਸਕ ਸੁਹਜਣਾ

शेश, विष्नुं रंग रंगाईआ। ब्रह्मा दए आदेश, सुखन सोहले आप जणाईआ। शंकर होवे पेश, धर्म धार दृढ़ाईआ। अवाज देवे आप गणेश, गणपत की सुणाईआ। तेई अवतार कहण जगत बुद्धि ना रहे मलेश, कूड़ी क्रिया डेरा ढाहीआ। पैगंबर कहण झगढ़ा मिटे मुला शेरव, मुसाइकां रंग रंगाईआ। जो संदेश दिता नानक निरगुण गोबिन्द दस दस्मेश, दीन मज़हब वंड ना कोई वंडाईआ। सभ दा परमात्म आत्म धार एक, दूजा नजर कोई ना आईआ। जन भगतो भगतां दी साहिब उत्ते टेक, टिक्के मस्तक धूढ़ी खाक रमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा भेव आप खुलाईआ।

धरनी कहे जन भगतो खुशीआं नाल परशाद वंडणा, मेरी खुशी बणाईआ। नाता सभ दे नाल गंदुणा, मुहब्बत मुहब्बत विच्च रखाईआ। पल्लू सतिगुर शब्द कदे ना छडुणा, नाता तुष्टे जगत लोकाईआ। तुहाङ्गा लेरेल लग्गे नाड़ी मास हडुणा, बूंद रकत आपणा रंग रंगाईआ। भरम भुलेखा दूई द्वैत वाला कछुणा, शरअ शरीअत देणी तजाईआ। तुसीं इक्को परम पुरख दी यदणा, खेल तक्कणा आत्म परमात्म थाऊँ थाईआ। मेरी धर्म धार हद्दणा, हद हदूद इक्क रखाईआ। सच प्रकाश दा दीपक जगणा, जागरत जोत करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्नुं भगवान, आदि जुगादी ब्रह्म ब्रह्मादी शब्द अनादी सूरा सर्वगणा, सूरबीर नूरी नूर इक्क अखवाईआ।

★ ੬ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸਾਹੀ ਸਮਤ ਦਸ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਧੀਰਪੁਰ ਕਿਂਗਜਵੇ ਕੌਪ ਦਿਲੀ-੬ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ★

ਨੌ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਸੋ ਨਸੋ ਨਿਸ਼ਕਾਰਾ, ਡਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਰਵਾਂ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਜੋ ਅਪਰਮਪਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵੇਰਵਾਂ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਸ਼ਹਨਸਾਹ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਵੱਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਤਹ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਹਾਰਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਜਮਨ ਕਿਨਾਰਾ, ਘਾਟ ਕਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਸਾ ਰਕਖ ਕੇ ਗਿਆ ਕ੃ਣ ਸੁਰਾਰਾ, ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਪੈਗਂਬਰਾਂ ਨੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਾਹੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਤਿ ਧਰਮ ਚਲਾਯਾ ਨਾਅਰਾ, ਗੁੜ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਵ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਸੋ ਪਾਰਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਬ ਕਜ ਦੇਣਾ ਤਤਾਰਾ, ਮਕਰੜ ਆਪਣਾ ਲੇਰਖ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਨੌ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਚ ਹਸ਼ਾਂ, ਸੁਝਕਰਾਹਟ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰਾਂ ਦੱਸਾਂ, ਬਿਨ ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਰਾਗ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨਸ਼ਾਂ, ਨਵ ਸਤ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਬਿਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵੇਖਾਂ ਰੈਣ ਅਨਧੇਰੀ ਮਸ਼ਾ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਸਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਜਰ ਨਾ ਆਵੇ ਹੋਡਾ ਉਪਰ, ਸਸ਼ਾ, ਹਾਹੇ ਟਿਪੀ ਹੁੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਅਨੱਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵਸਾ, ਵਾਸਤਵਿਕ ਰੰਗ ਸਾਚਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਢਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਸਾ, ਸਿਪਤੀ ਸਿਪਤ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ।

ਨੌ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਵਕਤ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੰਦਾ ਹੋਵਾਂ ਵਿਚਚ ਜਗਤ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਾਣ ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਬਖ਼ਾਣੀ ਸ਼ਕਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਹਡੂ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਤਠਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਅਮਾਮ, ਜੋ ਅਮਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਕਰਵੀ ਸਦਾ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਧਾਂ ਬਾਹਰ ਪਢਾਈਆ। ਤਹ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੈਗਾਮ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਅਕਰਵਰ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਸੋ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕਾਮ, ਕਾਮਨਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਅਨਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮ, ਸ਼ਮਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਚ ਝੁਕਦਾ, ਬਿਨ ਸੀਸ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਭੇਵ ਖੁਲਾਉਣਾ ਇਕਕ ਤੁਕ ਦਾ, ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੱਛਦਾ ਦਏ ਤਠਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਲੁਕਦਾ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਜੋਡੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਦਾ, ਪੂਤ ਸਪੂਤੇ ਗੋਦ ਤਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਣਾ ਆਪਣੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤਡੀ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਹਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਕਰ ਤਸ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਦਾ, ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਝੁਕੇ ਇਕਕੋ ਸੀਸ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਪੀਸਣ ਰਿਹਾ ਪੀਸ, ਕਲਿਜੁਗ ਚਕਕੀ ਕੂਡ ਚਲਾਈਆ। ਤਹ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਕਲਮੇ ਨਾਮ ਹਦੀਸ, ਹਜਰਤਾਂ ਦੀ ਧਾਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਬੀਸ ਇਕੀਸ, ਵੀਹ ਇਕੀਹ ਗੁਰਦਾਸ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਬਤੀਸਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਮਹੀਨਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਠਾਂਢਾ ਹੋਵੇ ਸੀਨਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਝਾਈਆ। ਕਿਧੁਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਜਿਸ ਨੇ ਜੀਣਾ, ਜਨ ਰਸਨਾ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਉਹ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਲੋਕ ਤੀਨਾ, ਤੈਗੁਣ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਨਾਮ ਰੰਗ ਚਢਾਏ ਭੀਨਾ, ਮਿਨਡੀ ਰੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਵੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਦਾ ਜੀਣਾ, ਜਿੰਦਗੀ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਆਯਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਲਾਗਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਗਾਯਾ, ਬਿਨ ਸਿਪਤੀ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਭਗਤਾਂ ਭਾਗ ਲਗਾਯਾ, ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੈਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਚ ਨਚਵਦਾ, ਟਪਾਂ ਕੁਝਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਚਨ ਦਸਸਾਂ ਸਚ ਦਾ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡਾ ਕਚਚ ਦਾ, ਅਨੱਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਤਮਾ ਪਾਰਾ ਕਰੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤਿ ਦਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਮੇਲਣਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੇਖਾ ਸੁਕਕੇ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਰਤਾ ਦਾ, ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਦਰਸੇ ਇਕਕੋ ਸਤਿ ਦਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਧੂੜੀ ਕਰਾਂ ਮਜਨਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਸਜ਼ਣਾ, ਖੋਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਭੰਕਾ ਵਜ਼ਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੁਸ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਬੰਦਨਾ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਗਸੀ ਮੇਟੇ ਰੰਜਣਾ, ਰੰਜਸ਼ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜੋ ਝਗੜਾ ਸੁਕਾਏ ਤਤ ਪੰਜਣਾ, ਪੰਚਮ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਦਰਦ ਦੁਕਰਖ ਭਯ ਭਯਣਾ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਉਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਹਲਾ ਅਦਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋ ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਦਨਾ, ਹਦੂਦ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਮਾਲਕ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗਣਾ, ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਜਗਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਉਹ ਝਗੜਾ ਮੇਟੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਬਦਨਾ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਕਾਰ ਅਯਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਚਾਢੇ ਰੰਗਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗਣਾ, ਜੋ ਚਲ ਆਏ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਚੁਕਕੇ ਆਪਣੇ ਕਂਧਣਾ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਢਾਈਆ। ਨਾਮ ਸੁਹਾਣਾ ਦੇਵੇ ਵੰਡਣਾ, ਬੇੜਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜਗਤ ਹੋਵੇ ਨਾ ਵੰਡਣਾ, ਹਿੱਸਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਪਨਥ ਸੁਕਾਏ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਬ੍ਰਹਮਣਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਇਕ ਅਰਜੋਈ, ਆਰਜੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਕਿਤੇ ਨਾ ਢੋਈ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਨਵ ਸਤ ਪਈ ਦਰੋਹੀ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਸੁਣ੍ਠੀ ਦੁਣ੍ਠੀ ਅੰਦਰੋਂ ਮੋਹੀ, ਮੁਹਬਤ ਸਚ ਨਾਮ ਤੁਡਾਈਆ। ਕੀ ਹੋਯਾ ਜੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਕੋਈ ਕੋਈ, ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਰਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨਿੜਰ ਧਾਰ ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਕੱਵਲ ਨਾਭੀ ਵਿਚਕਾਰ ਚੋਈ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਊਨ੍ਹਾਂ ਸੁਰਤ ਤਠਾਈ ਸੋਈ, ਸੁਤਤਾਂ ਲਿਆ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਨਵ ਮਾਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਾਂ ਡਣਡਾਵਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਤਕਕ ਅਦਾਵਤ, ਚਾਰੋ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਸ਼ਰਅ ਤੋਂ ਹੋਈ ਬਗਾਵਤ, ਬਗਲਗੀਰ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੂਂ ਮਾਲਕ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਵਾਹਿਦ ਮੁਸ਼ਾਰਦ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਉਤੇ ਆਉਣੀ ਕਿਆਮਤ, ਕਲਮਯਾਂ ਦਿਆ ਮਾਲਕਾ ਦੇਣਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਮੇਟੇ ਅਨੰਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮਤ, ਸ਼ਮਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇ ਨਿਯਮਤ, ਵਸਤ ਅਤੋਲ ਅਤੁਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

★ ੧੪ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ਦਸ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਦਿਲ੍ਲੀ ★

ਉਨੀਂ ਸੌ ਪੰਜਤਰ ਜਨਵਰੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਦਿਵਸ ਸਤਾਈ, ਦੋ ਸਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਕਵਧਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਛਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੇ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰਾਹੀ, ਰਹਬਰ ਮਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਰਾਮਾ ਕ੃ਣਾ ਰਮਾਇਣ ਗੀਤਾ ਗੱਛੁ ਪਵਾਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹਮਿੰਦ ਜਿਸ ਨੂਰ ਅਲ੍ਲਾ ਦੀ ਦਿਤੀ ਦੁਹਾਈ, ਮਬੀਉਲ ਜ਼ਮਾ ਜੁਕਸਤੇ ਨਜ਼ੂਆ ਨੂਰੇ ਖੁਦਾ ਮਹਿਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਗੁਰੂਆਂ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਰ੍ਬ ਮਲਾਹੀ, ਨਵ ਸਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨਤਰ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਸਾਂਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ।

ਸਤਾਈ ਜਨਵਰੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਡਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦਧਾਂ ਵਿਚਕ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਵਿਚਕ ਸਾਂਸਾਰ, ਸਾਂਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਿਸ ਦੀ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਧਾਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਿਚਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਮਾਟੀ ਰਖਾਕ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਡੜ ਜੇਰਜ ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਰਖਾਣੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਰਾਮ ਰਹੀਮਾ ਕ੃ਣਾ ਕਾਹਨਾ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

जो भगतां सन्तां सूफीआं अन्तर निझ नेत्र देवणहार दीदार, जोती जाता पुरख बिधाता इकको नजरी आईआ। जिस दा नाद शब्द धुन तन मन्दर अंदर सची धुनकार, बिन रसना जिहा बत्ती दन्द सिफती ढोले नाम सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा रंग आप रंगाईआ।

सताई जनवरी कहे मेरी नमों नमो डण्डावत, परम पुरख परमात्म सीस निवाईआ। जो एथे उथे दो जहानां सही सलामत, नूर अला बेपरवाह इकक अखवाईआ। जिस दीन दुनी ज्ञात पात दीन मज़ूब मेटणी बगावत, बगलगीर चार वरन अठारां बरन देण गवाहीआ। तूं पुरख अकाला दीन दयाला जोती धार सभ नूं साचे नाम दी देवे दाअवत, बिन रसना जिहा अमृत रस निझर दए झिराईआ। जिस दा नाम कलमा तूं मेरा मैं तेरा आत्म परमात्म अगम्मी अमानत, नयामत सति सच जगत वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा मेला आप मिलाईआ।

सताई जनवरी कहे मेरा दिवस दिहाढ़ा चंगा, प्रभ देवे माण वडयाईआ। जन भगतां अन्तर निरंतर वहाए हिरदे धार जल गंगा, गोदावरी जमना सुरस्ती नाल मिलाईआ। हरिजन प्रभू भगत निझ नेत्र रहे कोई ना अन्धा, अन्ध अज्ञान दए मिटाईआ। आत्म परमात्म पारब्रह्म ब्रह्म ईश जीव जगदीशर लाए आपणे अंगा, अंगीकार इकक अखवाईआ। जिस दे हुक्म विच्च सतिजुग त्रेता द्वापर लघाँ, कलिजुग वेखणहारा थाऊँ थाईआ। नौ खण्ड पृथमी सत दीप कूड़ी क्रिया करे दंगा, मन कल्पणा नाल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा वर, सच दवारा एकंकारा इकक इकल्ला इकक प्रगटाईआ।

सताई जनवरी कहे मेरी पुकार, पुनह पुनह सीस निवाईआ। मैं चौहुन्दी सारी सृष्टी दा इकक होवे जैकार, नाम ढोला सौहला इकको राग जणाईआ। इकको मन्दर होवे दवार, गुरुद्वारा शिवदुआले मष्टु चरचां वंड ना कोई वंडाईआ। इकको शब्द होवे धुनकार, नाम निधाना वज्जे वधाईआ। इकको नूर होवे उजिआर, जोती जाता हर घट अंदर बैठा नजरी आईआ। इकको शाहो भूप होवे सिकदार, शाह सुल्ताना इकक अखवाईआ। इकको हुक्म संदेसा देवे धुर दी धार, धर्म दा मार्ग इकक समझाईआ। दीन मज़ूहब जात पात ऊँच नीच राओ रंक वर्खाए घर बाहू, जिस घर वसे धुर दा माहीआ। जगत धरनी धरत धवल धौल उत्ते वेखे विगसे पावे सार, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर आपणा खेल खिलाईआ। सताई जनवरी कहे जिस धरती उत्ते धीर पुर बणना भगत दवार, एह निशाना कृष्णा काहना जमन किनारे सीआ गोपाल हो के बंसरी धुन नाल गिआ सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा संगी इकक अखवाईआ।

धरनी कहे मैं जुग जुग रही धुम्मदी, भज्जी वाहो दाहीआ। श्री भगवान दे चरन रही चुम्मदी, बिन बुल्लां रस चर्खाईआ। उस दी मधुर धुन रही सुणदी, जो बिन कन-

ਨਾਂ ਕਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਾਲਕ ਕੁਨ ਦੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਰਖਬਰ ਧਾਦ ਰਕਖਣੀ ਹੁਣ ਦੀ, ਸਹਜ ਨਾਲ ਰਹੀ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਾਰ ਰਹੀ ਨਾ ਪਾਪ ਪੁਨ ਦੀ, ਕੂੰਡ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਹਲਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਾਹਨ ਦੇ ਛੋਹੇ ਚਰਨ, ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਰਖੁਣੀ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਰਖੁਲਿਆ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਭਯ ਵਿਚਵ ਲਗਣੀ ਭਰਨ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਪਲ਼੍ਹੂ ਲਗੀ ਫੱਡਨ, ਆਪਣੀ ਗੱਛੁ ਪਵਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਨੂਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿਤਾ ਧਰਤੀ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੂਣਟੀ ਮਨ ਕਲਘਣਾ ਵਿਚਵ ਲਗਣੀ ਸੱਡਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਝਾਈਆ। ਕੂੰਡੀ ਵਿਦਾ ਲਗਣੀ ਪਢਨ, ਆਤਮ ਵਿਦਾ ਜਾਣ ਭੁਲਾਈਆ। ਘਰ ਘਰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੱਕਾਰੀ ਬਣੇ ਗਢਨ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਸਚ ਦਵਾਰ ਜਗਿਆਸੂ ਮੂਲ ਨਾ ਵੱਡਨ, ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਭਜ਼ਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਮੂ ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਪਾਰ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਂਸ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਇਕਕ ਵਰਖਾ ਸਚਵਾ ਘਰ ਘਰ ਬਾਹਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸਚਰਖਣਡ ਮੁਕਾਮੇ ਹਕ ਹਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਅੰਤ ਕਨਤ ਭਗਵਨਤ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਪੈਜ ਸਵਾਰ, ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੁਰਾਣੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਤੱਤੇ ਸਾਰੀ ਸੂਣਟੀ ਮਾਨਵਤਾ ਦਾ ਇਕਕੋ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਦਾ ਹੋਵੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਭਗਵਨ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਦੂੰਝ ਦਵੈਤ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਾਇਤ ਅੰਦਰੋਂ ਕਢੁਣੀ ਬਾਹਰ, ਮਨ ਕਲਘਣਾ ਕੂੰਡ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਰਨੀ ਆਪ ਸਫਾਈਆ। ਤੂੰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸਿਕਦਾਰ, ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਏਸ ਧਾਮ ਦਾ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਲੰਈ ਆ ਗਏ ਇਨਸਪੈਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਨਾਲ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਤਸਲੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਏਹ ਕੋਈ ਠਗਾਂ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਬਜਾਰ, ਮਜ਼ਹਬੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਏਥੇ ਇਕਕੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਨੂੰ ਹੋਣੀ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਇ਷ਟ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ ਜੈ ਜੈਕਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮਿਲੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਣ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਣੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਧਾਰ ਨੂਰ ਅਲ੍ਹਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

